

Giới thiệu Hàu Gia, Đợi Đã!

Thể loại: Cổ đại, 1vs1, cưới trước yêu sau, song diện, thịt sủng

Rating: 22+

Editor: @Bạch Phụng, Haruka.Me0

Chuyện bắt đầu từ Chiêu Ninh Hàu là người họ Khương mà tổ tiên trước kia đã từng theo Thái tổ giành lấy thiên hạ, cũng vì thế được luận công ban thưởng, phong chức ngũ phẩm thụ bị, là một quan võ cấp trung. Tuy nhiên lại tới đời của Chiêu Ninh Hàu lại bị thúc phụ tính kè, nên chỉ giữ một chức quan võ cấp thấp.

Sau này, An Vương lâm phản, Hoàng Đế bắt đầu chiêu dụng những quan võ cấp thấp, Chiêu Ninh Hàu một bước lên trời, lập được đại công, nhất cử phong hầu, quyền thế hiển hách. Hiện nay hần tay nắm trọng binh, cực kỳ được Hoàng Đế trọng dụng, là ngự tiền trọng thần nhất nhì trong triều.

Còn Chiêu Ninh Hàu phu nhân, thân phận cũng bất phàm. Thái hậu họ Dung, đời đời hiển quý. Cha mẹ Dung tiểu thư mất sớm, từ nhỏ nàng đã được nuôi dưỡng bên cạnh thái hậu. Ngoại trừ danh phận, giáo dục đều giống với công chúa, thậm chí trước mặt Hoàng đế, so với những công chúa không được sủng ái còn có địa vị hơn cả.

Thái hậu thương tiếc gia cảnh Chiêu Ninh Hàu cũng từ nhỏ đã mất phụ mẫu, nên làm người mai mối, gả cháu gái của mình cho hần làm chánh thất.

Chiêu Ninh Hàu: *Nữ nhân nhà họ Dung? không đúng!! Phiền phức này không nhỏ đâu!... Phu nhân? Người này là phu nhân của ta sao? Được lắm, để xem ta trừng trị nàng thế nào!*

Chiêu Ninh Hàu phu nhân: *Chiêu Ninh Hàu? Hừ, cái gì mà quân kỳ nghiêm minh, đối đãi hòa nhã, không tham tài sắc??! hần là tên khốn kiếp!! Tốt nhất hần đi cho xa xa, càng lâu về càng tốt!*

~~~~

Hầu gia hai mặt, Hầu phu nhân cũng hai mặt.

Hầu gia hung hăng, ngang ngược. Hầu phu nhân bên ngoài nhu thuận, bên trong mắng thăm

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tây Sơn biệt viện

Mùa xuân tháng ba, lá liễu nhẹ đưa, chính là thời tiết đẹp để đạp thanh.

Đặc biệt là Tây Sơn, liễu xanh mọc um tùm, muôn hoa đua nở, ở kinh thành chưa chắc đã có thể thưởng thức cảnh đẹp này.

Đáng tiếc, đất đai ở Tây Sơn đắt giá, chỉ có quan cao hiển quý mới có thể xây dựng biệt viện ở chỗ này, người bình thường không thể vào được. Nếu như có thể đi chơi trong tiết thanh minh tháng ba, đến Tây Sơn du ngoạn một chuyến, thật cũng đủ làm cho người ta không ngừng hâm mộ.

"Ồ, đó là phu nhân nhà ai vậy? Thật phô trương."

Ở một mái đình trên sườn núi, có vài vị phu nhân, tiểu thư tụ tập lại đang ngắm cảnh.

Mấy vị phu nhân tiểu thư này ăn mặc trang điểm xinh đẹp nhưng thiếu khí chất cao quý, hẳn là nữ quyến của tiểu quý tộc, tiểu quan viên, thừa dịp tiết thanh minh tới Tây Sơn mở mang tầm mắt.

Một phu nhân nhan sắc tầm trung dán chặt hai mắt vào đoàn xe ngựa đi ngang qua, nói:

"Đó là kí hiệu của phủ Chiêu Ninh Hầu, chắc là Chiêu Ninh Hầu phu nhân."

Xe ngựa tráng lệ, những tôi tớ được huấn luyện nghiêm trang, mấy vị phu nhân trẻ tuổi nhìn mà không ngừng hâm mộ.

Nói đến Chiêu Ninh Hầu quả thực không ai không biết đến.

Chiêu Ninh Hầu họ Khương, tổ tiên họ Khương từng theo Thái Tổ giành thiên hạ, luận công ban thưởng phong chức ngũ phẩm Thủ bị*, là chức võ quan trung cấp.

*Thủ bị: Là quan võ trấn thủ thành thị quản lý doanh vụ, một chức quan tứ ngũ phẩm của triều Minh, Thanh.

Quân hộ cha truyền con nối, chức quan cũng cha truyền con nối. Phụ thân Chiêu Ninh Hầu vốn là trưởng tử, nhưng đáng tiếc mất sớm, để được kế chức, thúc phụ của Chiêu Ninh Hầu đã phí không ít tâm tư, ngày tháng đó của Chiêu Ninh Hầu không tốt một chút nào. Sau đó, thúc phụ nhậm chức thành công, Chiêu Ninh Hầu đành phải làm một võ quan cấp thấp.

Nào ngờ, mấy năm trước An Vương làm phản, bởi vì An Vương có quan hệ mật thiết với quân binh, Hoàng Đế bắt đầu sử dụng một lượng lớn võ quan cấp thấp, Chiêu Ninh Hầu một bước lên trời, lập được đại công, nhất cử phong hầu, chiến công hiển hách.

Hiện nay tay hấn nắm trọng binh, cực kì được Hoàng Đế trọng dụng, là ngự tiền trọng thần nhất nhì trong triều.

Mà thân phận của Chiêu Ninh Hầu phu nhân cũng rất bất phàm.

Phụ mẫu mất sớm, thúc phụ lại xấu xa, làm sao Chiêu Ninh Hầu có thể tìm được nhạc gia tốt đây? Kéo dài mãi đến khi An Vương phản loạn xong, Chiêu Ninh Hầu một bước lên mây đương nhiên không thể cưới những nữ tử bình thường được. Thái hậu thương tiếc hấn từ nhỏ mất phụ mẫu, nên làm người mai mối, gả cháu gái mình cho hấn.

Thái hậu họ Dung, đời đời hiển quý, Dung gia tiểu thư kia cũng mất phụ mẫu từ nhỏ, nhưng nàng được nuôi dưỡng bên cạnh Thái hậu. Ngoại trừ thân phận ra, về mặt giáo dục đều giống với công chúa, thậm chí ở trước mặt Hoàng đế nàng cũng có thân phận không kém công chúa được sủng ái là bao.

Một Chiêu Ninh Hầu phu nhân như vậy, sao không phô trương được chứ?

Mấy vị phu nhân trẻ tuổi khế bản luận, lời lẽ đều là hâm mộ Chiêu Ninh Hầu phu nhân kia. Trong thiên hạ có bao nhiêu phu nhân có được vận khí như Chiêu Ninh Hầu phu nhân? Mất phụ mẫu từ nhỏ, lại được Thái hậu thu dưỡng, còn được gả cho một phu quân như Chiêu Ninh Hầu.

Chiêu Ninh Hầu không chỉ tuổi trẻ tài cao, lớn lên còn anh tuấn oai phong, văn võ song toàn, không hề có một chút thô lỗ của người võ tướng, còn không tham sắc, không nịnh thiếp thất, tác phong cực kì khảng khái. Nhân phẩm càng không cần bàn cãi, đến thúc phụ từng ức hiếp hấn, sau khi thăng quan tiến chức hấn cũng không đi trả thù. Được gả cho một phu quân như vậy, còn gì không vừa lòng?

Ai nấy đều xôn xao bàn luận, đột nhiên có vị nào đó lên tiếng:

"Chiêu Ninh Hầu phu nhân tuy rằng nở mày nở mặt nhưng cũng không đáng để ngưỡng mộ vậy đâu."

"La tỷ tỷ, tỷ nói vậy là sao?" Một vị phu nhân trẻ tuổi tò mò hỏi.

Mí mắt La phu nhân hơi nhếch lên, vẻ mặt có vài phần lạnh lùng chế giễu:

"Các người chưa từng nghe sao? Chiêu Ninh Hầu cưới vị phu nhân này, mới ba tháng đã đi biên quan. Mấy năm mới trở về hai ba lần, mỗi lần ở lại không tới một tháng, đối Hầu phu nhân lạnh nhạt lắm."

Mấy vị phu nhân trẻ tuổi trầm mặc. Tuổi tác các nàng cũng không lớn, thành thân nhiều nhất cũng chỉ ba bốn năm, còn trong thời gian phu thê mặn nồng. Nhân phẩm phu quân dù có xuất sắc thế nào chẳng nữa mà không thể bầu bạn bên cạnh thì có ích lợi gì?

"Chiêu Ninh Hầu ở Hầu phủ trong kinh thành không hề có thiếp phong. Không sai! Nhưng ở ngoài biên thành hắn có một phủ đệ riêng. Phủ đệ kia mới là nơi hắn ở quanh năm. Như ta nói, thiếp phòng bên kia ngày ngày đều vỗ tay vui mừng. Chiêu Ninh Hầu ở đó quanh năm, phu nhân lại không có ở đó, thiếp thất mà được sủng ái địa vị không hề thua kém chính thất! Ngược lại Chiêu Ninh Hầu phu nhân, chỉ với một danh phận, lại quanh năm ở trong Hầu phủ trống vắng ở tại kinh thành, thật là đáng thương!"

Chúng phu nhân ban đầu cực kì ngưỡng mộ, lúc này lại đồng thời thờ dài, không ngờ là như vậy.

Đến gần biệt viện phủ Chiêu Ninh Hầu, xe ngựa dừng trước cổng.

Màn xe vén lên, Dung Hoa không đợi tỳ nữ tới đỡ đã trực tiếp nhảy xuống. Thân là Hầu phu nhân, hành động này có thể được coi là rất thất lễ. Nhưng mấy ma ma đứng cạnh xe ngựa nhìn đã quen, nên mắt nhắm mắt mở cho qua.

Chiêu Ninh Hầu phu nhân, họ Dung tên Hoa, là cháu gái Dung thái hậu. Dung Hoa có gương mặt trái xoan, nhả nhặn thanh tú, là một mỹ nhân, hơn nữa lại có khí chất tôn quý. Bước đi yếu điệu, dáng người đầy đặn, cử chỉ nho nhã, vô cùng có khí chất, không ai có thể tìm thấy khiếm khuyết gì ở nàng. Tuy có phu quân hiền hách, lại có Thái hậu và Hoàng đế làm chỗ dựa, nhưng Hầu phu nhân lại không hề kiêu căng chút nào.

Đương nhiên, Dung Hoa như vậy chỉ là ở trước mặt người ngoài, còn bí mật bên trong không hẳn là như vậy. Đặc biệt là sau khi được gả cho một phu quân quanh năm không ở trong phủ, không cần hầu hạ cha mẹ chồng, càng không cần tranh giành thiệt hơn với các chị em dâu, thúc phụ kia biết sợ không dám lui tới, toàn bộ Chiêu Ninh Hầu phủ đều do nàng định đoạt. Dung Hoa cảm thấy nếu không làm cần một chút thì thật là có lỗi với ưu ái ông trời đã cho nàng.

Không sai, Dung Hoa không hề "đáng thương" như một số người đã nghĩ. Thậm chí nàng còn cảm thấy cuộc sống như thế mới là tốt. Tự do tự tại, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Phu quân sủng ái? Sủng ái có thể ăn được sao? Nàng ở trong cung kiểm hãm nhiều năm như vậy, thật vất vả mới ra khỏi cung, tại sao lại phải nhai sắc mặt người khác mà sống? Giống như bây giờ, muốn làm cái gì thì làm, muốn mua cái gì thì mua, chẳng phải rất thoải mái sao?

Dung Hoa bước nhanh vào trong phủ, vừa đi vừa dặn dò:

"Đi đường gió lạnh thật đó, đi chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa."

"Vâng." Nha hoàn Thanh La thừa một tiếng, hai mắt đảo qua, hai tỳ nữ đằng sau liền đi chuẩn bị.

Vừa vào biệt viện đã có tỳ nữ giúp nàng cởi áo choàng, rồi dâng khăn nóng. Sau khi nha hoàn hầu hạ xong, Dung Hoa đổi xiêm y tại gia nhẹ nhàng, ngồi xuống uống trà.

Trà nóng cho vào bụng, ấm nồng vô cùng. Từ Đằng bước vào hỏi:

"Phu nhân, nhà bếp có con vịt tươi, người muốn làm món canh hay món hấp?"

Dung Hoa suy nghĩ một chút:

"Hấp đi, món bánh bao hủ kị lần trước cũng không tệ."

"Vâng." Từ Đằng lại hỏi vài món thức ăn khác, sau đó đi về nhà bếp.

Dung Hoa lấy khối bánh hoa quế cắn một miếng, tâm trạng rất vui vẻ. Không cần phải suy đoán khẩu vị của phu quân, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, ngày tháng thế này có gì không tốt?

Thanh La đi đến bẩm báo:

"Phu nhân, nước tắm đã chuẩn bị xong."

Dung Hoa phẩy tay đứng dậy. Lúc này nha hoàn Hồng Vi vội vàng chạy tới:

"Phu nhân!"

Nhìn bộ dạng của Hồng Vi, Dung Hoa có linh cảm không ổn.

"Xảy ra chuyện gì?"

Hồng Vi cầm phong thư trên tay, có chút ngập ngừng:

"Đây là tổng quân vừa mới đưa, nói là Hầu gia ba ngày nữa sẽ hồi kinh."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ôn Tuyền thuy trượt

Hồi kinh? Hồi kinh cái đầu nguoi!

Sau khi Dung Hoa nhận được tin, tâm tình nàng trở nên tồi tệ.

Nàng vừa mới xuất kinh, tính ở lại Tây Sơn biệt viện một thời gian, ngâm suối nước nóng, ăn những món ăn dân dã, tiêu dao khoái hoạt, không ngờ rằng tên khốn kia lại muốn hồi kinh.

Bất luận nhìn thế nào, Chiêu Ninh Hầu Khương Dực cũng là một thanh niên anh tuấn. So với những hoàn khổ công tử chỉ biết chơi bời lêu lổng ở trong kinh kia, quả thật là một trời một vực.

Thế nhưng, trong mắt Dung Hoa, hắn chính là một tên khốn kiếp!

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, Dung Hoa đã khẳng định vị Chiêu Ninh Hầu này căn bản là không phải người hiền ngang lắm liệt như người khác nói.

Đáng sợ nhất là một người không có nhược điểm, bởi vì bất luận kẻ nào đều sẽ có mặt trái, đặc biệt là người như Khương Dực.

Thế nhưng, trong mắt kẻ khác, hắn là người kỷ cương nghiêm minh, đối xử với mọi người ôn hòa nhã nhặn, không tham tiền tài không háo sắc, quả thật vô cùng hoàn mỹ.

Trên đời thật sự còn tồn tại người như vậy sao? Dung Hoa dám nói, không hề có.

Ở trong mắt Khương Dực, nàng thấy được một tia trào phúng lóe lên rồi biến mất, đôi lúc còn sơ hở để lộ sự hồ hững. Sau khi thành hôn, Khương Dực rất tôn trọng và giữ thể diện cho nàng. Sản nghiệp Hầu phủ hết thấy đều giao cho nàng, thiếp phòng toàn bộ đều để lại ở phủ đệ biến thành, trong Hầu phủ ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có, khi hồi phủ hắn nhất định ngủ trong phòng của nàng. Ở trước mặt người ngoài, hắn vẫn luôn giữ ý, giữ thể diện cho nàng.

Thế nhưng, trừ những cái đó ra thì còn gì nữa?

Hắn không hề đặt một chút tâm tư nào trên người nàng.

Không biết sở thích của nàng, không quan tâm nàng làm những gì, thậm chí, Dung Hoa dám nói, hắn còn chưa từng nhìn kỹ mặt của nàng!

Đối với Khương Dực mà nói, ngay từ đầu, nàng không khác gì một người gỗ trên thân có khắc mấy chữ "Dung gia tiểu thư", sau đó tự nhiên biến thành "Chiêu Ninh Hầu phu nhân".

Một nam nhân như vậy, bề ngoài đứng đắn, là một quan viên không phụ lòng vua. Dung Hoa dám nói, nếu như có một ngày hắn cảm thấy hứng thú với việc tạo phản, nói không chừng sẽ trở mặt với Hoàng Đế.

Mỗi lần nghĩ tới điều này, Dung Hoa đều sẽ cảm thấy, những ngày êm ả này có chút nguy hiểm.

Trên thực tế, Thái hậu và Hoàng đế đem nàng gả cho Khương Dực, cũng không chỉ là thương tiếc hân. Một thần tử trẻ tuổi, tay nắm trọng binh, không phải gánh vác gia tộc, rất khó nắm giữ. Nếu như không phải là phò mã thì không thể nắm hân trong lòng bàn tay, vì muốn giám thị hân, có lẽ phải chọn một vị công chúa gả cho hân. Chọn nàng, chính là bởi vì nàng được Thái hậu nuôi dưỡng, vừa vặn có thể bày tỏ sự ân sủng cho nhiều người thấy. Hơn nữa, cha mẹ của nàng chết sớm, cũng không thân thiết với người Dung gia, nên Khương Dực sẽ không thể có nhạc gia lớn mạnh.

Dung Hoa cũng không cảm thấy ủy khuất, không có Thái hậu và Hoàng đế, nàng sẽ không có thân phận tôn quý như hôm nay, hơn nữa, chỉ cần Khương Dực không tạo phản, hân chính là một ứng cử viên tuyệt vời cho vị trí hôn phu.

Nhưng mà, sự tuyệt vời này sẽ giảm đi nếu Khương Dực ở trong Hầu phủ.

Dung Hoa hung hăng đập ghế hai cái, tâm tình cũng thoải mái hơn phần nào. Mặc kệ nàng không muốn như thế nào, nếu Khương Dực hồi kinh thì nàng phải trở về.

Giống như Khương Dực giữ thể diện cho nàng, nàng cũng muốn đóng vai một Chiêu Ninh Hầu phu nhân hoàn mỹ ở trước mặt người ngoài. Nàng đại diện cho thể diện cho Thái hậu và Hoàng đế, sao nàng có thể làm bọn họ mất mặt được?

"Ngày mai hồi kinh đi." Dung Hoa thở dài, nói với bọn nha hoàn.

Vừa tới biệt viện Tây Sơn, ngời còn chưa nóng mông nữa mà...!

Nhưng mà trở về là chuyện của ngày mai, hôm nay cứ đi ngâm ôn tuyên hưởng thụ trước một chút! Dung Hoa vui vẻ nghĩ, dẫn theo Thanh La đến thanh trì.

Ngôi biệt viện này là Hoàng đế ban cho nàng lúc thành hôn, chứa một hồ nước nóng cực tốt, mỗi khi đến thu đông, Dung Hoa đều tới biệt viện này ở một hai tháng. Mùa đông năm nay, bởi vì thân thể Thái hậu không tốt nên nàng vẫn luôn không tìm được cơ hội để đi.

Sương mù bao phủ, khí nóng phả vào mặt.

Sau khi Dung Hoa được nha hoàn hầu hạ cởi xiêm y ra, nàng nói:

"Tất cả lui xuống hết đi, để ta một mình yên tĩnh."

Thanh La muốn nói gì lại thôi.

Dung Hoa lại phát tay nói:

"Sau nửa canh giờ lại vào hầu hạ."

"Dạ..."

Dung Hoa một mình tiến vào ôn tuyền, sương trắng, cơ thể nữ nhân như ẩn như hiện.

Bờ vai như được vót thành, eo trắng thon nhỏ, Dung Hoa không phải đệ nhất mỹ nhân, nhưng dáng vẻ vô cùng xinh đẹp. Dáng người nàng tinh tế, bộ ngực cao ngất, hai chân thon dài, cái mông vênh cao, nhất là nước da, như ngọc như tuyết, non mềm đến không thể tưởng tượng nổi, đến Khương Dực vào những lúc cùng giường cũng không nhìn được sờ thêm mấy cái.

Bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi.

Dung Hoa không biết là bản thân không có đủ mỹ lực, hay là do tự Khương Dực lãnh đạm ở trên giường, Khương Dực luôn không có kiên nhẫn, chuyện phu thê phòng the vốn rất ít ỏi, phần lớn là làm qua loa cho xong chuyện.

Còn nhớ đêm tân hôn, Khương Dực thậm chí không có kiên nhẫn chờ nàng chuẩn bị kỹ càng, đã dùng lượng lớn cao hương, trực tiếp phá thân nàng.

Thành hôn ba năm, Dung Hoa không nhớ rõ, bọn họ có được bao nhiêu thời gian ôn tồn vui vẻ.

Về sau ít gặp mặt, ký ức càng mờ hồ. Nghĩ đến cùng giường với hắn, phản ứng đầu tiên của Dung Hoa là sợ hãi, hầu như không có lần nào là nàng không đau. Cho nên Khương Dực ít trở về, nàng trái lại càng vui vẻ.

Lần này trở về, hắn sẽ ở lại bao lâu đây? Một tháng? Có lẽ chỉ có nửa tháng. Nên nhất định sẽ ngủ trên giường của nàng. Thời gian ngắn, nhiều nhất hai ba ngày, nhìn một chút là tốt rồi.

Vừa nghĩ vãn vơ, Dung Hoa vừa vẩy nước suối ấm lên ngực.

Nàng không phát hiện, ở ôn tuyền ngoài nàng ra, còn có một người không nên xuất hiện.

...

Về kinh sớm hơn ba ngày so với dự định, Khương Dực không có trở về Hầu phủ, mà là đi đến Tây Sơn biệt viện.

Khương Dực cảm thấy rất phiền.

Hắn có chút hối hận rồi, trước kia tại sao hắn lại tham gia bình địa vậy kia? Nếu như hiện tại hắn còn là một võ quan cấp thấp, nhất định sẽ rất ung dung tự tại, thoải mái vui vẻ.

Có thể người khác cảm thấy, hắn ở trong hoàn cảnh này không có gì không vừa lòng. Thế nhưng Khương Dực vẫn cảm thấy thiếu thiếu.

Thật không có thách thức!

Suối nước nóng ở Tây Sơn biệt viện vô cùng tốt, bốn ba một đường một mối, trước khi trời trời tối Khương Dực âm thầm đi vào biệt viện, thẳng đến thanh trì.

Không ai phát hiện, chủ nhân biệt viện, Chiêu Ninh Hầu đã trở về.

Hắn cũng không muốn bị người khác phát hiện, chỉ muốn ở Tây Sơn biệt viện nghỉ ngơi ba ngày, sau đó về kinh đối mặt với những kẻ suốt ngày tranh giành quyền lợi kia.

Đang tựa trên vách ôn tuyền nghỉ ngơi, bỗng nhiên hắn cảnh giác mở mắt ra.

Bên ngoài vang lên tiếng động, sau đó là một giọng nữ nhỏ nhẹ kêu nha hoàn lui ra.

Màn trúc nhấc lên, một cô gái mặc sa mỏng tiến vào, thân thể trắng tuyết như ẩn như hiện trong màn sương.

Lụa mỏng căn bản không che được cơ thể, tạo thành hiệu quả nửa kín nửa hở, khiến Khương Dục có thể nhìn thấy rõ ràng bộ ngực cao ngất, sóng lưng tinh tế, hai chân thon dài.

Thân thể này, quả thật là một pho tượng ngọc hoàn mỹ. Chỗ cần đầy đặn thì đầy đặn, chỗ cần gầy thì gầy. Đặc biệt là hai khối mềm mại trước ngực, trắng tuyết như ngọc phong, no đủ tròn trịa, là hình bán cầu hoàn mỹ, một điểm hồng mai phía trên, điểm tuyết xinh đẹp. Khi đi lại, đôi ngọc phong run lên, tạo thành những đợt sóng cuộn trào mãnh liệt.

Khương Dục thấy chỉ trong phút chốc, dục vọng giữa hai chân hắn đã "phấn chấn tinh thần" dựng đứng lên.

Hắn là một nam nhân trưởng thành, hai mươi sáu tuổi, tuổi trẻ khí thịnh. Lại còn, trong suốt quãng đường hồi kinh, đã hơn một tháng không đụng đến nữ nhân đối mặt với một thân thể đẹp dễ dụ hoặc này, không có dục vọng mới là lạ.

Đặc biệt là thời khắc này, hắn gỡ mặt nạ trước mặt người khác xuống, dục vọng càng thêm chân thực.

Hắn nuốt nước miếng một cái, trước khi làm chuyện kích động, lý trí lại trở về.

Tòa ôn tuyền này tỷ nữ không thể tùy tiện vào, giọng nói vừa rồi cũng không phải của tỷ nữ, mà hắn lại không có thị thiếp tại Hầu phủ. Chủ nhân thân thể này, đại khái chỉ có con gái của thân thích?

Bản thân hắn đã không còn thân thích, thúc phụ cũng đã không còn qua lại, lẽ nào là tiểu thư Dung gia? Nếu là như vậy, hắn không thể đụng vào, đụng vào phiền phức không nhỏ.

Khương Dục muốn lặng lẽ đứng dậy, ôn tuyền sương trắng lan tràn, lấy thân thủ của hắn, rồi đi yên lặng không một tiếng động là việc không khó. Nhưng mà, hắn vẫn không tự chủ được nhìn về phía cơ thể hoàn mỹ kia.

Bàn chân trắng nhỏ của nàng tiến vào trong ôn tuyền, thử độ ấm của nước, sau đó chậm rãi bước xuống.

Sóng nước tràn qua hai chân trắng nõn thon dài của nàng, tràn qua thung lũng thần bí, tràn qua eo thon, ngập đến ngọc phong đầy đặn phía trước. Nàng đã cởi lụa mỏng ra, thân thể trơn bóng, liếc mắt một cái là nhìn rõ mồn một.

Ngón tay tinh tế vén nước trong lên, bắn tung tóe trên bộ ngực tuyết trắng. Giọt nước theo làn da trắng nõn nà trượt xuống đôi nhũ phong vừa trắng vừa lớn, dưới sóng nước lay động, trông chúng giống một đôi mặt đào, cực kì mê người.

Khương Dực cảm thấy bụng dưới như lửa, hơi thở không tự giác thô dần. Không được, cô gái này hẳn thật sự không thể đụng vào. Khương Dực theo bản năng nhìn lên gương mặt của mỹ nhân, bất giác ngăn ra.

Mỹ nhân này trông rất quen... Thật là Dung gia tiểu thư?

Chiều Ninh Hạo vẫn cứ không đoán được, mỹ nhân khiến hắn dục hỏa bốc lên ngàn ngọn này chính là phu nhân của hắn. Có thể thấy được trình độ lơ là của hắn đối với Dung Hoa tới mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ăn rồi hãy nói

Dung gia tiểu thư không thể động, Dung gia tiểu thư không thể động.

Khương Dực thầm đọc đi đọc lại câu này, muốn thân thể chậm chạp không nhúc nhích này đứng dậy.

Tiểu huynh đệ cứng rắn trong quần, tựa hồ đang kháng nghị với hắn.

Khương Dực nghĩ lại, không thể động không có nghĩa là không thể nhìn mà! Sau khi hắn xem xong rồi lạng lẽ bỏ đi, có ai biết?

Không có ai biết, Khương Dực vốn không phải một kẻ tuân thủ quy tắc. Tính cách thật sự của hắn, vừa can rở lại tùy tiện, cái gì mà phi lễ chó nhìn, tất cả đều là vô nghĩa.

Ngay sau đó, hắn dựa vào hơi nước mờ ảo của suối nước nóng, ẩn thân ở phía sau tảng đá bằng phẳng giữa ôn tuyền, không kiêng kị mà quan sát thân thể khiến cho hắn rung động kia.

Dung Hoa cảm thấy sau lưng mát lạnh, da gà tranh nhau nổi lên. Nàng ngẩn đầu nhìn xung quanh, lại không phát hiện cái gì bất thường.

Kỳ lạ, sao nàng luôn cảm thấy không được tự nhiên?

Dung Hoa khắc chế tâm tư, vốc nước suối lên, tẩy rửa cơ thể.

Tóc đen như gấm thả xuống, phủ trên vai, khuôn mặt đoan trang sắc sảo thường ngày dịu đi không ít, thoát nhìn trẻ tuổi hơn.

Nàng bây giờ chỉ mới hai mươi, thân thể có thể nói là như một thiếu nữ. Chỉ có điều, sau khi thành hôn, nàng vẫn luôn cố gắng thể hiện mình theo hình mẫu Chiêu Ninh Hầu phu nhân hoàn mỹ, khó tránh trang điểm có vẻ người lớn một chút.

Lúc này, nàng rửa hết son phấn trên mặt, lớp trang điểm trôi đi, vẻ mặt nàng có chút ngây thơ, nàng và Chiêu Ninh Hầu phu nhân ngày thường như hai người hoàn toàn khác nhau.

Cũng bởi vậy, Khương Dực không nhận ra nàng.

Tay ngọc trắng nõn vốc nước lên, phủ trên da thịt sáng bóng. Từ cổ mảnh khảnh, đến xương quai xanh tinh tế, cánh tay nhỏ bé lướt qua, ôm lấy hai bầu ngực. Khương Dực nín thở

Tay ngọc của mỹ nhân nâng hai bầu ngực của chính mình, ngón tay dài nhỏ trượt lên xuống tại chỗ nhô lên đầy đặn, xoa bóp ngọc nhũ. Bộ ngực to đẹp này biến hóa hình dạng dưới sự xoa nắn của năm ngón tay, mặc kệ nhào nặn như thế nào, chẳng mấy chốc đã trở về nguyên dạng. Hình dạng hoàn mỹ, co giãn tuyệt vời! Không biết sờ lên sẽ có cảm giác gì...

Nhào nặn xong, hai ngón tay của mỹ nhân nắm đỉnh chóp hồng mai lại, nhẹ nhàng tẩy rửa. Muốn rửa sạch một chút, hai ngón tay nàng không ngừng dao động, đem hồng mai kẹp ở giữa, cứ như vậy chà xát, làm cho hồng mai nhanh chóng đứng lên, giống viên anh đào, chờ người đến hái.

Khương Dực cố gắng khắc chế, vừa rồi hắn có một loại kích động, rất muốn cầm lấy đôi ngọc nhũ của mỹ nhân, cúi đầu ngậm lấy hồng mai kia vào trong miệng.

Xoa xong bầu ngực, tay ngọc của nàng tiếp tục trượt xuống.

Dưới mặt nước, không biết đôi tay kia mò tới nơi tư mật nào. Khương Dực cảm thấy không cần nhìn, bởi vì chỉ cần đôi mắt đào đang nổi trên mặt nước của nàng cũng đủ hấp dẫn hắn.

Hắn vẫn luôn cảm thấy bản thân là một người không coi trọng dục vọng. Ở biên thành, có mấy đồng僚 hoặc thượng quan đưa thị thiếp cho hắn, đều là mỹ nhân, lại còn nhiều phong cách khác nhau. Có ca cơ Giang Nam nhỏ xinh, có nữ tử phương Bắc rực rỡ, còn có mỹ nhân ngoại quốc. Hắn không đặc biệt thích người nào, thời điểm cần, tìm người hầu hạ là được rồi. Lá lướt có chỗ tốt của lá lướt, đầy đặn có lạc thú của đầy đặn.

Nhưng lúc này, tâm tư của hắn đều ở đôi ngọc nhũ của mỹ nhân đang ngậm mình dưới nước.

Trông nàng không gầy lắm, chỉ ít đôi ngọc nhũ này lại no đủ cực kì, còn có cái hông kia, nhìn thoáng qua trông giống như hai cái bánh màn thầu, nhô lên động lòng người. Có thể nói nàng đầy đặn cũng được, khung xương tinh tế, bờ vai kia, vòng eo kia... Chỉ cần hắn nhẹ nhàng ôm một cái, nhất định có thể bao bọc toàn bộ thân thể nàng.

Thật là một thân thể hoàn mỹ, hợp ý hắn hơn tất cả các thị thiếp của hắn, nhưng đáng tiếc lại không thể động vào...

Khương Dực phát hiện, bản thân càng cố khắc chế, hứng thú càng trở lên mạnh mẽ.

Hắn đã rất lâu không có được thứ mình muốn, quyền thế cũng vậy, mỹ nhân cũng thế. Mỗi lần hắn muốn cái gì, đều có thể dễ dàng có được. Lâu dần, thứ có thể mang lại cho hắn cảm giác mới mẻ càng ngày càng ít. Mà lúc này, mong muốn có một thứ khiến mình hưng phấn tột độ trong huyết quản

của hấn, khiến máu trong người hấn sôi trào.

Hấn gần như không thể nào kiên trì nổi, đành tự đầu hàng.

Nhân sinh khổ đoán, càng là vật hiếm thấy, mới càng thú vị, không phải sao?

Dung gia tiểu thư thì sao? A, hao chút tâm tư cũng không phải là không được, ngày sau đem nàng về biên thành, không phải được rồi sao? Kinh thành bên này, vẫn là có Chiêu Ninh Hầu phu nhân do Thái hậu nuôi dưỡng giữ thể diện, còn mỹ nhân này, cứ ra biên thành phục vụ hấn là được...

Khương Dục tính kế, trong đầu đã hồi tưởng miên man, tưởng tượng bản thân đem mỹ nhân này đè dưới thân, đùa bỡn với đôi mắt đào lớn đẹp đẽ kia của nàng... Hấn ngay lập tức hành động.

Dung Hoa vừa mới tắm xong, vừa định dựa vào thành hồ nghỉ ngơi một lúc, đột nhiên, không biết có gì đó, ở trong nước đụng vào chân nàng một cái.

Nàng sợ hết hồn, cuống quýt cúi người bắt lấy nó. Vừa cúi người, bỗng nhiên một đôi tay từ phía sau lưng vòng tới, gắt gao siết lại hông của nàng.

Nàng mở miệng muốn la lên.

Nhưng miệng ngay lập tức bị che.

Nàng ngẩn ra, liều mạng vùng vẫy.

Nam nhân, là một nam nhân!

Ôn tuyền trong biệt viện, tại sao lại có nam nhân?

Dung Hoa suýt chút nữa sợ đến điên rồi.

Nàng vẫn luôn là một người biết thời biết thế, nàng có thể không để ý đến phu quân của nàng, nhưng không thể thất thân. Nếu trình tiết của nàng có một chút xiu tổn thương nào, ngày lành của nàng sẽ chấm dứt ngay.

Không công bằng, thế nhưng hết cách rồi, đây chính là luật lệ của thời đại này, nhưng nàng không muốn trở thành vật hi sinh.

Nàng liều mạng giãy dụa, hi vọng Thanh la chú ý động tĩnh bên trong này.

Thế nhưng sau một khắc, nàng ngây người.

Một giọng nam trầm thấp ở bên tai nàng vang lên: "Chớ lộn xộn!"

Giọng nói này...

Thừa dịp nàng ngây người, bàn tay to lớn vốn nằm trên eo nàng dần trượt lên trên, chuẩn xác nắm một khối mềm mại của nàng, làm càn xoa bóp.

"Để người khác thấy người trần truồng bị nam nhân khác ôm, người đoán là người xui xẻo hay là ta xui xẻo?" Nói xong, còn ở bên tai nàng thổi một hơi.

Dung Hoa run run một cái, sau đó lửa giận không khống chế được bùng lên.

Khương Dục?! Tên khốn kiếp này hồi kinh lúc nào? Hơn nữa còn dọa nàng như vậy!

Khương Dục nhào nặn tuyết nhũ mà hắn thêm muốn thật lâu, than thở thỏa mãn. Quả thật là một xúc cảm tuyệt vời, vừa mềm mại vừa trơn bóng, co dãn mướt phơn, vuốt ve như thế, tiểu huynh đệ của hắn liền không chịu nổi.

Cho rằng dọa sợ mỹ nhân, tay hắn che miệng nàng định trượt xuống, muốn âu yếm luôn phần ngực còn lại, không ngờ mỹ nhân lại há mồm muốn kêu to.

Hắn tay mất lạnh lẽ, lại một lần nữa che miệng nàng lại.

"Sao lại không biết nghe lời vậy?" Khương Dục có chút bất đắc dĩ, "Vốn muốn nghe tiếng của người một chút, xem ra phải chờ lần sau."

Nói xong, hắn ở một nơi nào đó phía dưới cổ nàng dùng sức nhấn một cái, Dung Hoa chỉ cảm thấy một lực nào đó âm thầm ngấm vào cơ thể, sau đó nàng phát hiện mình không nói được.

Khương Dục buông miệng của nàng ra, đẩy nàng một cái, ấn lên trên tảng đá lớn ở giữa ôn tuyền.

Dung Hoa trần truồng nằm nhoài trên tảng đá, có chút ngây người.

Chuyện này... hắn nói gì kì lạ vậy, có ý gì chứ?

Khương Dục đề lên lưng của nàng, hai cái tay vòng tới trước, nắm chặt ngọc nhũ của nàng, dùng sức xoa nắn.

Hắn dùng sức rất lớn, năm ngón tay co dãn, dùng đủ mọi cách đùa bỡn, cúi đầu từ bờ vai của nàng nhìn sang, nhũ thịt từ năm ngón tay lộ ra, bị chà đạp thâm thắm.

Đại mật đào rất nhanh bị nhào nặn đến đỏ hồng, vì hắn không khống chế sức lực mà nhào nặn, đã lưu lại rất nhiều dấu tay trên đó.

Khương Dục càng chơi càng hưng phấn, nói: "Bộ ngực đẹp như vậy, giấu đi rất đáng tiếc, phải để cho ta chơi đùa mới đúng."

Dung Hoa bị hắn bóp đến thật đau, nước mắt tuôn ra, nghe được lời của hắn, nàng run rẩy, một trận tê dại từ đốt sống lưng vọt lên.

Khương Dực không bao giờ nói những câu như thế này ở trước mặt nàng, lại mang ám chỉ thô lỗ như thế. Hấn vốn là người luôn mang mặt nạ, như vậy thật không thích hợp, lại làm cho nàng có cảm giác kích thích không nói lên lời.

Khương Dực thở hắt ra, giống như không thể nhẫn nhịn nữa, lật người nàng lại, trực tiếp hướng lên trên, đặt ở trên tảng đá lớn.

Nằm ngửa ra như vậy, bầu ngực kia lại càng vênh cao ngất, khiến Khương Dực trầm than một tiếng trong lòng, một tay bắt được tay mỹ nhân đang vùng vẫy, một tay giữ lại, chụp lấy sa mỏng cởi ra ném ở bên cạnh ao ban này, hai ba vòng trói tay nàng lại.

Dung Hoa muốn khóc, hấn ăn nhầm thuốc gì? Điểm á huyết của nàng, còn trói nàng lại, không phải hấn vốn không có hứng thú với nàng sao?

Đang nghĩ, bỗng trước ngực nóng lên, nàng không tiếng động mà kêu khẽ, nhìn thấy Khương Dực gục đầu ở trên ngực nàng, há miệng cắn dính hồng mai trên núi tuyết.

Đầu lưỡi nóng ẩm của hấn đùa bỡn đầu nhũ của nàng, lưỡi hấn hơi thô ráp, không ngừng cọ xát, lại dùng răng khẽ cắn, lôi kéo, miệng lớn như muốn nuốt chửng nhũ thịt của nàng.

Mà bên còn lại, cũng không bị hấn lạnh nhạt, hai ngón tay của hấn ra sức miết lấy, lại nghiền ép.

Không tiếng động rên rỉ, Dung Hoa chỉ cảm thấy trước mắt đều là sương mù, tình triền xa lạ ập đến. Cho đến bây giờ Khương Dực chưa từng đối với nàng như vậy.

Khương Dực buông miệng ra, nhẹ nhàng thở gấp nhìn đại mật đào bị hấn đùa bỡn một phen. Đôi hồng mai phấn nộn ban này, lúc này đã biến thành màu đỏ sẫm, cứng rắn dựng đứng, giống như tiểu huynh đệ trong khó của hấn vậy.

Thật đẹp.

Khương Dực chưa hề biết, bầu ngực của nữ nhân trước mặt này, cũng có thể đẹp như thế.

Hấn đã không khống chế được ham muốn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Xuân triền nóng bỏng

Yết hầu Khương Dực khẽ trượt, ánh mắt dời xuống bên dưới.

Nửa người dưới của nàng ngâm ở trong nước, tầng nước mỏng manh đã không giấu được hạ thân thần bí của nàng.

Hai chân khép chặt, giống như không muốn để cho hấn nhìn thấy bí mật sau cùng của bản thân.

Bất quá, cái trình độ này, đối với hấn mà nói không có tác dụng một chút nào.

Hai tay Khương Dực trượt xuống, nắm chặt đầu gối của nàng, tách ra dễ dàng.

Hai chân bị mở ra, vùng đất bí ẩn liếc mắt một cái là rõ mồn một.

Khương Dực nhìn kĩ khu vực bí ẩn nhất trên người nữ nhân, đóa hoa này và ngực của nàng giống nhau, lớn lên thật đẹp, hoa hộ nhô lên như bánh màn thầu, trắng nõn đầy đặn. Bị hấn dùng lực lớn như vậy kéo mở hai chân, hoa môi hơi tách ra, để lộ nhụy hoa đỏ bùng ở giữa.

Một chân Dung Hoa bị chân hấn chặn trên tầng đá, một chân khác bị hấn dùng sức nâng lên, cái tư thế này làm cho hoa nhĩ của nàng hoàn toàn lộ ra, căn bản là không có cách che chắn.

Nàng muốn hét lên, thế nhưng bị điểm á huyết, căn bản kêu không ra tiếng. Hai tay bị trói phía sau lưng áp lên tầng đá, bị ép rất đau.

Nhưng tất cả những thứ này, đều không ngăn nổi cảm giác kích thích khi Khương Dực nhìn vùng đất bí ẩn giữa hai chân nàng.

Hấn muốn làm gì? Thành hôn đã ba năm, hấn đột nhiên nảy sinh ham muốn đối với nàng? Nhưng trước đây hấn không như vậy, lúc sinh hoạt vợ chồng chỉ biết lấy một lượng lớn cao hương bôi vào giữa hai chân nàng, sau đó ngang ngược xâm nhập. Đại khái hấn cảm thấy sinh hoạt vợ chồng với nàng không phải là chuyện thú vị gì, luôn luôn cảm cảm rút rút, khép lại hai chân của nàng, ở giữa hai chân nàng cắm vào rút ra vài cái là tiết ra ngay.

Chưa bao giờ hấn có dáng vẻ như bây giờ...

Hoa nhĩ xấu hổ bị hấn nhìn chăm chú, không tự chủ lại co rút một trận, ngượng ngùng xiết chặt rồi mấp máy.

Nhìn thấy cảnh này, đôi mắt Khương Dực càng sâu.

Hấn nở nụ cười, đưa tay gầy hoa môi mềm mại của nàng:

"Thật là miễn cảm, muốn nam nhân thương yêu sao?"

Phi! Trong lòng Dung Hoa tức giận, biến về biên thành của ngươì đi, ai muốn ngươì thương yêu?

Đáng tiếc nàng không nói ra được, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Khương Dực lôi kéo đùa bỡn, càn quấy ở khu vực bí ẩn giữa hai chân nàng.

Khương Dực tìm tòi một lát, tìm ra hoa châu ẩn sau hoa gian, dùng sức nhấn một cái.

Dung Hoa run run, bụng dưới tê dại một trận, cảm giác xa lạ kích thích nàng, cánh hoa có thủy dịch từ từ tràn ra.

"Như vậy đã ướt rồi sao?" Chạm phải vệt nước kia, Khương Dực cười càn rỡ.

Tướng mạo hấn tuấn lãng, thường ngày đoan túc cực kì, chính vì thế, hấn cười như vậy càng làm cho lòng người run rẩy.

Trái tim Dung Hoa khẽ run lên.

Lập tức nàng thăm chửi chính mình. Nàng vậy mà lại động tâm với tên khốn kiếp này ư? Nàng bị mù rồi sao? Cái tên này ngoại trừ cái mã bên ngoài, còn có chỗ nào tốt đâu?

Khương Dực thấy dáng vẻ kia của nàng, lại càng rung động.

Mỹ nhân không chỉ ngực lớn, còn nhạy cảm như vậy, đụng vào liền chảy nước, thật là cực phẩm.

Hình dáng, tướng mạo của nàng có vài phần quen thuộc, khiến hấn nhớ tới phu nhân của mình. Cũng lớn như nhau, sao lại khác biệt nhiều như vậy? Phu nhân hấn khi ở trên giường cực kì cứng nhắc, đêm tân hôn nằm ưỡn xuống giường, đờ ra giống như một con cá chết, hoa huyết lại nhỏ hẹp, không tương xứng với kích cỡ của hấn chút nào, làm sao cũng không vào được.

Hấn không thể làm gì hơn là dùng hương cao bôi trơn, mới phá thân nàng. Về sau sinh hoạt vợ chồng, cũng dựa vào cao hương mới có thể hành sự, chỉ là nang dang hai chân lớn một chút, vật kia của hấn lại lớn, muốn rút ra cũng không rút được, đến cuối cùng chỉ có thể khép hai chân của nàng lại nhanh chóng tiết ra.

Nhưng mà, thân thể ngọc ngà, làn da trắng tuyết của phu nhân hấn cực kì giống mỹ nhân này. Chỉ là hấn không có hứng thú đối với tượng gỗ, chỉ sờ một hai cái rồi thôi.

A, hoa huyết của mỹ nhân này cũng nhỏ hẹp, chặt chẽ khép kín, nhưng lại cực mẫn cảm, nước chảy không ngừng. Cùng là hoa huyết nhỏ hẹp, nhưng mẫn cảm và không mẫn cảm lại hoàn toàn khác nhau. Như phu nhân của hấn làm thật chán. Mẫn cảm như mỹ nhân này, khiến người ta hận không thể vùi vào liên tục đẩy rồi lại đẩy, xem có phải là "cái miệng nhỏ" hút không ngừng hay không.

Hấn đâu có biết, phu nhân hấn không ướt được, hoàn toàn là bởi vì hấn không kiên nhẫn ôn tồn. Lúc vừa kết hôn, hai người chỉ gặp nhau được hai lần, đối mặt với một nam nhân hoàn toàn xa lạ, làm sao có thể tự nhiên thoải mái? Hấn chỉ dạo đầu lung tung mấy cái, đã muốn cắm vào, đương nhiên không tốt đẹp rồi.

Mà bây giờ bất kể nói thế nào, mỗi lần Dung Hoa đối mặt với phu quân, dù không thoải mái, cũng không tỏ ra chống đối nhiều.

Quan trọng nhất là, lúc này Khương Dực đã cực kì động tình, đùa bỡn với bầu ngực mật đào của nàng, lại còn tìm kiếm những điểm mẫn cảm. Hoan ái là chuyện của hai người, việc Khương Dực ứng phó hay là động tình thật, đương nhiên có ảnh hưởng nhiều đến phản ứng của Dung Hoa.

Ban đầu Dung Hoa cũng cho rằng, bản thân cũng không có hứng thú với tình thú, lúc trước đối mặt với Khương Dực, chỉ hi vọng hấn mau mau xong việc, đỡ phải làm nàng đau. Hai người đều là ứng phó, chuyện hành phòng đương nhiên không vui.

Mà lúc này, Khương Dực thật giống như tìm ra món đồ chơi thú vị, đối với hoa châu kia hết nắm lại nhào nặn, chơi đùa không ngừng.

Dung Hoa chỉ thấy từng trận từng trận sáng khoái tập kích, không tự chủ được hé miệng, không tiếng động mà rên rì. Khương Dực ấn đến ngày càng dùng sức, hết vân vê rồi lại xoa nắn, khiến nàng thật giống như cả người bị giật điện, đầu tiên là bụng dưới tê dại, hoa huyết co thắt, sau đó hai chân căng thẳng, cả người đều ưỡn lên.

"Thoải mái sao?" Giọng nói của Khương Dực khàn khàn, nhìn chăm chăm nàng, phản ứng của nàng kích động càng khiến hắn muốn chà đạp nàng hơn. Mỹ nhân này thật là cực phẩm, chỉ chơi đùa một chút, đã sắp đạt cao trào.

Khương Dực biết nàng sắp tới rồi, bầm hoa châu, dùng sức lay mạnh lên.

Dung Hoa đã không còn biết trong đầu nàng nghĩ cái gì nữa, linh hồn thật giống như bay lên giữa không trung, cả người co giật không ngừng, khoái cảm từng trận mãnh liệt mà tới. Nàng bỗng nhiên hé miệng, không tiếng động mà "A" lên một tiếng, một làn sóng thủy dịch dồi dào từ trong huyết gột rửa đi ra.

Huyết nhĩ của nàng hé mở sâu hút, khép lại chặt chẽ, Khương Dực vừa rồi đã nhìn thấy, nhưng không có lập tức tiến vào. Lúc này thủy dịch vọt một cái, hoa huyết mở ra, hắn liền nhân cơ hội cho ngón tay dài của mình vào trong.

Cắm vào hai ngón tay, dựa vào thủy dịch bôi trơn, xông thẳng đến cùng.

Ngón tay thon dài, đầu ngón tay có vết chai, cọ vào huyết thịt non mềm của nàng, dùng sức tiến vào. Mà huyết thịt của nàng, lập tức đem ngón tay hắn kẹp chặt, mút chặt không buông.

"Thật là cái miệng nhỏ ham ăn!" Khương Dực cắn răng, dùng sức mà cắm vào.

Lần đầu tiên Dung Hoa biết cảm giác cao trào là gì, lúc này nàng vẫn còn đang chìm đắm trong cơn khoái cảm chưa rút đi, lại bị hắn đẩy vào trong hành lang mẫn cảm, khiến nó nhất thời thắt chặt lại.

Khương Dực không để lỡ thời cơ, đè hai chân nàng lại, ngón tay hắn ra vào.

Thủy dịch giữa hai chân Dung Hoa chảy ra ngày càng nhiều, mỗi lần hắn rút ra cắm vào, phát ra tiếng nước "chật chạt", âm thanh vô cùng.

Nàng hé miệng, nuốt dài cổ, gãy dựa như con cá rời khỏi nước, nhưng thế này cũng không thể cứu vớt vận mệnh nàng. Ngón tay Khương Dực đẩy vào trong càng lúc càng nhanh, thậm chí còn dùng ngón cái, một lần nữa đè lại hoa châu của nàng.

Lần này, Dung Hoa không nhịn được nữa.

Lần thứ hai cao trào đến vừa vội vừa nhanh, "phụt" một tiếng, lượng lớn thủy dịch phun ra ngoài, bắn lên cao cao, tung tóe ở bụng của hắn.

Khương Dực lấy làm kinh hãi.

Lần cao trào vừa rồi là do hắn kích thích chỗ mẫn cảm của nàng, nhưng lần này... mỹ nhân lại tự nhiên phun trào?

Xem bộ dạng "thoi thóp" sau cao triều của Dung Hoa, đôi mắt Khương Dực nhìn nàng càng đầy ý vị, hần rút ngón tay ra, bỏ vào trong miệng liếm mát.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chưa từng sướng khoái đến thế

Ngay sau đó Khương Dực đứng thẳng dậy, ào 1 tiếng từ trong nước đi ra.

Vật giữa hai chân phần chấn tinh thần, dựng đứng thẳng tắp. Đầu rồng dữ tợn, hơi gật đầu.

Dung Hoa mơ hồ nhìn thấy vật to lớn của hần, tâm trí đang mê man lập tức trở về, kinh hãi muốn lùi bước.

Những lúc hoan ái với Khương Dực, ấn tượng duy nhất của nàng là đau. Hần đối với nàng hoàn toàn không có kiên nhẫn, vật khổng lồ kia của hần giống như cây côn sắt cứ đâm vào người nàng, khiến nàng vừa tê dại vừa đau đớn, cả người như bị xé rách.

Lúc này Dung Hoa muốn lùi bước về sau, nhưng nàng đã quên, hai tay mình đang bị trói ở phía sau, lùi đi nơi nào? Xoay người một cái, lại té xuống suối nước nóng.

Khương Dực kéo nàng lên, nâng hông của nàng, đặt nàng lên trên tảng đá, tách hai chân nàng ra quấn lấy eo hần, sau đó đem vật căng trướng kia chặn ngay miệng huyết hế mở của nàng.

Chỗ mẫn cảm kia bị côn thịt của hần làm cho nóng lên. Dung Hoa vừa mới trải qua một đợt cao trào, miệng huyết thất chặt, mẫn cảm mấp máy, hai cánh hoa môi vừa vận bao chặt lấy hần.

Nóng quá, rất cứng!!!

Nàng run run một cái. Tiểu huyết vẫn còn nhớ mùi vị của đợt cao trào vừa rồi.

Khương Dực đỡ eo nhỏ của nàng, bàn tay to nắm thật chặt, nâng nàng lên, dựa vào lòng ngực của mình.

Bầu ngực căng tròn áp trên bầu ngực rắn chắc của hần, ma sát lẫn nhau. Hai thân thể khác biệt nhau mang đến kích thích mới mẻ, khiến cho hai người đều run rẩy.

Khương Dực cảm nhận bộ ngực mềm mại của nàng, cất giọng khàn khàn.

"Biết ta là ai không? "

Tầm mắt Dung Hoa mê ly. Chuyện vừa rồi khiến tư duy của nàng hoàn toàn dừng lại, Khương Dực trước mắt, thật sự không giống phu quân mà nàng đã biết.

"Ta là Khương Dực. Còn nàng, mặc kệ nàng là người nào của Dung gia, ta đều sẽ mang nàng về biên thành. "

Nói xong hông hần dùng sức, dục vọng phá tan cánh hoa, tàn sát nhụy hoa tiến vào miệng huyết.

Dung Hoa tròn to mắt, cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng.

Khương Dực! Hần căn bản không biết nàng là ai!

Hần cho rằng nàng là tiểu thư nào đó của Dung gia tới Tây Sơn biệt viện chơi. Khốn nạn! Tên khốn khiếp này! Đáng lý ra nàng không nên hy vọng gì nơi hần.

Dung Hoa liều mạng giãy giụa. Nàng không muốn cùng tên khốn khiếp này làm chuyện ân ái đâu.

Khương Dực không ngờ nàng đột nhiên phản kháng kịch liệt đến như vậy, suýt chút nữa để nàng trốn thoát. Nhưng đã đến mức này, sao hần có thể buông tha cho nàng? Vật giữa hai chân hần đã cứng như sắt, to khổng lồ. Nếu không cắm vào trong huyết nhỏ kia thì nó sẽ nổ tung mất.

Một chút sức lực nhỏ bé của Dung Hoa đối với hắn mà nói không đáng kể chút nào. Hắn đẩy nàng lên trên tảng đá lớn, để hai chân nàng áp lên trên ngực hắn chế trụ, dục long to dài một lần nữa phá tan cánh hoa, tiến vào miệng huyết.

"Đừng như nhích, đến lúc này, nàng còn muốn trốn sao? "

Khuôn mặt anh tuấn của Khương Dực nhăn nhó, hai mắt đỏ ngầu, loé lên dục hoả.

Khương Dực như vậy, đối với nàng mà nói là rất xa lạ!

Dung Hoa thất thần, Khương Dực trong mắt nàng, vẫn luôn là một người lãnh đạm đoan chính nghiêm trang, dù là lúc ở trên giường hắn cũng không kích động là bao. Hiện tại nàng đã biết, đó là bởi vì lúc trước hắn đối với nàng không có hứng thú. Hắn cũng biết động tình, cũng sẽ bị lửa dục thiêu đốt.

Lúc này hắn cũng giống như những nam nhân khác.

"Nào! Hãy để ta trở thành nam nhân của nàng..." -

Vật to lớn kia dùng sức tiến vào, Dung Hoa đau đến ngẩng đầu lên, mái tóc đen dài phủ trên hòn đá, như tấm vải màu đen.

Nếu là lúc này, hắn ngang ngạnh thúc vào như vậy, chắc chắn là không vào được. Nhưng Dung Hoa vừa mới trải qua hai lần cao triều, tiểu huyết nói lỏng ra, khiến cho hắn thuận lợi tiến vào.

"Thật chặt!!!"

Khương Dực cảm hai bắp đùi của nàng, nhìn chăm chăm vào tiểu huyết giữa hai chân nàng.

Tiểu huyết chặt hẹp mãi cảm lại nói lỏng ra, hắn đi vào liền cắn thật chặt không thả.

Thể dịch phun ra ngoài vừa rồi là chất bôi trơn tốt nhất, trong huyết lại ướt lại nóng, giống cái miệng nhỏ đang hút lấy dục long. Căn bản là Khương Dực không chịu được nữa, liền mạnh mẽ cắm vào trong.

"Phốc!" Vật giữa hai chân cắm đến tận cùng, thúc sâu vào hoa tâm nàng.

Dung Hoa há miệng, nước mắt chảy không ngừng, chỉ cảm thấy cả người như bị xé làm đôi.

Hắn chưa từng đi vào sâu như vậy, bụng nàng giống như bị đâm thủng.

Còn Khương Dực thì thoải mái như muốn bay lên, mỹ nhân này thật là cực phẩm trong cực phẩm, tiểu huyết này hút chặt quá, cắn hắn chặt đến gât gao, giống như có vô số cái miệng nhỏ mút lấy thịt của hắn, hầu hạ đến toàn thân hắn sáng khoái.

"Nàng đúng là bảo bối! " - Hắn nói nhỏ.

Hưởng thụ cảm giác được bó chặt một lúc, Khương Dực rút gậy thịt ra một đoạn nhỏ, lại nặng nề tiến vào, đâm vào trong hoa tâm nàng.

Vách tường thịt bên trong bó chặt, hoa tâm mềm mại, đâm vào thoải mái cực kỳ.

Hắn cảm xuống một cái, chậm rãi thích ứng.

Tiểu huyết khó khăn nuốt lấy gậy thịt của hắn, Khương Dực bỗng nhiên dừng lại.

Hắn sờ sờ ở chỗ hai người giao hợp, chỉ có chất dịch sền sệt, không có vết máu. Lẽ nào nàng...

Nghi hoặc chợt loé lên, rất nhanh Khương Dực lại quăng ra sau đầu. Tiểu huyết của nàng chặt đến mức đòi mạng, nếu không phải trước đó đã làm cho mềm nhuyễn, khẳng định không chen vào được. Hơn nữa, lúc hắn đùa bỡn thân thể của nàng, có thể cảm thấy rõ ràng sự khó chịu cùng luồng cuồng của nàng, non nớt như thế, không giống như người đã từng trải. Có một số nữ tử, bẩm sinh vốn không có lạc hồng...

Hắn làm sao biết, chuyện phòng the của hắn và Dung Hoa luôn chỉ làm qua loa, một năm chỉ gặp nhau một lần. Mỗi khi hắn trở về biên thành, Dung Hoa sẽ cầm bó được trong cung thoa lên vết thương, sau khi hồi phục, vẫn giống như xử nữ. Dung Hoa dùng bó được này lại không nghĩ nhiều như thế. Nàng chỉ nghĩ là đồ trong cung chắc hiệu quả vô cùng tốt, lại không biết làm như vậy sẽ khiến chuyện phòng the của bọn họ mỗi khi gặp lại thê thảm như cũ, cứ thế làm thành một vòng tuần hoàn...

Mà lần này, do lúc đầu được Khương Dực đào đầu đầy đủ, dục vọng của Dung Hoa bị khơi dậy, thân thể lại mềm mại mãi mãi, nên Khương Dực mới dễ dàng ném được hương vị mỹ miều của nàng.

Khương Dực càng cảm càng nhanh, bởi vì chất dịch trơn trượt, khiến hắn dễ dàng cắm nơi sâu nhất.

Trong lòng hắn chong chát những dục hoả bấy lâu không bộc phát, vừa mạnh vừa hung ác, nâng cái mông Dung Hoa lên cao hơn, khiến hoa nhĩ sâu thăm thẳm của nàng hướng lên trên, còn hắn thẳng tắp đâm vào từ trên xuống dưới.

"Bạch! Bạch! Bạch!" - Tiếng thân thể va chạm hào cùng tiếng nước, vang vọng ở thanh trì.

Dung Hoa muốn điên rồi, miệng huyết vốn chặt chẽ khép kín của nàng lại bị nong ra thành một hố sâu, vách thịt căng ra đến mức khiến mặt mày nàng trắng bệch, giống như chỉ còn một chút nữa thôi sẽ nứt ra. Tiểu huyết vừa ngứa vừa đau, một mặt trướng đến đau đớn, một mặt lại vui vẻ đến mức khiến nàng cuốn quýt.

Tại sao lại như vậy? Không chỉ có đau? Sao lần này lại...

Khương Dục cúi người cắn vào bờ môi nàng.

Dung Hoa ngán ra, tròng lớn hai mắt.

Hắn... Chưa từng hôn nàng bao giờ.

Nhưng lần này, hắn hôn, hơn nữa còn vội vàng ngậm lấy vành môi nàng, đem đầu lưỡi dò vào trong miệng nàng, cùng nàng trao đổi nước bọt, môi lưỡi quấn quýt.

Thì ra hôn là cảm giác này sao? Cảm giác... thật gần gũi. Có thể nghe thấy được hơi thở của hắn, quấn quýt thành một, không chia lìa.

Hôn một lúc, Khương Dục đưa tay ôm lấy hai khối không lồ trước ngực nàng, dùng sức mà xoa xát, năm ngón tay nóp nấp, lưu lại dấu tay hồng hồng.

Vừa hôn vừa xoa nắn, hạ thân hắn cũng không hề gián đoạn mà đem dục long hung ác rút ra cắm vào, thẳng tắp đâm vào hoa tâm lại bị cọ sát.

Gấp đôi kích thích, mang đến là gấp đôi khoái cảm, chân của nàng bị banh hết cỡ, ngón chân vặn vẹo, bị hắn làm đến cả người run lấy bầy, thủy dịch từ trong huyết tuôn ra không ngừng.

Nhìn mí mắt nàng bắt đầu run rẩy, chẳng mấy chốc sẽ đạt tới cao trào. Trong lòng Khương Dục hết sức ngứa ngáy, hắn muốn nghe tiếng kêu của nàng lúc đạt cao trào. Vừa rồi lúc nàng dạn dò tỷ nữ, giọng nói mềm nhẹ, chất giọng cực hay, tiếng rên rỉ lên nhất định cũng sẽ khiến người ta động lòng vô cùng.

Tại lúc nàng cao trào, hắn điểm lên á huyết của nàng.

"A a a..." - Trong dự liệu, tiếng kêu kiều mị vang lên, bởi vị nhẹ nhàng trầm trầm mà du dương vô cùng, hay đến có thể chảy nước ra.

Khương Dục bị âm thanh này kích thích run bắn một cái, thúc sâu vào huyết thịt cơ giết chặt chẽ đang cố gắng cản hắn tiến vào, liều mạng chạy nước rút.

Tiếng thân thể va chạm, tiếng nước, tiếng cắn huyết, tiếng rên rỉ, thờ dốc, hỗn hợp lại cùng nhau cứ vang lên như một chương nhạc dâm mỹ.

Lúc này Thanh La vừa vặn từ bên ngoài đi vào, nghe thấy âm thanh này, trong lòng hoảng sợ.

Trong hồ chỉ có phu nhân, chuyện này... Lẽ nào phu nhân nàng...

Thanh La vội chạy vào bên trong, vừa đẩy cửa ra, liền nhìn thấy phu nhân cả người trần trụi, nằm trên tảng đá ở giữa Ôn Tuyền, tay bị trói ở phía sau, một bàn tay to của nam giữ lấy hông của nàng, từng đợt từng đợt dùng sức mà làm. Hắn đánh vào thật mạnh, cắm đến thật sâu, Thanh La nhìn thấy rõ ràng nam nhân đem vật cứng hồng tím thật nhanh rút ra, chỉ còn một cái đầu nhỏ bên trong, tiếp đó tàn nhẫn đâm vào thật sâu. Côn thịt lớn và dài như vậy, khiến bụng phu nhân chứa không nổi đến mức gồ lên, nhìn rất đáng thương.

-"Á" - Thanh La kêu lên một tiếng, thuận tay cầm cái gáo dài múc nước, nhào vào Ôn Tuyền, đánh lung tung trên lưng nam nhân kia.

-"Tiểu tặc, dám to gan vô lễ với phu nhân!"

Trong nháy mắt Khương Dục nhìn thấy Thanh La, đầu hắn chợt có một tia sáng loé qua.

Thanh La cầm gáo nước dài đánh vào lưng hắn, kích thích hắn cả người run lên, Dung Hoa lại đang cao trào, huyết thịt liều mạng xoắn dục long của hắn, mút chặt vô cùng. Hắn không rảnh quan tâm đến những thứ khác, hung ác hướng vào trong cắm mấy cái. Cuối cùng sau một cái chọc sâu trực tiếp vào trong hoa tâm, gây thịt của hắn bị cái miệng nhỏ của nàng siết chặt, tinh quan buông lỏng, dương tinh phun trào.

Lần này Khương Dục sáng khoái đến trong đầu chỉ còn một mảng sáng màu trắng, hắn cảm thấy đời này chưa từng trải qua cảm giác sung sướng như vậy. Sức lực nhỏ bé kia của Thanh La, đánh vào tấm lưng rắn chắc của hắn cũng giống như gãi ngứa.

Cho đến khi hắn thoải mái rót đầy dương tinh vào tử cung Dung Hoa, toàn thân toát ra hơi thở lười biếng sau khi phát tiết, mở mắt ra quét sang Thanh La một chút:

-"Tiểu Tặc? Là người nói ai?"

Nhìn thấy Thanh La, Khương Dục đột nhiên nhớ ra, bên người phu nhân nhà hắn, có bốn đại nha hoàn, Thanh La, Từ Đăng, Hồng Vi, Hoàng Tường, cơ bản được mặc xiêm y dựa theo tên được ban. Nha đầu này mặc áo xanh, lại gọi như nhân, chắc là Thanh La.

Cho nên...

Hắn liếc mắt nhìn Dung Hoa bị hắn làm ngất đi, ra về đêm chiều.

Thanh La nghe được giọng nói của hắn, sợ đến tay không còn sức, gáo nước rớt xuống, lại nhìn thấy khuôn mặt Khương Dực, bất giác quỳ xuống. Nàng đã quên bản thân đang đứng bên trong nước, cái quỳ này suýt chút nữa khiến nàng bị sặc, không thể làm gì khác hơn là lại đứng dậy, lấp ba lấp bấp gọi:

"Hầu... Hầu gia..."

"Ra ngoài"- Khương Dực lười so đo với nha đầu này, hiện tại hắn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

- "Dạ".

Thanh La đáp lời, mặc một thân xiêm y ướt sũng, xoay người đi ra khỏi Ôn Tuyền, do dự hồi lâu đóng cửa lại, canh giữ ở bên ngoài thanh tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Sao cơ thể nàng câu người như vậy ?

Dung Hoa rên một tiếng, nàng tỉnh lại.

Nàng rất nhanh phát hiện tình cảnh của mình có chút không đúng, toàn thân trần truồng, hình như nàng đang dựa trên một thân thể nóng rực, xương cốt nàng rã rời, giống như vừa bị chết đi một lần.

Quan trọng nhất là... Bụng nàng vừa tê dại vừa căng trướng, ngực vừa tức vừa đau, tựa hồ bị gì đó gắt gao đè lên, rất khó chịu.

Mở hai mắt ra, trước mắt nàng là lồng ngực màu đồng, cơ thịt rắn chắc, tràn ngập sức mạnh.

Đây là... Nàng chậm rãi nhớ lại những chuyện trước lúc ngất đi, kinh hô một tiếng.

"Tỉnh rồi sao?" - Một bàn tay nâng cằm của nàng lên, sau một khắc, Dung Hoa đối diện với một gương mặt tuấn tú.

Khuôn mặt tuấn đạt phi phàm, giữa hai lông mày mang khí thế oai hùng, hai mắt có thần.

Tuy rằng nàng không yêu phu quân của mình, nhưng không thể không thừa nhận, Khương Dực thực sự là một mỹ nam tử. Mà nàng không to gan như Khương Dực, không dám không đem cuộc hôn nhân này để trong mắt.

Dung Ho biết rõ, thể giới này nữ tử xem phu quân làm trời, nàng có thể không yêu phu quân của mình, nhưng không thể không để hắn trong lòng. Cho nên, nàng biết rõ những thứ Khương Dực yêu thích, cân nhắc tính cách của hắn. Nàng dám nói, Khương Dực không biết một tí gì về nàng, nhưng nàng hiểu Khương Dực đến nỗi có thể nói là hiểu còn hơn cả bản thân mình nữa.

Về mặt như cười như không như vậy... Hắn đang ở trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, bất cứ lúc nào cũng có thể rút đao ra khỏi vỏ.

Mà vào giờ phút này, làm cho hắn phải rút đao ra khỏi vỏ, còn có thể là ai?

Dung Hoa theo trực giác lui về phía sau, cánh tay hơi động, còn không kịp rút ra, chân đã mềm nhũn, khụy trở lại.

Tuy rằng hai chân mất cảm giác, nhưng nàng vẫn cảm nhận rõ ràng được, một vật to lớn đang cắm ở nơi nào đó, đem tiểu huyết của nàng đút đến tràn đầy, chặn một bụng tinh dịch dâm dịch ở trong tử cung.

Trương đến lợi hại, khiến cho nàng nghĩ muốn thái ra.

Vào lúc này, đối với Khương Dực đã "rút đao ra khỏi vỏ", lại ở trong tình huống lúng túng như vậy, Dung Hoa cực kỳ đau đầu.

"Hầu gia trở về, tại sao không báo một tiếng?"

Nàng há miệng mới phát hiện, giọng nói nàng trầm thấp đến lợi hại. Tuy rằng lần hoan ái vừa rồi nàng không có kêu thành tiếng, nhưng cổ họng chắc chắn vẫn bị kích thích.

Kỳ thực nàng rất muốn châm chọc một câu, tưởng là mình ở đây trộm hương, kết quả lại trộm lên người của phu nhân mình, cảm giác như thế nào? Nhưng nàng dè dặt lại. Khương Dực này vốn không vô hại giống như vẻ bề ngoài, nếu nàng dám nói như thế, hắn khai chiến một cái, lập tức sẽ dùng đao với nàng.

Ngày tháng làm Chiêu Ninh Hầu phu nhân cũng không tệ lắm, nàng không muốn tìm phiền toái cho mình - Tuy nhiên sự kiện trộm hương ở Ôn Tuyền đã mang đến phiền phức cho nàng.

Mặc kệ như thế nào, trước hết cứ đuổi Khương Dực đi rồi lại nói.

Khương Dực dựa trên giường nhỏ, một tay đặt trên hông của nàng, một tay nâng cằm, lười biếng nói:

- "Bản hầu muốn ở lại Tây Sơn biệt viện nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó mới vào kinh, thế nào phu nhân có ý kiến gì?"

- "Không có!" - Dung Hoa cắn môi.

- "Rất tốt!" - Tựa như rất hài lòng nàng thuận theo, tay Khương Dực đang đặt trên hông nàng chậm rãi trượt khắp trên da thịt như tơ lụa của nàng.

- "Phu nhân không có ý kiến vậy trả lời vấn đề của bản Hầu đi".

Dung Hoa nuốt một bụng lửa giận trở về, nhu thuận trả lời:

- "Xin Hầu Gia cứ hỏi".

Khương Dực hơi hơi nheo mắt, tầm mắt qua lại trước ngực nàng.

Trên người của cả hai không có mặc gì cả, vẫn cứ duy trì tư thế dính sát vào nhau như trước. Có điều, hiện tại là Khương Dực đang ngồi, còn hai chân Dung Hoa khoá bên hông hắn, tiểu huyết của nàng đang ngâm lấy gáy thịt của hắn.

Vừa mới kia trải qua mấy trận hoan ái, hai tay Dung Hoa vẫn luôn bị trói, thể lực tiêu hao rất lớn, vào lúc này có chút không chịu nổi. Bụng dưới truyền đến cảm giác muốn bài tiết, khiến nàng hơi chửa quấy thân thể một chút. Loáng một cái, hai khối khổng lồ trước ngực rung động nhẹ nhàng, tạo thành đợt sóng sữa dập dờn.

Khương Dực thầm cảm thấy kỳ quái, làm sao trước đây hắn không có phát hiện ra, phu nhân của hắn có dáng người quyến rũ thế này? Một làn da trắng hơn tuyết, mỹ ngọc tốt nhất cũng không sánh bằng, ngực lớn hông cong, eo nhỏ chân dài. Đặc biệt là hai khối trước ngực này vô cùng mê người, ánh mắt dính lên liền không thể rời đi chỗ khác được.

A, đúng rồi, còn có chỗ tuyệt vời giữa hai chân, tiểu huyết chật hẹp lại nắn cảm, sức hút cực mạnh, những mỹ nhân được dạy dỗ để chuyên hầu hạ các quan to hiển quý đều không tiêu hồn bằng nàng.

Trước đây hắn luôn cảm thấy nhìn nàng chỗ nào cũng không vừa mắt, bây giờ vô tình biết điểm tuyệt vời của nàng, mới thấy phu nhân của hắn chính là một bảo bối thâm tàng bất lộ. (*)

(*): giấu nghề, giấu tài.

Dung Hoa đợi một lúc, cũng không thấy Khương Dực lên tiếng, ngược lại thấy hắn đưa tay đến trước ngực nàng, ôm lấy bầu ngực đầy đặn của mình, giống như đang cân đo nó vậy.

Không phải là nàng không biết tình cảnh của mình, chỉ là nếu Khương Dực biểu hiện như bình thường, nàng sẽ nhẫn nhịn. Thế nhưng lúc này Khương Dực lại có những động tác tùy tiện đối với nàng như vậy, Dung Hoa cảm thấy gò má nóng như lửa, không khống chế được nổi giận.

Khương Dực trước đây sẽ không đối xử với nàng như vậy. Thậm chí hắn còn chưa từng cời hết xiêm y của nàng, cũng chưa hề không che không đậy nhìn thẳng hai khối ngọc nhũ của nàng như vậy. Hắn luôn luôn sờ lưng tung bên ngoài lớp xiêm y, sau đó cời quần nàng xuống, đi thẳng vào vấn đề. Tính ra đây là lần đầu tiên nàng hoàn toàn trần trụi ở trước mặt hắn.

Dung Hoa biết mình bẩm sinh đã có hai bầu ngực rất lớn, nhưng nàng luôn cảm thấy chúng che lấp đi thân thể xinh đẹp của bản thân, nên có một đôi ngực to như vậy, giống như là một chuyện rất xấu hổ. Lúc này bị Khương Dực nhìn như vậy, thì càng cảm thấy xấu hổ.

Khương Dực mở miệng, ngữ khí bình thản, nội dung lại rất dâm dăng:

- "Bộ ngực này của phu nhân lớn như vậy, thực làm người ta lo lắng sẽ rơi xuống".

Sắc mặt Dung Hoa đỏ bừng, cắn răng khắc chế sự xấu hổ, ở trong lòng đọc thầm. Người này là phu quân của nàng, cơ thể này, hắn muốn thì phải cho, bị hắn nhìn cũng không có gì ghê gớm..

Mặc dù như thế, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất xấu hổ. Thậm chí tiểu huyết còn vì vậy mà co thắt lại. Lập tức, Dung Hoa cảm thấy cự vật đang mắc ở trong tiểu huyết của nàng to lớn hơn một vòng, nhồi đầy nàng đến mức không thoải mái, cảm giác muốn bài tiết càng mạnh...

Khương Dực ngồi dậy, khiến cho nàng hơi hơi ngã ra sau, ngực liền không che không đậy gì lộ ra ngoài. Tay hắn nhẹ nhàng nâng bầu ngực của nàng từ dưới lên, sau đó buông tay, nâng lên một chút rồi lại buông tay, tạo thành những đợt sóng lắc lư. Lúc hắn nâng lên thì nụ hoa vênh cao, đột nhiên buông tay khiến chúng rơi xuống.

- "Phu nhân, trọng lượng trên người nàng đa số đều là của bộ ngực này sao?"

Dung Hoa không chế xúc động muốn đẩy hắn ra, nhẹ nhàng nói:

- "Hầu gia muốn hỏi chuyện này ư?"

Khương Dực nở nụ cười, nhàn nhã tà khí:

- "Không chỉ vậy! Còn nữa, da thịt của nàng sao lại trơn bóng như thế? Hút một cái là để lại dấu ngay" - Nói xong, Khương Dực chậm rãi đến gần, đôi môi dán ở trên bầu ngực mềm của nàng, đầu lưỡi khẽ liếm một cái, lại hút một cái, quả nhiên để lại cái dấu hồng hồng.

- "Eo này sao có thể nhỏ như vậy?"

Lòng bàn tay nhẹ nhàng lướt qua bụng dưới của nàng.

- "Đôi chân này sao có thể vừa dài vừa thẳng thế này?"

Dung Hoa vốn đang ngồi quỳ trên hồng hân, Khương Dực đưa tay qua, lôi bắp chân của nàng đến phía trước, đặt ở trên vai của hắn, vuốt ve từ trên xuống dưới.

Hai chân bị hắn khiêng trên vai, Dung Hoa chỉ có thể ngửa ra sau, hai tay chống lên bắp đùi của hắn, nỗ lực gắng gượng chống đỡ bản thân. Cho nên, hình ảnh ngực nàng nhô cao, tiểu huyết thi bị gậy thịt của hắn nhét đến tràn đầy, càng bị hắn nhìn rõ ràng trong mắt.

Chơi đủ rồi, Khương Dực mở chân của nàng ra hai bên, một chân bị hắn đặt ở trên thành giường, một chân bị hắn cầm giơ lên thật cao.

Lần này, toàn bộ hoa huyết, cánh hoa đều bị kéo mở, hoàn toàn nở rộ ở trước mặt hắn.

- "Hoa huyết của phu nhân, thật là vừa đẹp vừa mềm, nàng xem bất quá chơi qua hai lần, liền trông đáng thương như thế, giống như bị người ta giày vò..."

Khương Dực đưa tay ra, gảy vài cánh hoa của nàng. Hắn chọc chọc vài cái, lúc đầu bên ngoài miệng huyết vẫn còn có thể chịu đựng chút kích thích, đến khi hắn chơi đùa vào bên trong, tách hoa môi nàng ra, xoa xoa nhụy hoa...

Dung Hoa nhanh chóng không chịu được.

Nàng bị trút một bụng chất dịch, lúc cao trào thủy dịch cũng đều bị hắn đổ về, bụng nhỏ phình trương lên, cực kỳ muốn bài tiết. Trời ạ! Hắn còn chơi như vậy...

- "Hầu gia! Đừng..." - Giọng nói nàng yếu đuối, khí tức không ổn, làn da tuyết trắng nổi lên màu hồng phấn.

- "Bản Hầu còn chưa nói hết đâu." - Khương Dực cười nhạt, ngón tay tiếp tục đi xuống dừng lại tại nơi hai người giao hợp. Hắn từ từ kéo giãn miệng huyết chặt chẽ kia ra, một chút thủy dịch tràn ra ngoài, khiến phần rậm rạp của hai người đều ướt nhẹp.

- "Phu nhân, cái miệng nhỏ phía dưới của nàng rất sâu, lại biết cắn mút, nàng xem xem ăn toàn bộ gậy thịt của bản Hầu rồi. Cái miệng nhỏ làm sao có thể chịu nổi mà không hồng đây?"

Khoé mắt Dung Hoa đã ứa lệ, nàng hờ hớn hèn:

- "Hầu... Hầu gia..." - Không được rồi, sắp không nhìn nổi rồi...

Khương Dực vẫn cười như vậy, ngón tay chậm rãi dừng ở trên hoa châu của nàng:

- "Phu nhân, nàng trả lời xem, sao cơ thể của nàng lại khiến người ta mất hồn như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Muốn xuất ra

Dung Hoa bị chơi đùa đến phát khóc. Nàng cho rằng mình rất hiểu Khương Dực, nhưng bây giờ mới biết nàng vẫn chưa hiểu hắn hoàn toàn. Ngàn lần, nàng không ngờ rằng đằng sau lớp mặt nạ hắn vẫn hay đeo, lại là một Khương Dực như vậy.

- "Phu nhân, nàng vẫn chưa trả lời vấn đề của bản Hầu!" - Khương Dực bóp chặt cầm nàng, bắt nàng ngừng đầu.

Gương mặt này... Ừm, so với trong ấn tượng của hắn trẻ hơn rất nhiều, gương mặt mỹ nhân hình trái xoan cực chuẩn, đôi mắt to xinh đẹp, sáng lấp lánh, đáng người không còn gì để chê, môi hồng cân bằng, nhẹ nhàng hé mở, trông giống như một trái anh đào khiến hắn chỉ muốn cắn một cái.

Nhớ lại, lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng là ở trong cung Thái Hậu, trong ấn tượng của hắn nàng là một quý nữ rất quy cũ. Sau khi về Chiêu Ninh Hầu phủ rồi, nàng ane mặc quý phái, gương mặt bôi đầy phấn, tuy còn trẻ tuổi nhưng lại ra vẻ cứng nhắc của một quý phụ cao môn đại hộ. (*)

(*): nhà cao cửa rộng; danh gia vọng tộc; nhà quyền quý.

Khương Dục không ngờ rằng, phu nhân mà hắn ném lại ở Hầu phủ kinh thành, lại là một thiếu nữ mềm mại nòn nà đến thế này.

Gương mặt đoan trang điểm lệ, đáng người thon thả, các thị thiếp đáng đẹp nhất cũng không quyến rũ bằng nàng.

Nhớ lại lúc này ở trong Ôn Tuyền lật mây đổ mưa, ánh mắt của Khương Dục sâu dần.

Hắn từng có thị thiếp, tất cả đều là mỹ nhân, nhưng không có một ai có thể làm hắn điên cuồng như thế. Tiểu huyết kia vừa ướt lại vừa chặt, thiếu chút nữa đã hút sạch hồn của hắn.

Rốt cuộc là trước kia nàng đã dùng cách nào để che khuất bản thân? Khiến hắn không phát giác được dù chỉ một chút!

- "Không biết! Không biết" - Dung Hoa sắp hồng mắt.

Hắn hỏi cái này gọi là vấn đề cái gì? Quả thực dám đăng vô sỉ.

- "Không biết? Vậy cũng không sao" - Dung Hoa chưa kịp thở ra, lại nghe hắn nói:

- "Tiểu đệ của bản Hầu rất ngứa ngáy, phu nhân giúp ta ăn một lần nữa được chứ? "

Không đợi Dung Hoa trả lời, bỗng nhiên hắn đẩy mạnh eo một cái, côn thịt thô to vừa trượt ra một đoạn, lại nặng nề tiến vào trong.

- "A..." - Dung Hoa kêu to một tiếng, khó khăn khác chế.

Không đợi nàng thích ứng, Khương Dục đã đặt chân nàng lên vai mình, nắm chặt lấy eo của nàng, từng đợt từng đợt rút ra đâm vào.

Sáng khoái! Thật sự là quá sung sướng! Trước đây có nghe nói đến những nữ tử sở hữu danh khí (*), nhưng hắn không tin, bây giờ mới biết danh khí là có thật. Huyết thịt này siết vô cùng chặt, vậy mà lúc trước hắn lại cảm thấy nàng không thú vị, thật sự là có mắt như mù...

(*): cực chặt, sâu hút, nhiều nước.

Dung Hoa cảm thấy mình bị nâng lên, rồi nặng nề hạ xuống, bởi vì tư thế quan hệ này, mỗi lần dục căn của hắn đâm vào liền đâm đến tận cùng, lút cán. Gậy thịt của hắn to dài chọc vào hoa tâm mềm mại của nàng, kích thích hoa huyết nàng co thắt không ngừng, hắn tựa như muốn khai phá cánh cửa bên trong, đi vào nơi sâu nhất.

Nàng không thể để hắn đi sâu vào trong được, nếu cửa tử cung bị chọc mở, chỉ sợ là nàng sẽ không kiềm nổi mà tiết ra... như thế quá xấu hổ!!!

- "Phu nhân, có phải bản Hầu cảm nàng thoải mái lắm đúng không? "

Khương Dục vừa thở hổn hển, vừa nói những lời nói thô tục mà trước kia chưa bao giờ nàng nghe từ miệng hắn.

Dung Hoa cắn răng nhẫn nhịn, nhưng dục vọng muốn bài tiết làm sao có thể nhịn được? Nàng bị giày vò đến mức không chịu nổi, vừa lắc đầu nguây nguẩy vừa khóc vừa nói:

- "Hầu gia, xin ngài... đừng... ta... ta không nhịn được nữa..."

- "Sao? Nàng không nhịn được cái gì?"

Động tác của Khương Dục vẫn không dừng lại, cứ nâng nàng lên rồi hạ xuống, vật to lớn cứng cáp vẫn thẳng tắp đâm vào hoa tâm nàng, hận không thể làm giống như vừa rồi, chọc vào thật sâu, được cái miệng nhỏ bó thật chặt, siết lấy, rút không ngừng.

- "A a a, nhịn không được... nhịn không được..." - Hạ thân Dung Hoa bị xâm chiếm quá tê dại, nàng sợ hãi phát hiện ra hạ thân đã tê dại đến mức sắp không còn cảm giác nữa.

- "Nói đi, không nói sao bản Hầu biết được? "- Giọng nói Khương Dục tỉnh táo vô cùng, nhưng hai mắt thì phủ đầy dục vọng.

- "Nhịn không được..." - Dung Hoa cắn răng, vừa khóc vừa nói ngắt quãng - "Muốn tiểu, muốn tiểu ra... Hầu gia, xin ngài... ra ngoài trước... để ta..."

Khương Dục kéo nàng sát vào người, ôm lấy thân thể nàng, thì thảo vào tai nàng:

- "Muốn tiểu ra sao???"

Dung Hoa nức nở, nhẹ nhàng gật đầu.

"Thì ra đi" - Bây giờ nàng thành như vậy là kết quả Khương Dực cố ý gây nên, nàng còn không nhận ra tình cảnh của nàng hay sao?

Tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve nơi gồ lên ở bụng Dung Hoa. Nơi đó căng phồng thủy dịch, như sắp trào ra ngoài. Hắn hơi dùng sức một chút, khiến Dung Hoa khóc thảm một tiếng:

"Đừng! Đừng! Hầu gia, cầu xin ngài... ngài muốn gì thiếp cũng đáp ứng."

Nếu còn ần nỡ chắc chắn nàng sẽ tè ra mắt.

Ánh mắt Khương Dực loé sáng:

"Thật sẽ đáp ứng tất cả chứ?"

Dung Hoa khóc gật đầu.

Nàng thật sự chịu không nổi, loại chuyện này khiến nàng vô cùng xấu hổ, vượt qua sức chịu đựng của nàng.

Khương Dực nở nụ cười, trong tiếng kinh hô của nàng, tiếp tục đẩy đưa, nâng nàng lên lại hạ xuống.

"Bản Hầu còn vài vấn đề thắc mắc, nếu phu nhân có câu trả lời khiến bản Hầu hài lòng, bản Hầu sẽ cho phu nhân tiết ra, thế nào? "

Tu thế đáng xấu hổ này khiến sắc mặt Dung Hoa đỏ lên, cho nên dù Luca này hắn nói gì nàng cũng chỉ có thể cam chịu, lung tung gật đầu một cái.

Khương Dực ôm nàng, vừa xoa nắn hai bầu ngực căng tròn đầy đặn của nàng, vừa cắm nhẹ vào tiểu huyết, nói bên tai nàng:

"Phu nhân, nàng không thích bản Hầu đúng không?"

Dung Hoa đáp lời theo bản năng:

"Không có, thiếp rất thích Hầu gia..."

"Thật sao? "

Dung Hoa không biết hắn muốn câu trả lời thế nào, chỉ biết rằng hắn không hài lòng với câu trả lời này, không thể làm gì khác hơn là khóc lóc van xin:

"Hầu gia... tha cho thiếp, Hầu gia..."

Khương Dực dùng sức xoa nắn hai khối mềm mại, hỏi lại lần nữa:

"Phu nhân, nàng không thích ta đúng không? "

"Phải, thiếp... không thích..." - Dung Hoa gật đầu thút thít.

Ánh mắt Khương Dực trầm xuống, giọng nói càng trở nên nguy hiểm hơn, càng thúc sâu hơn vào người Dung Hoa, hắn gầm giọng:

"Tại sao?"

"Bởi vì... bởi vì..." - Dung Hoa bị hắn ra vào đến mức ý thức muốn hôn mê, vừa mới được dạy dỗ một trận, lần này không dám đáp cho qua chuyện, đành thật lòng trả lời - "Bởi vì, Hầu gia rất giả dối..."

"Hả? " - Khương Dực dùng sức bóp lấy khối thịt trong tay- "Bản Hầu giả dối chỗ nào?"

Dung Hoa cảm thấy ngực rất đau, nhưng không dám phản kháng, cũng không thể phản kháng, đành khóc lóc trả lời:

"Hầu gia rõ ràng là vô pháp vô thiên, coi trời bằng vung, lại nguy trang thành người trung tín nhân nghĩa..."

Khương Dực lặng đi một chút, ánh mắt phức tạp nhìn nàng:

"Nếu đã vậy sao nàng đồng ý gả cho ta?"

Dung Hoa thút thít nói:

"Thái Hậu có ơn nuôi dưỡng, thiếp rất muốn báo đáp ơn này..."

"Cho nên sau khi vào Chiêu Ninh phủ, nàng mới trang điểm thành bộ dạng quý tộc thán sấu kia?!" - Giọng nói Khương Dực mang theo mùi nguy

hiếm

Dung Hoa lúng túng gật đầu.

Không được, nàng thật nhẹn không được nữa, bụng nàng căng trương đến lợi hại, vừa rồi lại bị hấn làm cho lên cao trào một lần, lại bị hấn chặn ở trong bụng, thủy dịch ứ lại không ra được, càng lúc càng tức.

- "Rất tốt!" - Khoé miệng Khương Dực nhếch cao, ôm nàng đến bên một chỗ trống bên giàn hoa ngay cửa, đặt nàng ngồi lên trên đó, dẫn hai chân nàng ra hết cỡ, còn bản thân hấn thì đứng bên dưới, dùng hết sức cắm vào "bịch, bịch", nhiều lần đâm thẳng đến hoa tâm, giống như hận không thể đâm thủng nàng.

- "A... a... a... um..." - Dung Hoa phát điên mất, nàng liều mình đánh vào lồng ngực nam nhân trước mặt. - "Hầu gia, ngài đã đáp ứng... đáp ứng... a!"

- "Bản Hầu nói là..." - Hơi thở Khương Dực nặng nề, cắn chặt răng kiềm chế xúc động muốn xuất ra. - "Nếu câu trả lời của phu nhân khiến bản Hầu hài lòng thì sẽ để nàng tiết ra. Đáng tiếc, bản Hầu không hài lòng lắm với câu trả lời đó. Nhưng bản Hầu rất hào tâm, ta sẽ cho phu nhân một cơ hội".

Dung Hoa nước mắt lưng tròng, đáng thương tội nghiệp nhìn hấn.

Khương Dực nghe tim mình rung động, hấn nói:

- "Bản Hầu quyết định trước làm xong lần này rồi nói sau, nếu như phu nhân nhẹn được, đến lúc đó ta cho nàng tiết, nếu không nhẹn được..."

Hoa tâm bị hấn đâm chọc càng lúc càng mềm, nhục huyết lại càng lúc càng siết chặt hơn, Dung Hoa muốn trốn nhưng không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của hấn, chỉ có thể khóc hu hu, dùng hai tay nắm đầm đánh vào người Khương Dực, bộ dạng bị bắt nạt vô cùng uất ức.

- "Xem ra phu nhân còn có thể nhẹn được mà!" - Khương Dực cười nhẹ, đột nhiên gia tăng tốc độ.

- "A... a... a..." - Dung Hoa điên cuồng lắc đầu, cực lực nhẫn nhịn, nhưng căn bản là không nhẹn được. Hấn dùng sức mạnh, cường thế đẩy nàng lên một đợt sóng cao trào lần nữa. Một lần nữa, hoa huyết nàng lại phun mật dịch, nhưng vẫn bị kẹt trong tử cung, bụng căng đến mức muốn rách ra, đã vậy mà nam nhân xấu xa kia còn dùng tay chặn lại.

Dung Hoa "Á" một tiếng, trong lòng biết không xong rồi. Ngay lúc hấn một lần nữa đẩy đại long đầu cứng rắn kia vào hoa tâm, thẳng đến cửa cung, cửa cung bên trong bị mở toàn ra.

Hấn vẫn tiếp tục khuấy động thêm vài cái nặng nề, rút cuộc cửa cung vốn gắt gao đóng chặt không chịu nổi nữa, cuối cùng cũng buông lỏng.

"Ào" một tiếng, thủy dịch màu trắng nhạt phun ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Dưới lớp mặt nạ

Tại thời điểm nàng không thể khống chế được, Khương Dực ngừng động tác cúi đầu nhìn chỗ hai người giao hợp, tay nắm hai chân nàng, "phốc" một tiếng trút phần thân của mình ra.

Thủy dịch trong treo bắn ra từ nhụy hoa, văng lên bụng hấn.

Bởi vì lúc chọc mở cửa cung, thủy dịch nóng bỏng tưới thẳng lên phần thân của hấn, khiến hấn không kiềm được nữa, cũng bắn tinh hoa ra.

Thủy dịch, mật dịch, tinh dịch, tất cả hoà lại với nhau thành một tổ hợp vô cùng đậm nị.

Hoa huyết của Dung Hoa vốn nhỏ hẹp, nhưng vì lúc ôn Ôn Tuyên bị hấn làm một lần, sau khi hôn mê vẫn tiếp tục bị hấn cắm. Vật to lớn của hấn cùng với lượng dịch thủy bị ứ bên trong khiến tiểu huyết của nàng dẫn đến mức không khép lại được.

Thời khắc đạt cao trào tiết thủy dịch, Dung Hoa cảm thấy toàn thân trống rỗng, hồn phách như bay bổng trên không trung, được kích thích đến bài tiết thật sáng khoái, nàng hưởng thụ cảm giác phóng đảng trào dâng trước nay chưa từng có.

Đến khi thần trí Dung Hoa quay trở lại, phản ứng đầu tiên chính là thẹn quá hoá giận.

Nàng... nàng lại bị hấn làm đến mức không cầm giữ được. Hấn... hấn lại dám buộc nàng phải mất khống chế cho hấn xem!!

Dung Hoa tức điên. Liều mạng đánh hấn, miệng nói lung tung:

- "Đồ đáng ghét, tên đáng ghét này! Bức ép người ta đến vậy!!! Khương Dực, người đi chết đi. Ta không muốn tiếp tục nhìn người nữa!! Ừm... "

Khương Dực chụp lấy nắm đấm của Dung Hoa, không hề tức giận, cũng không sợ hãi, một lần nữa đem phân thân dính đầy thủy dịch cắm vào trong huyết nhũ của nàng. Đồng thời giữ lấy đầu nàng, cúi người phủ môi mình lên chặn môi nàng.

Dung Hoa vừa mới mất khống chế tiết thân, cả người mềm nhũn, không ở trong trạng thái phòng bị, lại bị Khương Dực bất ngờ cắm vào, dùng một động tác tách hai cánh hoa đâm thẳng đến tận cùng. Không ngờ rằng lần này lại có thể dễ dàng tiến vào người nàng như vậy, Khương Dực vui vẻ, để Dung Hoa xuống chiến tiếp một trận nữa.

Dung Hoa muốn đánh hắn nhưng lại không còn một chút sức lực nào. Miệng nhỏ bị hôn, huyết nhũ bị cắm, hai con thỏ nhỏ bị nhào nặn, trái phải đều bị hắn bao vây, toàn thân vô lực, sức phản kháng ngày càng yếu dần.

Đến khi bắn cho nàng một bụng tinh dịch, Khương Dực mới dần dần thả chậm tốc độ, kéo dài khoái cảm.

Toàn thân Dung Hoa xụi lơ, bị Khương Dực ôm trở lại ôn tuyền.

Khương Dực tắm rửa qua loa, sau đó mặc y phục vào.

Dung Hoa nửa tỉnh nửa mê tựa trên vách đá ở ôn tuyền, Khương Dực cẩn thận nhìn gương mặt của nàng.

Rõ ràng là cùng một gương mặt, nhưng sao nàng lại quá khác so với người trong trí nhớ của hắn vậy. Không còn son phấn, không còn vẻ già dặn quý phái, chỉ còn là một thiếu nữ nõn nà hồng hào.

Hắn đến gần nàng, ngậm lấy đôi môi sưng đỏ kia, triền miên hôn sâu. Cho đến lúc nàng không thở được nữa mới cam lòng buông ra, gọi người bên ngoài vào:

- " Vào đi".

Thanh La vốn đứng bên ngoài cách một cánh cửa, đã sớm nghe hết những chuyện phát sinh bên trong, mặt nàng nóng bừng, xoay người đáp:

- " Hầu gia..."

Khương Dực gật đầu:

- " Hầu hạ phu nhân đi. " - Nói xong, hắn mặc chỉnh tề y phục ra ngoài.

Thanh La vừa vào cửa liền thấy một phòng hỗn độn. Đây là nơi tắm gội, giường nhỏ và giàn hoa bừa bộn vô cùng, toả ra mùi hoan ái đặc thù.

Thanh La đỏ mặt đóng cửa lại, đi đến hậu viện suối nước nóng. Thấy Dung Hoa ngồi ở trong ôn tuyền, dựa vào vách đá, hai mắt nhắm lại, mặt đến mức không thể nhúc nhích nổi.

- " Phu nhân..." - Thanh La nhỏ giọng gọi.

Dung Hoa mơ hồ "ừm" một tiếng, đầu không nhúc nhích.

Thanh La do dự một chút, lấy chân lớn đến, chậm rãi tẩy rửa cho nàng.

Trên người Dung Hoa toàn là dấu tay và dấu hôn, khiến mạng tai của Thanh La hồng lên trông thấy. Sau khi tẩy rửa sạch sẽ, Thanh La nâng nàng dậy mặc y phục cho nàng.

Dung Hoa mơ mơ màng màng, cũng không biết mình về phòng khi nào. Lúc nàng tỉnh dậy lần nữa, đã là nửa đêm rồi.

Sau khi Thanh La hầu hạ nàng ăn chút cháo nóng, ý thức và lý trí của Dung Hoa mới dần dần hồi phục.

Nhớ lại chuyện đó, sắc mặt Dung Hoa lúc trắng lúc xanh.

Vậy là, chẳng những nàng bị Khương Dực ăn sạch sẽ, thậm chí bí mật giấu kín bao lâu nay cũng bị hắn moi ra được? Quá đáng hơn là hắn đã đạt được mục đích rồi, mà vẫn chơi đùa nàng đến mức mất khống chế...

Sao có thể như vậy? Dung Hoa nằm bò trên bàn, chán nản gõ đầu mình.

Thanh La thấy thế khuyên nhủ:

- " Phu nhân, người đừng nóng giận, việc này... nói cho cùng... cũng cần thiết... "

Khương Dực là Chiêu Ninh Hầu, phu quân của nàng, đương nhiên là " cần thiết" rồi, ai cũng sẽ nói vậy. Nhưng việc trối lại cưỡng bức thì thế nào? Đây chính là thời đại nam nhân nắm trọn quyền lực, làm gì được.

Trong lòng Dung Hoa rầu rĩ, bỗng nhiên Thanh La, Hồng Vi, Hoàng Tường đồng thanh hô cách kinh ngạc:

- "Hầu gia!!!"

Ngày hôm qua trở về, Dung Hoa nằm xuống là ngủ luôn. Thanh La không phải người lảm miệng, không được sự cho phép của chủ tử, nàng không dám nói chuyện đó ra, cho nên những người khác không ai biết Hầu gia đã đến biệt viện.

Dung Hoa vừa mới gấp một cái bánh bao vào trong chén, Khương Dực đã vén màn bước vào.

Nàng trừng mắt nhìn cái bánh bao trắng nhỏ đáng yêu trong chén, miễn cưỡng buông đĩa xuống, kéo khoé miệng thành một nụ cười, tiến lên nghênh đón:

- "Hầu gia, sao ngài lại đến đây? "

Hôm nay Khương Dực mặc bộ thường phục màu xanh, thắt lưng kim quang, thần thái sáng láng, dáng người cao ráo. Trên mặt hắn mang theo nụ cười nhạt, càng làm nổi bật lên sự tuấn tú và sáng lạng.

Hắn làm quan tướng uy vũ, nhưng lại không có thân hình vạm vỡ, tư thái oai hùng, chẳng trách sao nhiều kẻ lảm chuyện cứ hay kêu hắn là mỹ nam tử trong các vương hầu.

- "Đến dùng bữa sáng với phu nhân chứ sao! " - Khương Dực nói xong, liếc nhìn mặt nàng, chân mày hắn liền chau lại, nụ cười cũng tắt ngấm, quay ra nói với Hồng Vi - "Chuẩn bị ngay một chậu nước ấm."

- "Hầu gia muốn rửa tay sao? " - Dung Hoa khó hiểu.

Dung Hoa vốn không phải bạc đãi người của mình, hằng năm phòng bên đều dự trữ sẵn nước ấm, rất nhanh Hồng Vi đã đem nước ấm tới.

Khương Dực không động tay chỉ Thanh La:

- "Rửa mặt cho phu nhân. "

Giờ Dung Hoa mới biết hắn đòi nước ấm để làm gì, nàng nhướn mày:

- "Hầu gia!!! "

Thanh La chần chờ không dám. Phu nhân đang tức giận, rốt cuộc Hầu gia có dụng ý gì?

- "Cần ta nói lại lần nữa sao?" - Khương Dực không hề đùa, từng chữ hắn nói ra đều mang theo uy thế.

Thanh La bị Khương Dực trừng mắt thì giật mình, nhìn Dung Hoa một cái, quay đầu lấy khăn bỏ vào chậu.

- "Hầu gia làm vậy là có ý gì? "

Dung Hoa đã cố gắng nhẫn nhịn, nhưng thật sự là không nhịn được, nam nhân này có bệnh à? Sáng sớm đến đây bắt nàng rửa mặt? Nàng vừa mới rửa mặt chải đầu không bao lâu, không lẽ nhìn không ổn sao?

Đây chính là dung trang cho quý phu nhân mà nàng tâm đắc nhất, tinh xảo uy nghiêm, làm tôn lên thân phận của nàng. Cũng chỉ có trang điểm như thế, ra ngoài xã giao mới sẽ không bị người khinh khi vì tuổi còn trẻ.

- "Nàng nói xem?" - Khương Dực rũ mắt, nhìn gương mặt đang trang điểm tỉ mỉ của nàng. Cái này không phải là không đẹp, chỉ là lông mày vẽ lộn, đường mắt nhọn vênh cao, mặt thoa đầy phấn, màu môi cũng đỏ hồng... trông rất tinh xảo, toát lên vẻ cao quý của Hầu phu nhân, nhưng nó lại giống như chiếc mặt nạ, che hết những nét đẹp chân thật của một thiếu nữ.

Thứ hắn muốn xem, là nét đẹp tự nhiên của nữ nhân tên Dung Hoa dưới lớp trang điểm Hầu phu nhân này, chứ không phải cái mặt nạ đó!!!.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Rõ ràng hôm qua rất sung sướng

Nhìn gương mặt tự nhiên, trắng trắng, không chút son phấn của Dung Hoa, cuối cùng Khương Dực cũng hài lòng.

Đây mới là gương mặt hắn thích.

Mày lá liễu, mắt hạnh nhân, mũi thanh tú, môi anh đào, da thịt trơn bóng như ngọc, trông rất khoẻ mạnh, không một chút tí vết.

Rõ ràng sở hữu gương mặt của một mỹ nhân, vậy mà nàng cứ nhất định phải bôi trét mặt mình giống như ma quỷ vậy. Chả trách sao hôm qua hấn không nhận ra, cả hai gương mặt khác nhau quá xa.

Người bên kia bị bắt phải rửa sạch lớp trang điểm, tức giận kéo căng chiếc khăn giấu trong tay áo, thiếu chút xé rách nó.

- "Hầu gia, ngài..."

Khương Dực vỗ như không thấy sự tức giận của nàng, cười tủm tỉm:

- "Sau này cứ như vậy, nếu còn để ta thấy nàng lại vẽ tùm lùm lên trên mặt thì đừng trách ta... hử!" - Dù là không nói ra, nhưng ý đồ uy hiếp quá rõ ràng.

Dung Hoa tức đến run tay, nhưng nỗ lực kiềm chế.

Hấn là phu quân, hấn là phu quân! Nữ tử xem phu là trời, cho dù trong lòng nàng có không đồng ý thế nào cũng phải giả bộ như thuận phục.

Hít thở sâu một hồi, Dung Hoa bình phục tâm tình:

- "Hầu gia, thiệp đi thay xiêm y."

Khương Dực gật đầu, tự đến bàn ăn ngồi xuống.

Dung Hoa nhìn hấn gấp cái bánh bao nhỏ của mình bỏ vào miệng, trong lòng bị phẫn vô cùng, giận dỗi dẫn theo Thanh La vào buồng thay xiêm y.

Dung trang điểm lệ lộng lẫy của Hầu phu nhân bị bắt rửa sạch, để lộ gương mặt đơn thuần, vậy thì cũng không cần mặc gấm vóc thêu hoa đồ thắm nữa. Dung Hoa không thể hơn thua với hấn, chỉ đành thuận theo hấn đổi cách ăn mặc.

Khương Dực ăn xong hai cái bánh bao, lại húp thêm chén cháo, vừa mới gấp cái bánh hấp thì thấy Dung Hoa một lần nữa bước ra.

Hấn ngẩng đầu nhìn một cái, không khỏi ngẩn ngơ.

Rèm châu xốc lên, người bên trong bước ra là một mỹ nhân giai lệ.

Gương mặt mộc mạc trắng ngần không chút son phấn, đôi mắt sáng ngời, dáng người thon thả yếu điệu, toàn thân nhỏ nhắn cân xứng. Mái tóc búi cao chỉ cài một chiếc trâm hoa đơn giản, tà váy ngắn mang màu sắc hoa đình hương, để lộ làn da ngọc ngà, toàn thân thanh thoát.

Đây thật sự là phu nhân của hấn?

Khương Dực đặt đũa xuống, vuốt cằm trầm tư.

Trắng trẻo như vậy, thật sự là đẹp hơn gương mặt trang điểm kia rất nhiều.

- "Hầu gia!" - Dung Hoa bị hấn nhìn đến mắt tự nhiên.

Thường ngày lúc không cần ra ngoài, nàng vẫn thường xuyên mặc như vậy, nhưng nếu gặp người khác, nhất định phải trang điểm, diện cẩm y, cố gắng đạt tới ngưỡng phù hợp với danh phong Hầu phu nhân cấp quý uy nghiêm. Hôm nay quyết định hồi phủ, ngũ dục nàng đã trung diện thật kỹ, lại không ngờ Khương Dực vừa đến đã buộc nàng tẩy sạch.

Nhìn nàng bây giờ, chẳng lẽ phù hợp với thân phận Chiêu Ninh Hầu phu nhân mà hấn yêu cầu sao?

Dung Hoa biết rõ, thế nhân yêu cầu nữ tử xem phu là trời, nàng đã gả cho Khương Dực, nửa đời sau phải chịu dưới trướng hấn, trong lòng có chán ghét hấn đến thế nào, ngoài mặt cũng phải tỏ ra hài lòng. Chỉ khi hấn hài lòng, vị trí Chiêu Ninh Hầu phu nhân này mới được ngồi ổn định, nửa đời sau mới có thể an sinh.

Mà nàng cũng biết, Khương Dực không có quá nhiều yêu cầu đối với "Chiêu Ninh Hầu phu nhân". Không cần quá mỹ mạo, cũng không cần quá giỏi giang, chỉ cần an phận giữ vị trí Hầu phu nhân, không gây phiền toái cho hấn, có thể dẫn ra ngoài gặp mọi người, vậy là được. Hấn vui lòng giữ thể diện cho nàng, tỏ lòng trung thành với Hoàng Đế.

Nhưng hiện tại trong đầu hấn nghĩ cái gì, Dung Hoa thật sự mò không ra, rốt cuộc hấn có ý gì đây?

- "Được rồi, đến dùng cơm đi, không ăn sẽ nguội mất" - Khương Dực cười tí mắt, ra hiệu cho Từ Đẳng chuẩn bị đũa mới.

Dung Hoa rất đói, thức ăn hôm qua nàng dặn chuẩn bị lại vì quá mệt mỏi nên không đụng đến, chỉ ăn một chén cháo nhỏ. Sáng nay bụng trống rỗng, định ăn cái bánh bao lấp vào thì lại bị hấn buộc phải rửa mặt thay đồ. Lúc này vừa nghe hấn nói như vậy, nàng cũng lười so đo với hấn, ngồi xuống dùng bữa.

Ăn ba cái bánh bao, một bánh nướng hành hương, thêm một chén mỳ ngũ sắc, lúc này Dung Hoa đã thấy no phần nào.

Ngẩng đầu, nàng thấy Khương Dực đang nhìn nàng chăm chăm, gương mặt tựa tiểu phi tiểu. (*)

(*): như cười như không

Về mặt Dung Hoa cứng đờ, cẩn thận thu hồi vẻ thoả mãn trên mặt.

- "Hầu gia, ăn thêm chén mỳ đi, mùi vị không tệ..."

- "Bản Hầu ăn no rồi. "- Khương Dực đặt xuống đũa, rửa tay súc miệng, sau đó đứng dậy.

Dung Hoa nhẹ nhàng thở ra:

- "Vậy thiếp sẽ không quấy rầy Hầu gia, cung tiễn..."

Nửa sau câu nói còn chưa nói xong, Khương Dực đã khoác tay lên vai nàng:

- "Phu nhân gấp gấp cái gì? Bản Hầu còn chưa có về kinh, có gì để làm chứ. Cho nên không hề quấy rầy..."

Biểu hiện trên mặt Dung Hoa đông cứng:

- "Nhưng thiếp phải về kinh, Hầu gia đã định ngày về, thiếp phải trở về chuẩn bị một chút..."

- "Có cái gì để chuẩn bị chứ? Bản Hầu không để ý, phu nhân sợ cái gì? Chẳng lẽ..."

Khương Dực từ cao nhìn xuống, ánh mắt nhìn Dung Hoa có thâm ý khác:

- "Là sợ Bản Hầu?"

Dung Hoa cười trù:

- "Hầu gia cứ nói đùa. "

- "Bản Hầu không có đùa. Nào, lại đây phu nhân, chúng ta cửu biệt trùng phùng, nên trò chuyện nhiều một chút."

- "... "- Dung Hoa bị bắt vào nội thất, nội tâm bị chấn.

Nói chuyện? Bọn họ coa chuyện gì để nói? Ngay cả thể tử của mình mà cũng không nhận ra, nam nhân như vậy lại đòi trò chuyện với nàng, đừng đùa nữa được không?

Nhưng mà những lời này... nàng không dám nói ra, chỉ có thể miễn cưỡng để Khương Dực lôi vào nội thất, đóng cửa lại.

Đến khi nàng tỉnh táo trở lại thì đã bị đưa đến ghế lớn, ngồi xuống đó.

- "Phu nhân, có phải có chuyện gì nàng chưa nói với bản Hầu hay không?" - Khương Dực ngồi xuống trước mặt nàng, nghiêm túc hỏi.

Dung Hoa ngẩn ngơ:

- "Hầu gia... Nói cái gì?"

Khương Dực nhìn vị "tân phu nhân" này của mình, đôi mắt không rời khỏi gương mặt của nàng.

Gương mặt này, không tính khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại rất phù hợp với tâm ý của hắn. Mây liễu mắt hạnh, môi đỏ căng mọng, nhìn thật chỉ muốn cắn một cái.

Giọng nói Khương Dực trầm xuống, tay nâng cằm nàng:

- "Rõ ràng không thích bản Hầu, lại phải cư xử lấy lòng, chắc là không thoải mái phải không?"

- "Sao...?" - Dung Hoa đang suy tư rồi rạc, theo quán tính đáp một chữ, lại giật mình thức tỉnh, vội hỏi:

- "Hầu gia cứ nói đùa, thiếp sao có thể?"

- "Haha, nàng nói xem. Chuyện nàng nói tối qua là giả sao?? "- Khương Dực tới gần, hơi thở phun lên mặt nàng.

Hôm qua...

Dung Hoa vốn đã quăng chuyện đêm qua ra sau đầu, để gặp hân đờ phải lúng túng. Lúc này giáp mặt nghe hân nhắc lại, nàng lập tức vì nhớ đến một màn kia mà đỏ mặt, nhất thời thẹn quá hoá giận.

Khurong Dực thấy khuôn mặt đỏ ửng của nàng, gò má hồng hồng dưới ánh sáng càng thêm xinh đẹp, không nhịn được duỗi ngón tay vuốt ve.

"Phu nhân nghĩ cái gì mà mặt đỏ vậy?" - Khurong Dực cất giọng ôn tồn, hơi thở phà lên chóp mũi nàng.

"Là nhớ đến lúc cùng bản Hầu hoan hảo trong nước, hay là lúc triền miên trên giường đây?"

Sắc mặt Dung Hoa nhò ra máu, những hình ảnh nóng bỏng tràn về tâm trí khiến đầu nàng muốn bốc khói, hơi thở cũng theo đó dồn dập.

"A! Phu nhân của ta đang xấu hổ kìa." - Khurong Dực duỗi ngón tay chạm lên môi nàng, sau đó cúi đầu liếm một cái, thật mềm, mùi vị thật thơm.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Không thể như vậy

Dung Hoa không biết tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này?

Ngày hôm qua chân tướng bị bại lộ, hôm nay Khurong Dực lại khởi binh đến đây hỏi tội nàng.

Nàng cứ nghĩ sau vụ việc ở Ôn tuyền, cùng lắm nàng cúi đầu nhận sai là xong rồi chứ.

Không biết phải phản ứng thế nào, đến khi nàng lấy lại được tinh thần thì phát hiện mình đã dựa hân lên ghế lớn, váy dài bị kéo lên, chiếc khố nhỏ bị ném qua một bên. Ngón tay thô dài xâm nhập vào hoa huyết, từng chút từng chút dưng sức chui ra chui vào.

Nàng cố gắng nhịn để không phát ra tiếng kêu, đầu óc mơ màng, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nàng chỉ nhớ còn chưa kịp nói gì, Khurong Dực đã chen vào trong người nàng.

Ghế lớn rộng rãi, đủ để hai người chen chúc lên đó, thân thể dính chặt, còn kịch liệt ma sát nhau. Một bàn tay của Khurong Dực bắt lấy eo nàng, tay còn lại vuốt ve khắp nơi.

Dung Hoa bị hân sờ soạng toàn thân nóng lên, tâm trí mơ hồ, áo yếm bên trong bị kéo xuống.

Khurong Dực ôm nàng đặt lên đùi mình, bàn tay to luồn từ dưới luồn lên, xâm nhập vào trong quần áo, xoa nắn bầu ngực tròn của nàng đến mềm nhũn.

Vừa âu yếm, hân vừa dăm sát bên tai nàng thì thầm điều gì đó, hơi thở nóng hân phả vào mang tai nhồn nhột, vành tai ửng đỏ còn bị hân ngậm lấy.

Trong nháy mắt, Khurong Dực tinh ý nhận ra thiên hạ trong lòng hân run rẩy, thân thể càng nhũn ra, vô lực rũ xuống, vành tai càng đỏ hơn, hơi thở dồn dập.

Khurong Dực kinh ngạc. Vành tai và cần cổ nàng thì ra chính là nơi mẫn cảm nhất, chỉ cần chạm nhẹ nàng sẽ có phản ứng ngay.

Hân thật hoài nghi, suốt ba năm qua, không biết rốt cuộc mình đã ngu đến mức nào. Một bảo vật ở ngay bên cạnh hân thế này mà hân lại không phát hiện ra! Nghĩ kỹ lại, đúng là hân chưa từng có động tác âu yếm nào với nàng, chỉ tùy tiện sờ soạng vài cái, liền thoát ý trực tiếp làm tình.

Phát hiện này khiến cho Khurong Dực hứng trí bừng bừng, hân rất muốn biết phu nhân của mình còn có bí mật nào chưa khám phá ra nữa không.

Hân hăng hái thăm dò từng tắc một trên da thịt của nàng. Tai, gáy là nơi mẫn cảm, hôn nhẹ sẽ đỏ ửng lên. Hai đóa hồng mau trước ngực cũng chỉ cần liếm hai ba cái sẽ căng cứng, dựng đứng. Điều khiến hân yêu thích hơn hết là cặp mông tròn trịa, vừa trắng lại vừa mềm, độ căng phồng của chúng thật là đàn hồi, cảm giác xoa nắn thật là đã tay.

Khurong Dực say mê cặp bánh bao này, hết xoa nắn rồi lại hôn, đến khi Dung Hoa phục hồi tâm trí một lần nữa đã thấy mông của mình đầy nước miếng và những dấu hôn hồng hồng trên đó.

Dung Hoa không thích bị đùa bỡn như vậy. Mông nàng bị chinh nhô cao, nơi riêng tư của nữ tử bị người phía sau nhìn thấy trần trụi. Mà thật ra nàng cũng không có thấy gì đâu, chỉ là tưởng tượng thôi, nhưng càng tưởng tượng thì xúc giác lại càng mẫn cảm.

Khurong Dực khó lòng hình dung nổi tâm tình của bản thân lúc này. Trong trí nhớ của hân, phu nhân hân lúc trên giường thật sự rất máy móc, thân thể cứng ngắt, huyết hợp lại khô, hân không thiếu nữ nhân, cho nên chỉ làm qua loa cho xong.

Nhưng Dung Hoa trước mắt hắn bây giờ, chỉ cần âu yếm một chút thì thân thể mềm nhũn. Lúc hắn cời khó nhỏ của nàng, giữa hai chân đã ướt đầm dề.

Khương Dục phấn khởi tràn trề, ngón tay đâm vào trong huyệt ẩm ướt của nàng đào móc, vừa đùa bỡn vừa nói:

- "Phu nhân, sao cái miệng nhỏ này nhiều nước thế? Trước kia giấu đi đâu hết vậy? "

Dung Hoa toàn thân phỉm hồng, trong lòng tràn đầy xấu hổ.

Nàng cũng muốn biết tại sao lại như vậy đó!!! Trước kia, lúc hai người làm tình, đau thì đau đó, nhưng chưa từng có loại cảm giác mất khống chế như vậy, cứ nhẩn nại một chút rồi cũng xong. Nhưng bắt đầu từ cuộc hoan ái trong ôn tuyền hôm qua thì sự việc đã không còn trong tầm kiểm soát của nàng nữa.

Trước khi xuất giá, mama trong cung từng dạy dỗ nàng chuyện nam nữ, nhưng nàng không phải là cung phi, nên chỉ được dạy dỗ như những công chúa bình thường. Công chúa thì không cần phải lấy lòng phu quân trên giường, cho nên những thủ thuật giường chiếu, mama chỉ nói sơ qua.

Gã vào Chiêu Ninh Hầu phủ, Khương Dục đối với nàng lại không có mấy tính (*) thú, Dung Hoa vẫn cho rằng chuyện giường chiếu của bọn họ cũng sẽ chỉ như vậy.

(*) Tính ở đây là tình dục, đừng ai đọc thành thú tính nhé! □

Nào ngờ đâu sự tình phát sinh trong hai ngày này đã hoàn toàn làm thay đổi nhận thức của nàng.

Sao chỉ cần hắn hôn nhẹ, sờ soạng một chút là thân thể nàng lại kì quái thế này? Sau lưng truyền đến cảm giác tê dại, thân thể khó nhịn vận vẹo, hoa huyệt bị hắn xoa nắn đến vừa nhói nhói vừa ê ẩm, thủy dịch đầm đìa.

Khương Dục nhìn bộ dạng xuân tình bộc phát của nàng, hoà dục bên trong bùng cháy mạnh mẽ, lại thấy cánh hoa non mềm của nàng ướt đến không thể ướt hơn, bèn rút ngón tay ra, cúi đầu dán môi mình lên đó, khẽ liếm.

Dung Hoa " Á " một tiếng ngán ngùng, cảm xúc kì lạ khiến đầu nàng choáng váng. Tiếp đó, nàng cảm nhận hai cánh hoa nóng lên, lại bị cắn. Đầu lưỡi nóng ẩm nào đó tham lam tiến vào, phác hoạ khắp nơi, quấy đến khi dâm dịch tràn lan, còn ngâm lấy nhụy hoa, dùng sức khẽ mút.

- " A... A... A " - Dung Hoa kêu to, chỉ cảm thấy hồn mình bị rút đi, hai chân run rẩy cực hạn.

Nàng đã ý thức được chuyện gì đang xảy ra, ý thức được thứ gì đang hoành hành giữa hai chân nàng.

Lý trí của nàng nhất thời nổi dậy, nàng liều mạng xoay lả c thân thể, né tránh môi lưỡi của hắn, miệng hoảng loạn kêu lên:

- "Hầu gia, không được, không thể như vậy..."

Mỹ vị đã đến miệng lại muốn chạy mất? Khương Dục bất mãn, dùng sức giằng lấy hông nàng, áp chế eo nàng, lần nữa áp môi lên da thịt nàng, miệng lăm bằm

- " Cái gì mà không được? Bản Hầu nói được là được.!"

Trước kia đều là các mỹ nhân hầu hạ hắn, lần đầu tiên hắn có hứng trí làm cho nữ nhân này, nàng lại dám trốn tránh?

Một lần nữa cắn lên cánh hoa uồn ướt, lần này lại khiến cho Dung Hoa không ngừng kêu " ư ư ". Hắn đẩy đầu lưỡi vào, được vài lần, một đợt thủy dịch nóng ẩm lại tuôn trào ra. Khoé mắt Dung Hoa ngấn nước, đôi tay gắt gao chống trên ghế lớn, vẫn cố gắng vùng vẫy.

- "Hầu gia, bần... "

Sao hắn có thể dùng miệng ăn chỗ kia của nàng? Sao hắn có thể hôn nơi đó...?

Khương Dục liếm thủy dịch nàng vừa tiết, hắn vốn cũng cho rằng mình sẽ ngại bẩn, nhưng sau khi thử mới phát hiện, hắn tuyệt đối không cảm thấy nơi này của nàng bẩn tí nào, ngược lại còn cảm thấy nó cực kì xinh đẹp. Cái loại hương vị kích thích đặc thù này, vừa ngửi vào dục vọng liền nổi dậy réo khắp người.

Hắn trực tiếp bỏ qua cánh hoa bên ngoài, liếm thẳng vào trung tâm nhụy hoa. Lần này không nhẹ nhàng như lần trước, hết mút lại cắn, hàm răng cọ lấy thịt mềm nõn nà hồng hào của nàng, lưu lại dấu răng mờ nhạt trên chỗ thịt non bí ẩn kia.

Sau đó thế nào Dung Hoa cũng không còn nhớ nổi nữa. Bị Khương Dục liếm láp chỗ tư mật như thế, nàng không còn suy nghĩ được gì nữa, mơ mơ màng màng, chỉ có bản năng theo động tác của hắn mà rên rĩ.

Khương Dục chưa bao giờ biết, làm một nữ nhân chìm trong khoái cảm mê mị lại khiến hắn có cảm giác thỏa mãn đến thế. Hôn nữa, nữ nhân này lại là phu nhân cao quý của hắn. Ham muốn đùa bỡn một quý phụ đoan trang, biến nàng thành một dâm phụ dưới thân mình... có lẽ chẳng có nam nhân nào lại không có dục vọng chinh phục này.

Dục vọng giữa hai chân hần căng phồng, nhô cao đến mức muốn xé toạc tiết khô, kêu gào đòi ra ngoài. Hần thuận theo ham muốn, cời mảnh vải cuối cùng trên người mình, áp chế eo nàng, nâng cặp mông nàng cao lên, để huyết mềm ướt át lộ ra ngoài.

Chọc chọc hai cái, xác định nàng có thể hoàn toàn tiếp nhận hẳn, liền đỡ lấy phần thân của mình, động một lần vào thẳng bên trong nhờ chất dịch trơn ướt.

Dung Hoa nhói đau kêu lên một tiếng cánh tay mềm mại bám lấy lưng ghế.

Khương Dục tiến vào thật sự rất thuận lợi, dù thể nàng vẫn thấy hơi đau, tuy rằng hoa huyết bị nhét căng trướng vô cùng, nhưng nhục huyết lại không ngừng co rút, liều mạng mút lấy côn thịt của hắn.

Khương Dục bị nàng kẹp chặt đến hít khí. "Bóp" một tiếng đánh vào mông của nàng, thịt mông không ngừng lay động. Dung Hoa chịu đựng sự kích thích này, hoa huyết càng siết lại.

- "Đúng là cái miệng nhỏ ham ăn mà, ăn thể nào cũng không no! "

Khương Dục hơi hơi thích ứng, vừa chậm rãi rút ra cắm vào, vừa duỗi tay đến phía trước, đẩy hai bên cở thom ra, bóp nặn hạt châu chính giữa hai cánh hoa.

Dung Hoa khẽ kêu một tiếng, dòng nước chảy ra càng dữ tợn.

Hai cánh tay gắt gao bám lấy lưng ghế dựa, lông mày cau chặt, nhẫn nhịn hưởng thụ từng đợt từng đợt khoái cảm đánh úp lại.

Cho đến khi Khương Dục nắm lấy hoa châu, bỗng nhiên thay đổi nhịp điệu, vừa cắm vừa làm càng nhanh càng mạnh, va chạm đến mức khiến nàng hoảng loạn, ngón tay đè trên hoa châu cũng dùng sức vận vẹo.

- " Á... A a ư... a" - Dung Hoa ngửa đầu, không khống chế nổi kêu ra tiếng.

Trước sau đồng thời nhận lấy kích thích, một chút thời gian chuẩn bị tinh thần cũng không có. Nàng không nhịn nổi xuất thủy một lần.

Trong cơn cao trào, tiểu huyết nút càng chặt, vách thịt điên cuồng siết lại, Khương Dục chẳng những không ân cần hơn một chút khi nàng đang cực hạn, ngược lại gia tăng tốc độ, thừa cơ hội ghiền nát hao tâm của nàng.

Mà động thái này lại mang Dung Hoa đến một cơn cao trào mạnh mẽ hơn. Thân thể nàng co quắp trên ghế lớn, hồn phách được Khương Dục đưa lên thiên đàng.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tư Thế Dâm Đăng

Dung Hoa mềm nhũn thành một đồng bùn, nằm thờ trên ghế lớn.

Từng giọt mồ hôi lăn tăn trên thân thể ngọc ngà của nàng, phản chiếu da thịt trắng ngần như tuyết.

Nàng còn không kịp thở, cặp mông đã bị vỗ tép một cái, Dung Hoa kêu "A" một tiếng, mông thịt run rẩy, huyết thịt co rút. Vật to lớn của hắn vẫn còn cắm trong huyết thịt của nàng, cứng cáp nóng hổi, căng to đến mức bụng nàng trướng đau.

Cuối cùng hồn phách cũng quay trở lại thân thể. Nghe tiếng mắng khê của Khương Dục, Dung Hoa muốn cử động thân thể, nhưng đùi nàng run đến mức không cử động được.

- "Hầu gia..."

- "Thế nào? Không lẽ phu nhân cảm thấy bản Hầu phải hầu hạ nàng? "

Dung Hoa cắn chặt răng, tên đáng chết này bây giờ còn bày đặt lên mặt phu quân với nàng. Hắn là hắn nghĩ là nàng không dám trở mặt.

Mà Dung Hoa đúng là không dám trở mặt thật...

Nhưng hiện tại thật sự là nàng không nhúc nhích nổi, dư vị cao trào vẫn đang phát tán trong cơ thể, nàng đành phải mềm giọng xin tha:

- "Hầu gia, cho thiếp từ từ, thiếp thật sự rất mệt mỏi..."

Lúc này thật sự Khương Dực rất khó chịu, Dung Hoa vừa mới liên tục cao trào, kẹp hân chặt quá mức. Nếu không phải sức chịu đựng của hân tốt, hân là đã sớm bắn ra ngoài.

Trông mắt hân nhìn khối cơ thể trắng tuyết mềm mại, lại dùng sức vỗ vào mông nàng, nghe được tiếng thét lên của nàng, huyết thịt trong cơ thể lại điên cuồng co rút.

"Thả lỏng! Bộ muốn cắn đứt bản Hân sao!"

Dung Hoa muốn thả lỏng mà được sao? Thành hôn với Khương Dực ba năm, chuyện phòng the vẫn luôn thụ động, thói quen hình thành khó mà thay đổi. Hai ngày nay thật sự đã kích thích nàng đủ rồi. Hơn nữa tư thế từ phía sau đi vào vốn là phải kẹp chặt, còn chưa nói đến vật kia của Khương Dực chẳng nhỏ chút nào.

"Hầu gia, Hầu gia..." - Dung Hoa bị hân cắn đến đau xót kêu lên, bụng càng lúc càng tê dại, căn bản không thể chịu thêm một chút kích thích nào, vậy mà hân còn tiến công.

Khương Dực nhìn nàng nằm phía trước mình, thân thể vô lực mềm nhũn chống trên ghế lớn, xương bướm sau lưng thanh tú lòi ra, gọi cảm mê người.

Yết hầu của hân trước xuống một cái, tay quăn lên trước ngực nàng, nắm lấy hai bầu ngực to tròn rũ xuống kia, dùng sức bóp.

"Hầu gia, nhẹ chút, thiếp đau..."

Hiện tại, thân thể Dung Hoa vô cùng mất cảm, hai điểm trước ngực đỏ bừng vì bị hân gặm cắn, nay lại còn bị nắn bóp như vậy, sẽ bóp thành nước mắt.

"Nàng muốn qua cầu rút ván sao?" - Khương Dực ghé người trên lưng nàng nhẹ nhàng thổi hơi vào tai nàng, thấy tai nàng ửng đỏ, hân ngậm lấy một bên vành tai nàng vừa gặm cắn, vừa nói - "Thế nào? Minh sáng khoải xong liền vứt phu quân sang một bên sao?"

Dung Hoa nào dám! Bây giờ nàng run đến không trụ vững, ngay cả sức đứng dậy cũng không có.

Khương Dực xoay mặt nàng qua, hôn lên môi nàng, bức ép nàng hé môi tiếp nhận hơi thở và nước bọt của hân.

"Úm... ưm..."

Dung Hoa bị hân hôn đến không thở nổi, huyết nhỏ lại bị hân liên tục cắn vào, không cảm cự được nữa, hai gò nàng mềm nhũn, khuy xuống.

Ngờ đâu nàng còn chưa khuy hân xuống đã được Khương Dực tiếp lấy.

"Á... Hầu gia... đừng..."

Cú roi người vừa rồi khiến cho huyết nhỏ của nàng nuốt toàn bộ long căn của hân vào trong, mà ở tư thế này, Khương Dực còn ôm lấy nàng, hướng lên phía trên kích thích một chút.

Quy đầu cứng rắn đâm thẳng tấp vào hoa tâm.

Dung Hoa vừa mới đạt cao trào, bụng vẫn còn ê ẩm tê dại, bị cái đâm này kích một cái, suýt chút nữa đã buông lỏng cửa cung bên trong.

Không dễ dàng gì nàng mới cảm cự được, lại hoảng sợ phát hiện, Khương Dực kéo hai chân nàng ra hai bên, gác chân nàng lên ghế, nói chính xác là... tay vịn hai bên ghế.

Hai chân bị đặt lên tay vịn, nàng đang tròn tư thế hoàn toàn mở rộng.

Liệu tư thế này có chịu được trọng lượng của nàng hay không? Khương Dực vừa buông tay ra, thân thể Dung Hoa liền rơi xuống. Không đợi nàng ngồi hân xuống ghế, Khương Dực đã từ dưới đâm lên.

"Á... á... á" - Dung Hoa chỉ cảm thấy thân thể mình bị hân đâm đến sắp thủng mất, nàng bị hân va chạm khiến cơ thể nảy lên không trung.

Theo sau vì trọng lượng, cơ thể nhỏ bé lại rơi xuống, cũng chưa kịp ngồi xuống hân đã bị Khương Dực đâm lên.

Dung Hoa gất gao bám lấy lưng ghế dựa, thân thể lúc lên lúc xuống, lắc lư giống như đang chơi nhảy dây vậy. Khi bị hân thúc lên, gây thịt thô ráp rút ra từ trong hoa huyết của nàng, mang theo mị thịt đỏ hồng, thủy dịch cũng đầm đìa nhỏ xuống. Khi rơi xuống, hoa huyết nàng chủ động nuốt trọn gây thịt to, quy đầu ma sát, ghiền lấy hoa tâm vừa đau vừa tê dại.

Khương Dực mặc kệ hai chân nàng bị ép lên tay vịn của ghế đến đau nhức, vẫn cứ quăn lấy hai khối thịt mềm to trắng, tay vừa xoa nắn, hạ thân vừa đâm thọc hưởng thụ sự khuấy động trong người nàng.

Hân còn dâm ý thổi khí bên tai nàng:

"Phu nhân, tư thế này hay đấy chứ? Nhìn xem, bản Hầu dễ dàng hầu hạ nàng, nàng không cần phải dùng sức nhiều..."

Dung Hoa vừa khóc vừa rên rỉ, bị làm đến mức nói không nên lời.

Tên khốn kiếp, hắn đang muốn lấy mạng nàng mà!

Trọng lượng của nàng bây giờ đều tụt hết vào nơi hai người giao hợp. Chân nàng tê dại, mỗi nhử, chỉ mong được ngồi xuống, nhưng cứ ngồi xuống thì cơn thịnh của hắn sẽ thốc lên..

Nặng quá! Căng quá! Cửa huyết bị một gậy thịt lớn chống trụ, chảy nước ồ ạt. Dâm dịch khiến hạ bộ cả hai ướt nhẹp, thậm chí còn nhỏ tách tách trên ghế lớn.

Khương Dục cảm thấy quần áo của nàng thật vương vãi, bức bối xé nát chiếc váy còn nằm ngang hông nàng.

" Xoạt" một tiếng, chiếc váy vừa mới thay đã bị xé nát, chỉ còn những mảnh vải linh tinh dính trên người.

Khương Dục vuốt ve chơi đùa ngọc thể tuyệt vời của nàng, trong mắt hắn tràn đầy dục vọng:

- " Phu nhân, bản Hầu cảm nàng thoải mái không? Hà?"

Dung Hoa lắc đầu, nàng không được, thật sự không được. Nếu cứ bị chơi đùa như vậy, nàng sẽ hỏng mất!

Huyết thịt thắt chặt, từng chút từng chút phun ra dâm dịch, cứ như thể một hồi, nàng lại bị được lên một đợt cao trào khác. Trước mắt đều là một mảng trắng xoá, căn bản không thể xác định mình đang ở đâu.

Khương Dục vẫn không buông tha cho nàng, hắn đang làm rất hăng hái, hận không thể nhét luôn hai quả cầu nhỏ vào người nàng. Miệng nhỏ phía dưới của nàng quả thật là một động thần tiên, vừa vào đã muốn dục tiên dục tử.

" Bóp! Bóp! Bóp!" Nhục thể va vào nhau không ngừng nghỉ, cùng với tiếng nước " chụt chụt" vang lên, khiến người nghe mặt đỏ tai hồng.

- " Không thoải mái? " - Trên trán Khương Dục nổi gân xanh, bàn tay xoa nắn hai bầu ngực nàng càng dùng sức, lẩm bẩm nói - " Vậy ta càng phải nỗ lực mới được... "

- " Không! " - Dung Hoa buộc miệng kêu lên, nàng đã bị cảm đến mức choáng đầu hoa mắt - " Hầu gia... Không, đừng mà..."

Khương Dục đưa tay xuống dưới, men đến gốc đùi nàng, hai bên ngón tay tách cánh huyết của nàng ra, trông mắt đỏ ngầu nhìn chúng, liễu mạng cảm vào tron:

- " Phu nhân nhìn xem, cái miệng này tham ăn quá chừng, mút chặt từng vòng, giữ lấy ta không chịu nhả ra.

Dung Hoa cảm thấy mình lại muốn lên cao trào. Liên tục không ngừng cao trào, làm cho nàng không còn có sức chịu đựng thêm được nữa, nàng khổ sở cầu xin:

- " Hầu gia tha cho thiếp đi, không được, làm nữa sẽ hư mất!!!"

- " Không phải phu nhân nói không thoải mái sao?" - ks bắt bẻ.

Dung Hoa bị bức ép phải gật đầu:

- " Thoải mái, thiếp rất thoải mái! "

- " Phu nhân có thích được bản Hầu cảm vậy hay không? "

- " Th... thích!"

- " Vậy để bản Hầu cảm thêm một lúc đã! "

- " A... a... a... Hầu gia"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Bàn chuyện trong thư thế hoan ái

Thanh La Từ Đăng bốn đại nha hoàn đứng ở ngoài cửa, nghe thấy âm thanh trong phòng mà mặt đỏ tai hồng.

Những hạ nhân khác trong biệt viện đều bị các nàng đuổi đi, còn bốn người các nàng là đại nha hoàn nên không thể đi.

Lần đầu tiên các nàng gặp tình huống như thế này. Trước kia sinh hoạt phòng the của Hầu gia và phu nhân không hề ảm ỉ, cũng không lâu như thế này.

Lại nói, lần này Hầu gia trở về thì bắt đầu trở nên kì lạ, còn quản chuyện phu nhân mặc cái gì.

Chẳng lẽ, Hầu gia không thích phu nhân là do người trang điểm quá đậm? Cho nên mới lãnh đạm với phu nhân suốt mấy năm qua? Nếu thế lần sau họ nhất định phải đốc thúc phu nhân, Hầu gia thích thế nào thì trưng diện thế đó.

Cho dù Dung Hoa muốn như thế nào, nha đầu bọn họ vẫn hi vọng chủ tử của mình được sung ái một chút, chứ không muốn nàng bị ném lại Hầu phủ làm một vật trang trí.

Bên trong an tĩnh được một vài khắc, bắt đầu coa động tĩnh, âm thanh dâm đãng không ngừng truyền vào tai họ.

Bốn đại nha hoàn lặng lẽ canh giữ ở ngưỡng cửa, không biết nên cao hứng, hay nên lo lắng. Giữa thanh thiên bạch nhật tuyên dâm như vậy liệu có ổn không???

Bất quá suy nghĩ của các nàng không hề ảnh hưởng đến tính thú của Hầu gia. Từ bữa sáng hấn gây sức ép với Dung Hoa đến giữa trưa vẫn không ra khỏi phòng. Các nha hoàn đem com nước vào trong, buổi chiều mới thấy an tĩnh.

Dung Hoa ngủ suốt cả buổi chiều, tỉnh lại thì trời cũng sắp tối. Đã trễ thế này tất nhiên không thể hồi kinh được.

Hai chân nàng nhũn ra. Lúc ngủ dậy thì trời đã tối om, khiến nàng không khỏi thảm nguyện rửa Khương Dục.

Tên nam nhân này đúng là cảm thú, ngày hôm qua đã ép nàng đến không còn hơi sức, hôm nay lại tiếp tục dày vò nàng, khiến hai chân nàng phát run, muốn đứng cũng không vững.

Làm lơ ánh mắt quý dị của bọn nha hoàn, Dung Hoa bình tĩnh ăn com chiều. Sau khi tắm gội sạch sẽ, nàng nằm trên ghế quý phi xem thoại bản (*) giết thời gian.

(*) Thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Lúc tắm gội, nàng không để cho bọn nha hoàn hầu hạ. Nghĩ đến chuyện hại người họ kẻ hùng hổ, người van xin hoai ái trong phòng đều bị bọn họ nghe thấy nàng đã xấu hổ lắm rồi. Nếu còn để bọn họ thấy những dấu răng, dấu hôn, dấu tay của tên khốn kiếp kia trên người nàng, liệu nàng còn sống nổi hay không đây?

Nhớ đến tình hình lúc tắm rửa của mình, gò má Dung Hoa không khỏi đỏ lên.

Không biết nam nhân kia đã bắn bao nhiêu vào trong người nàng, lúc rửa ráy nàng đã moi ra rất nhiều, vậy mà tắm xong rồi thỉnh thoảng vẫn còn chảy ra. Nàng chỉ còn cách lót bên trong khổ một chiếc khăn mỏng để không bị ẩm ướt khó chịu.

Không biết Khương Dục đi đâu, tối rồi vẫn chưa thấy hấn về.

Ngày hôm sau, từ sáng Dung Hoa đã bắt đầu lo lắng đề phòng hấn xuất hiện. Cho đến khi ăn tối vẫn chưa thấy Khương Dục, tâm tình nàng mới thả lỏng một chút, nàng dặn dò nha hoàn thu dọn mọi thứ, sáng mai lên đường về kinh.

Ngày Khương Dục dự định hồi kinh đã đến, nàng phải trở về ra sức một chút, thể hiện mình là một thê tử hiền hậu.

Đầu ngờ rằng, nàng vừa ngủ một lúc, thì mơ mơ màng màng cảm thấy có gì đó bất ổn, nàng mở mắt, liền vì hoảng sợ mà tỉnh ngủ.

Chấn không biết đi đâu mất, toàn thân bị lột sạch sẽ, hai chân bị ép dang ra, gập lại, cổ chân và bắp chân bị trói sát vào đùi. Trên thân thể nàng bị dây vài quần quanh từng vòng, một vòng trên ngực, một vòng dưới ngực, một đường từ khe ngực vòng lên cổ. Bộ ngực to bị dây vài trên dưới đè ép thẳng đứng phồng lên.

Một nam nhân quỳ gối giữa đùi nàng, cầm sợi dây vài màu đỏ quấn vòng qua mông nàng, đang luồn vào khe mông kéo lên phần hạ bộ.

-" Á!!!" - Dung Hoa kêu to lên, sợ đến hồn bay phách tán -" Người đâu! Người đâu!!!"

Nam nhân bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, tiếp tục cột. Thấy rõ mặt hấn, cơn hoảng sợ trong lòng Dung Hoa mới vơi đi.

Khương Dục, tên chết tiệt này! Sao hấn lại trở về vào lúc này.

Đêm nay, người trực đêm là Thanh La và Từ Đăng, nghe tiếng chủ tử gọi, vội vàng đẩy cửa chạy vào. Thấy rõ bóng người dưới màn lụa, nhất thời không dám tiến lên.

Khương Dục cột xong nút thắt giữa hai chân nàng, sau đó buông ra, mạnh tay banh hai đùi nàng ra, khiến Dung Hoa kêu lên một tiếng.

Hắn nhẹ nhàng phun ra hai chữ:

" Ra ngoài. "

Thanh La và Từ Đẳng như được đại xá, vội vàng đi ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa nội thất.

" Phu nhân muốn cho người khác nhìn thấy mình như vậy sao? " - Khương Dực tiểu tựa phi tiểu nhìn nàng, ngón tay mân mê dọc theo đường dây vải đỏ, có vẻ như đang xác định lại xem mình trời có đủ chặt hay không - " Hay để bản Hầu kêu bọn chúng quay lại nhìn bộ dạng này của nàng nhé! "

" Không! " - Dung Hoa buột miệng thốt lên, xong nàng cố gắng tỉnh táo lại, cố hết sức bình tĩnh nói - " Hầu gia làm gì vậy? Thiếp đâu phải phạm nhân, không trời cũng sẽ không chạy. "

" Haha, cũng chưa chắc. " - Tay Khương Dực lần mò đến bầu ngực tròn, mân mê dây vải quần quanh chúng, có chút do dự.

Tình huống này thật là quái dị. Làn da nàng trần trụi trong không khí, cảm giác lạnh lạnh, nhưng khi bị ánh mắt chăm chú của hắn dán vào, lại khiến nàng không khỏi cảm thấy nóng lên một chút.

Bắt gặp ánh mắt của Khương Dực, Dung Hoa cảm thấy mình phải nói gì đó đánh vỡ bầu không khí này.

" Hầu gia, ngày mai phải trở về kinh rồi, hay là chúng ta nghỉ ngơi sớm chút đi? "

" Không vội. " - Rót cuộc tay hắn áp lên vòng ngực của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn. - " Nếu như nàng không dậy nổi, bản Hầu sẽ đưa nàng về. "

Dung Hoa cắn môi, cảm thấy ngực mình bị hắn xoa bóp hết sức thoải mái. Nhưng miệng nàng nói ngược lại với cảm giác của mình.

" Hầu gia, bộ dạng này... thiếp không thoải mái. "

" Vậy sao? " - Khương Dực cười tủm tỉm. - " Để bản Hầu làm nàng thoải mái một chút nhé. "

Vừa nghe lời này, trong lòng Dung Hoa biết là không ổn, nàng còn chưa kịp nói gì, Khương Dực đã cúi người chặn môi nàng.

Nụ hôn của hắn vừa nhanh vừa vội, tuyệt đối không cho nàng thời gian thích ứng, bắt nàng phải hé môi ngheh đón hắn. Đầu lưỡi hắn càn quét trong miệng nàng, từng chỗ đều bị hắn liếm qua, quần lấy lưỡi nàng cùng hắn nhảy múa.

Dung Hoa cảm thấy mình không thở nổi, bị hắn hôn cách ngang ngược, môi miệng không thể khép lại được, đầu lưỡi bị mút đến tê dại, nước bọt từ kheo mồm chảy xuống.

Tay hắn cũng không còn nhàn rồi, đặt lên đôi gò bồng đào căng cứng của nàng, nắn bóp từ trên xuống dưới, khiến bầu ngực trắng nõn bị xoa đến dần ửng hồng.

Nàng giãy giụa như cá chết, lại bị hắn áp sát, vật to lớn cọ cọ vào hoa huyệt giữa hai chân nàng, khiến người nàng như có dòng điện chạy qua.

" Ừm... ừm... ừm " - Dung Hoa kêu không thành tiếng, nàng giãy giụa nhưng lại bị trời quá chặt.

Khương Dực tên đáng chết này! Hắn còn ác ý ma sát, khiến nơi giữa hai chân nàng khoái cảm liên tục, nhanh chóng làm mờ dây vải nơi hạ bộ nàng trở xuống ướt đầm đề.

Không biết trải qua bao lâu, đột nhiên toàn thân Dung Hoa co quắp, một đợt thủy dịch phun ra, làm ướt luôn vật to lớn của Khương Dực.

Khương Dực buông môi nàng ra, chống người dậy, cúi đầu nhìn thấy dưới đũng quần mình bị ướt ướt, hắn nở nụ cười vô lại.

" Phu nhân, thế này có nghĩa là bản Hầu làm nàng rất thoải mái phải không? "

Nữ nhân này hẳn cảm thật! Hắn còn chưa chính thức ra trận, nàng đã bị hắn làm đến tiết thân.

Ồ phải, còn nữa, hạt châu nhỏ giấu ở dưới lớp cỏ thơm của nàng đúng là một bảo bối, chỉ cần trâu chọc vài cái đã ướt nhẹp. Trước kia hắn thật ngu xuẩn, cần gì phải xài hương cao với nàng chưa?

Dung Hoa há miệng thở hổn hển, thần trí mơ hồ, căn bản không nghe rõ Khương Dực nói cái gì.

Vừa mới tỉnh táo lại, cả người nàng đã bị bế lên.

Hai chân nàng bị trời, đôi tay cũng bị trời ra sau, một chút khả năng phản kháng cũng không có, thân thể chợt nhẹ tênh khiến nàng nhất thời hoảng sợ kêu thành tiếng.

" Kêu cái gì? " - Khương Dực vỗ mông nàng, tiện thể đem nàng ra khỏi giường nhẹ nhàng ôm đến phía trước cửa sổ, đặt lên bàn nhỏ, hai đùi dang rộng.

Dung Hoa muốn hét lên, tên khốn kiếp này...

Hiện tại chân nàng chẳng thể cử động, chỉ có thể dựa lưng trên khung cửa sổ. Hai bắp chân nàng bị trói chặt khấp sát vào nhau, nơi giữa hai chân bại lộ trước mắt hắn. Hai cánh tay bị trói ra sau, hai bầu ngực căng tròn bị ép chặt, ưỡn ra phía trước, phơi bày trước mắt hắn, giống như đang mời gọi hắn thưởng thức.

Thật xấu hổ chết mất...

Loại cảm giác xấu hổ này ngược lại kích thích nàng, đầu vú ngày càng cứng, hồng hào nhỏ xinh rung động lòng người. Hoa huyết vừa mới tiết giờ lại trào dâng dịch ra, hoa môi nhấp nháy giống như đang hấp tấp tìm đồ ăn lần nữa.

"Hầu gia, đừng làm ở chỗ này, được không?" - Dung Hoa mềm mại cầu xin. Nàng biết mình không thể chống lại nam nhân này, chỉ còn cách tỏ ra yếu ớt lấy lòng.

Khương Dực kéo ghế tới, ngồi vào trước mặt nàng, tầm mắt đối diện với cặp bánh bao đầy đặn, hắn chỉ cần cúi đầu xuống là đã có thể nếm thử cái miệng nhỏ bên dưới của nàng, cực kì dễ dàng.

Trước cảnh sắc kích tình ướt át như thế này, vậy Khương Dực lại nghiêm mặt:

"Phu nhân, chúng ta nói chuyện một chút được chứ?!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Cho nàng giảm nhiệt một chút

Nói chuyện? Nói chuyện cái muội muội (*) người.

(*): tiểu đệ là chỉ cái ấy ấy của đàn ông, tương tự câu chửi muội muội người(hay ở hiện tại là em gái người) ứng với chỗ ấy của phụ nữ, cho nên Dung Hoa đang thảm chửi rất tục.

Dung Hoa thảm mắng to trong lòng. Hắn muốn nói chuyện trong tình cảnh thế này sao?

Nói đi nói lại, ngày hôm qua bọn họ vào trong phòng vốn chính là muốn nói chuyện. Nào ngờ chưa nói hai câu, Khương Dực giờ trò với nàng, chuyên tâm nghiên cứu bí mật thân thể nàng.

Còn hôm nay, hắn vừa về đến đã trói nàng thành bộ dạng này.

Nam nhân này lột bỏ mặt nạ, quả thực chính là cảm thú!!!

Nhưng ở trước mặt hắn, căn bản nàng không có cách nào phản kháng. Trong tình cảnh dễ mặc người chém giết thế này, giọng nói của Dung Hoa có phần run rẩy:

"Hầu gia, chân thiếp đau quá, thả thiếp ra trước được không?"

"Chân đau sao? Đau chỗ nào?"

Khương Dực tỏ vẻ quan tâm nàng, tay mò lên đôi chân thon dài trơn bóng, hắn còn cố ý mon trón đến phần đùi trong mẫn cảm gần chỗ u cổ kia, rồi thông thả dời đi.

Dung Hoa muốn khóc, hắn cứ thế này, không khéo hôm nay sẽ không nói được gì nữa cho coi. Mấy ngày nay, đột nhiên nàng được tỉnh ngộ chuyện tình dục xa lạ, chưa kịp thích ứng đã bị hắn bắt ép đón nhận thêm những trò biến thái, mỗi lần đều ép nàng đến chết đi sống lại.

Vốn tưởng rằng Chiêu Ninh Hầu phu nhân là một thân phận có thể dễ dàng sống an nhàn, thế nhưng cứ vậy thì một chết được.

"Hầu gia, không phải ngài muốn nói chuyện sao? Chúng ta nói gì đi!" - Dung Hoa nhanh chóng quyết định vào vấn đề chính. Nàng thà nói chuyện với hắn trong tư thế xấu hổ này, cũng không thích bị hắn thừa cơ chiếm tiện nghi.

Hình như Khương Dực có chút tiếc nuối khuôn mặt nhích về phía trước, hơi thở phả lên bầu ngực vênh cao của nàng.

"Mỹ nhân này thật đúng là khiến người ta muốn yêu thương. Phu nhân, rốt cuộc trước đây nàng giấu đi đâu vậy?"

- "Mỹ nhân cái gì?" - Cảm nhận được hơi thở nong nga bông của hân trên bầu ngực mình, Dung Hoa thấy lý trí như dần tan rã.

- "Tất nhiên là... "mỹ nhân" này nè. " - Khương Dực le lưỡi nhẹ nhàng liếm lên đoá mai hồng trước ngực nàng.

Toàn thân Dung Hoa giật bắn, nàng thờ hất ra:

- "Hầu gia... ngài cứ nói đùa... thiếp có giấu khi nào đâu. "

- "Không có sao?" - Khương Dực ngẩng đầu nhìn gò má hồng của nàng. - "Thế tại sao trước đây ta không thấy?"

- "Bây giờ Hầu gia cũng rất lạ. " - Dung Hoa đáp - "Chẳng lẽ trước kia ngài cũng che giấu sao?"

Về mặt Khương Dực hiện lên sự thích thú.

- "Nhưng mà, bản Hầu cảm thấy phu nhân không hề kinh ngạc! "

Toàn thân Dung Hoa run lên, nàng cố giữ vững tinh thần:

- "Hầu gia nói gì? Thiếp nghe không hiểu. "

Khương Dực cười khê, dùng tay捏 lấy quả hồng trước ngực nàng:

- "Vì sao phu nhân lại nói bản Hầu coi trời bằng vung?"

Hắn không dây dưa vấn đề trước với Dung Hoa, những lời này là chính miệng Dung Hoa nói ra, nàng không thể phủ nhận.

Dung Hoa cắn môi, vô cùng hối hận tại sao lúc trước mình không kiềm chế được nói ra lời thật trong lòng.

Khương Dực này cho dù có đáng ghét như thế nào, nhưng bản lĩnh của hắn rõ ràng như ban ngày. Nàng đã lòi đuôi chuột ra thì đừng mong có thể bình yên trước mặt hắn như cũ.

Nhưng không lẽ lại phải nói ra lời thật trong lòng mình sao? Làm sao biết được sau khi nói ra Khương Dực sẽ không trở mặt với nàng? Nàng vẫn còn muốn làm Hầu phu nhân sống an phận ở kinh thành mà.

- "Hầu gia, Hầu gia! "

Hơi thở Dung Hoa dồn dập, nàng vừa mới tỉnh táo lại, lại bị hắn đẩy lên ham muốn tình dục. Tên khốn này, muốn nói chuyện mà không chịu nói thẳng hoàng là sao?

- "Phu nhân còn chưa nghĩ ra phải trả lời thế nào sao?" - Giọng nói của Khương Dực lạnh xuống mức âm độ.

- "Thiếp... thiếp..."

Hắn vẫn về lại không vẫn về, chỉ xoay nhẹ một chút lại ngưng, khiến Dung Hoa ở lưng chừng khoái cảm, vừa muốn vừa không muốn, cực kỳ khó chịu. Hoa huyết lại bắt đầu trào ra đầm dịch, khiến cỏ thơm kia ướt đầm dề. Hoa môi lại mấp máy, tỏ vẻ đói khát khó nhịn.

Mới vài ngày, nàng đã bị hắn biến thành mẫn cảm như thế này rồi! Dung Hoa ý thức được điểm ấy, sống lưng dần phát lạnh.

Nếu cứ thế này thêm một chút thời gian, đến khi hắn đi biến thành, những ngày còn lại của nàng sẽ thế nào đây?

- "Phu nhân, nàng làm dơ bàn rồi!" - Khương Dực chỉ lên bàn ngay giữa hai chân nàng.

Dung Hoa nhìn một cái, nàng xấu hổ và giận dữ muốn chết. Không biết từ lúc nào, đầm dịch của nàng đã chảy tràn ra khỏi bàn, tí tách rơi nhỏ giọt xuống mặt đất.

Nhiệt độ nóng bỏng nơi mặt bàn còn chưa tản đi hết, đột nhiên hạ thân nàng chợt lạnh, Dung Hoa cúi đầu vừa nhìn thấy liền hoảng sợ.

Khương Dực tiện tay rút cây bút trên bàn, cán bút đặt trước miệng huyết của nàng, chậm rãi đẩy vào.

- "Ư..."

Đây không phải là cây bút để viết, mà là dạng bút trang trí tròn thư phòng. Cán bút được làm từ bạch ngọc, thô to bằng khoảng hai ngón tay nam nhân, chất ngọc lạnh lạnh. Hoa huyết nóng ầm bị cán bút lạnh băng đút vào, khiến Dung Hoa run bắn người.

- "Hầu gia, lạnh... lạnh quá!!! " - Nàng run lấy bầy nói.

- "Lạnh? Vậy không tốt sao?" - Khương Dực kiên nhẫn nhét từ từ cán bút vào trong, cách này thực sự quá sức chịu đựng với nàng, huyết thịt chịu kích thích lớn, bao quần lấy cán bút càng chặt, chỉ có cách đút vào từ từ. - "Nơi này của nàng nóng quá, vừa lúc cho nàng giảm nhiệt một chút.

Phi! Nói vớ vẩn!

Dung Hoa không dám mắng hấn, chỉ còn cách cắn môi chịu đựng.

Cuối cùng cán bút cũng vào hết, chỉ chừa cái đầu bút ở bên ngoài. Khương Dực cúi đầu thưởng thức một hồi, cười nói:

- "Phu nhân, nài xem cái miệng nhỏ bên dưới của nài này, vừa rồi nó cứ khấp khểnh mở mở, như rất muốn ngậm cái gì đó. Bản Hầu chuẩn bị cho nài cây bút ngậm trước, có phải thoải mái hơn nhiều không? Như vậy nài đỡ phải chảy nước..."

Trời ạ! Dung Hoa thẹn đến không còn mặt mũi. Những lời vừa rồi hấn nói là cái quái gì vậy?

Không được, nài vốn là cảm thấy trong huyết hư không, cây bút này vừa được đút vào khiến nài thấy an ủi không ít, nhưng mà chỉ đơn giản cắm vào trong, con đố của nài vẫn bị treo, chỉ nửa vời thể này thật rất khó chịu.

- "Hầu gia..."

- "Phu nhân vẫn chưa trả lời vấn đề của bản Hầu!"

Khương Dực cắm xong cây bút vào huyết nài, lại tiếp tục chơi đùa với hai trái mật đào to lớn kia, vừa nhéo vừa vờn vờ, còn cố ý rung lắc. Hấn rung hai cái rồi buông ra, khiến nhũ thịt trắng muốt kia sẽ theo quán tính mà tự mình lay động.

Nơi giữa hai chân ngậm lấy cây bút, bởi vì cửa huyết đóng mở mà dao động với biên độ nhỏ, nhũ thịt bên trên cũng bỗng bành lay động, hai núm mai hồng trắng đứng. Một màn dâm đảng này thật khiến người xem huyết mạch sôi sục.

Ánh mắt Khương Dực càng ngày càng sâu:

- "Phu nhân, tiểu huyết nài rất ngứa phải không? Có muốn bản Hầu giúp nài một chút không? "

Khoé mắt Dung Hoa ngấn nước chớp chớp, đáng thương cầu xin:

- "Hầu gia, rất khó chịu, lấy ra..."

- "Phu nhân nghe không hiểu sao?" - Khương Dực đụng nhẹ đầu bút, hơi dùng sức một chút, cán bút bị đẩy đụng đến hoa tâm của nài.

Dung Hoa kêu thất thanh một tiếng, thủy dịch lại chảy ra, biến nơi giữa hai chân ướt thành một mảng dâm dề.

- "Xem ra một cây bút ngắn không đủ chặn cái miệng ham ăn này của phu nhân rồi, nài nhìn xem, lại chảy nước này. "

Khương Dực ngẩng đầu, chồm dậy, giống như vẫn còn muốn tìm caia gì đó nhét thêm vào.

- "Hầu gia, Hầu gia!" - Dung Hoa hoảng hốt, vội nói - "Thiếp nói, thiếp nói! "

Khương Dực ngồi xuống lại, thong dong nhìn nài.

- "Hầu gia..." - Dung Hoa hít vào một hơi, cực lực trấn tĩnh bản thân, khó khăn lắm mới tìm lại được lý suy nghĩ. - "Lần đầu tiên nhìn thấy Hầu gia, Thái Hậu ngự ban công trà, lúc Hầu gia ra cửa, tiện tay đưa cho tiểu thái giám..."

Khương Dực nheo mắt lại. Hấn làm việc luôn luôn như thế, có cái gì tốt đều tiện tay cho đi. Hoàng đế biết tính tình của hấn, chẳng những không trách cứ, lại còn thưởng thức, nói hấn tính tình rộng rãi, chuyện này có vấn đề gì sao?

- "Sau này thiếp để ý. Phát hiện Hầu gia giống như căn bản không hề quan tâm đến tiền tài, trân bảo, mỹ nữ, rượu ngon, thậm chí ngay cả quyền thế Hầu gia cũng không mấy để ý. Hầu gia đối với mọi người đều rất tốt bụng, nhưng không có ai chân chính được Hầu gia thưởng thức."

- "Rồi sao?" - Giọng nói của Khương Dực bình tĩnh đến không thể tưởng.

Dung Hoa cắn môi:

- "Thiếp quan sát ngài rất lâu, cuối cùng phát hiện một thứ có thể khiến Hầu gia chú ý đến."

Khương Dực như có mây.

- "Hầu gia... Thích cảm giác thử thách... Cảm thấy cái gì chuyện thú vị thì sẽ đặt một chút tâm tư vào đó, khi đạt tới mục đích, lại nhanh chóng mất đi hứng thú, tiện tay vứt bỏ..."

Có lẽ thân phận Chiêu Ninh Hầu với hấn mà nói cũng như thế. Hấn không đấu đá với thúc phụ hấn, căn bản là vì hấn không quan tâm đến việc thăng quan tiến chức.

Người như thế, quá nguy hiểm. Ở trong lòng hấn, không có ân sủng quân vương, cũng không có lễ nghĩa liêm sỉ, hấn chỉ biết mình muốn thì làm, không muốn thì không làm.

Khương Dực cười nhạt một tiếng, đứng dậy tiến lên trước, hơi thở phun trên mặt nàng:

-" Như vậy, phu nhân muốn cái gì? Rõ ràng thông minh như thế, lại giả bộ phải ngu xuẩn đần độn, cam tâm tình nguyện làm con rỗi gổ... Phu nhân, chẳng lẽ nàng chỉ muốn cái danh Chiêu Ninh Hầu Phu nhân thôi sao? "

Dung Hoa cắn môi:

-" Phải..."

Khương Dực không ngờ rằng hấn thật sự nhận được câu trả lời như thế. Hấn nhướng mi, nhìn Dung Hoa trước mắt mình.

Không cần hỏi, Dung Hoa tự trả lời:

-" Tuy rằng thiếp được Thái Hậu nhận nuôi, chi tiêu hằng ngày đều giống như các công chúa khác, nhưng dù sao thiếp cũng chỉ là nàng nhi không cha không mẹ. Không ai ở Dung gia quan tâm đến thiếp, cuộc sống ở trong cung cũng không dễ chịu gì. Ai cũng nói tất cả nữ tử trong cung đều cao quý, hưởng mọi vinh hoa, nhưng không có mấy ai được chết yên lành, càng thông minh, lại càng dễ chết. Sống trên đời này làm nữ nhân quá khó khăn, thiếp chỉ muốn an ổn sống hết cuộc đời. Không cần phu quân sủng ái, cũng không cần con trai con gái đầy đàn. Chỉ cần có danh phận Chiêu Ninh Hầu phu nhân, được mọi người tôn trọng, sau này trở thành Hầu phu lão thái thái sống những ngày an nhàn, như vậy là đủ."

Khương Dực lặng lẽ nhìn nàng.

Dung Hoa bị hấn nhìn càng lúc càng thấp thòm, rốt cuộc hấn đang nghĩ gì? Nàng đã giả cho hấn rồi, bây giờ không được trả hàng đâu đó. Hơn nữa, các phủ đệ khác cũng không được thanh tịnh như Chiêu Ninh Hầu phủ...

Tóm lại, nàng đối với thân phận Chiêu Ninh Hầu phu nhân này rất hài lòng, không muốn hoán vị đâu!

Đang nghĩ ngợi lung tung, bỗng nhiên Khương Dực rút cây bút ra khỏi tiểu huyết của Dung Hoa khiến nàng "A" một tiếng, còn chưa kịp nói gì, Khương Dực đã cời thắt lưng, kéo dây thắt giữa hai chân nàng ra, dục long để trước miệng huyết hung hăng đẩy mạnh vào trong.

" Phốc" một tiếng, côn thịt đâm một cái tới cùng. Khương Dực không cho nàng có thời gian nghỉ ngơi, nắm chặt bắp đùi của nàng trước sau va chạm.

Dung Hoa bị hấn trói lâu như thế, chân cẳng đã sớm tê cứng. Sau lưng nàng là bệ cửa sổ, lưng nàng từng phát từng phát bị đánh vào cửa, vang ra tiếng "cạch cạch".

Liên tục bị đẩy vào khiến thân thể Dung Hoa bị dội lên cửa sổ, Khương Dực kéo nàng lại, tiếp tục giằng lấy hông nàng cắn mạnh, đến mức nàng kêu "ưm ưm" không ngừng.

-" Hầu gia, hầu gia..." - Dung Hoa bị lực đạo của hấn va chạm không chịu nổi, khóc lóc cầu xin - " Chân thiếp đau quá... đau".

Khương Dực dừng lại, thò tay đến hai chân nàng, cời bỏ dây trói, dây vải trên người bị hấn tháo ra quăng xuống đất.

Sau khi cởi luôn dây trói nơi tay nàng, cánh tay cường tráng của hấn nâng người nàng lên, ôm nàng, cứ thế vừa cắn vừa đi về phía giường.

Tư thế này khiến hấn vào sâu bên trong nàng, cả người Dung Hoa như ngồi lên vật to dài của hấn, chỗ sâu nhất trong hoa tâm đều bị đâm chọc mở ra, quy đầu to chui vào trong, mỗi bước đi đều chọc vào người nàng, cọ sát nơi mẫn cảm, khiến nàng bị cắn đến nước mắt lưng tròng.

Cảm giác không dễ dàng gì mới đến được giường ngủ, Khương Dực vừa đặt nàng xuống liền ở tư thế đứng cạnh giường, cánh tay chắc khỏe khiêng hai chân nàng lên, thẳng lưng cắn chọc.

Hấn cắn vừa sâu lại vừa ác ý, bụng dưới đánh vào hông nàng mạnh đến mức phần da nơi đó hơi ửng hồng.

Khương Dực chưa từng ác liệt như thế này. Hấn khiến Dung Hoa nhanh chóng không chịu nổi, hoa tâm bị va chạm đến phát đau, miệng lung tung cầu xin hấn tha cho nàng.

Nhưng hấn căn bản không nghe.

Đêm nay, Dung Hoa mơ màng ngủ, không biết bao nhiêu lần bị hấn làm đến ngất đi, lại bị hấn cắn đến tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vậy thì dùng miệng

Dung Hoa bị sự rung lắc của xe ngựa làm tỉnh lại.

- "Phu nhân".

Thanh La và Từ Đẳng đã trở về phủ chuẩn bị trước, hầu hạ bên cạnh nàng bây giờ là Hồng Vi và Hoàng Tường.

Dung Hoa cầm cốc trà Hồng Vi đưa đến, sau đó nói:

- "Bây giờ là canh mấy rồi?"

Nàng vừa mở miệng, lại bị chính giọng nói của mình làm giật mình. Giọng nàng khàn đặc, nghe có chút âm mũi.

Lúc đầu nàng còn cho rằng mình bị bệnh, sờ khắp cơ thể lại không thấy có nơi nào không thoải mái. Nhớ đến tối qua nàng bị làm đến kêu cả đêm, cổ họng nàng bây giờ không đau mới là lạ. Nghĩ đến đây, mặt nàng chợt ửng đỏ.

Đều là do tên Khương Dực khốn kiếp kia làm hại! Tối hôm qua làm suốt cả một đêm, không biết khi nào mới kết thúc, nàng chỉ nhớ lúc sáng mơ mơ màng màng, không tỉnh dậy nổi, cuối cùng được Khương Dực bế lên xe ngựa.

Hiện tại chẳng những cổ họng nàng khó chịu, mà eo, chân cũng đau nhức, nơi giữa hai chân nóng hừng hực, vừa đau vừa xót vừa tê dại.

Mặc dù thành hôn vs Khương Dực ba năm, nhưng số lần hai người cùng giường có thể đếm trên đầu ngón tay.

Năm đó tân hôn, tuy Khương Dực ở lại kinh thành ba tháng, nhưng bởi vì chuyện phòng the của hai người không hợp, nên số lần rất ít, mười ngày nửa tháng mới làm một lần cũng là may lắm rồi.

Sau này, mỗi năm hẳn hồi kinh một lần. Cho dù có cùng giường với nàng nhiều lần cũng chỉ hai ba lần, cũng là làm cho xong chuyện.

Hành sự rất ít, mỗi lần lại cách nhau rất lâu, nên thân thể Dung Hoa không khác gì xử nữ, vô cùng mềm mại.

Mấy ngày nay Khương Dực phóng túng trên người nàng, mỗi lần làm đều như muốn đẩy nàng vào chỗ chết, khiến hai chân nàng không thể khép lại được. Hơn nữa hôm qua làm suốt cả một đêm, Dung Hoa không cần sờ cũng biết tiểu huyết sung lên lợi hại, tê dại đến độ không còn cảm giác nữa.

Haiz. Dung Hoa thở dài trong lòng. Ba ngày nay, số lần bọn họ làm còn nhiều hơn số lần của ba năm cộng lại.

Sao lại như thế này nhỉ? Chẳng biết tại sao Khương Dực lại rất có tính thú với nàng, mà nàng cũng phát hiện ra bản thân không phải lãnh cảm như nàng đã nghĩ. Lúc Khương Dực đi vào trong người nàng, không phải nàng không đau, nhưng cơn đó là do kích thích của cả hai không phù hợp, bị mở căng ra. Nhưng chỉ cần hân ái yếm một chút, ra vào vài cái là nàng sẽ cảm nhận một luồng khoái cảm liên tục ập đến. Rốt cuộc là do kỹ xảo của Khương Dực quá tốt, hay là vì nàng quá dâm đãng?

Dung Hoa nghĩ không ra. Một đôi phu phụ không hợp nhau trong chuyện phòng the, tại sao lại trở thành phu quân nhằm lẫn thế tử mình thành người khác vụng trộm, rồi sau đó như củi khô bốc lửa thế này chứ? Nếu chỉ là ở Khương Dực thì không nói làm gì, sao ngay cả nàng cũng trở nên kỳ lạ...

Mất mặt nhất là hôm đó mọi việc xảy ra ở trong phòng đều để các nha hoàn nghe thấy.

Sắc mặt của Hồng Vi và Hoàng Tường rất kì quái. Tuy rằng ngày hôm qua không phải các nàng trực đêm, nhưng các nàng ngủ ở phía trên lầu, không thể không nghe thấy gì.

Bất quá, suy nghĩ của bốn đại nha hoàn lại không giống với chủ tử của mình.

Từ khi Khương Dực có hứng thú với chủ tử, mặt các nàng không thể giấu được sự hớn hở vui mừng. Phu nhân được sủng ái, có thể khiến Hài gia vui vẻ, không phải là chuyện tốt sao? Ngày sau sẽ không có ai dám nói chủ tử của các nàng ngoài mặt phong quang, nhưng bên trong thực sự đáng thương nữa.

Phi!!! Không ăn nhỏ được chê nhỏ còn xanh! Hài gia tuổi trẻ đầy hứa hẹn, vừa anh tuấn vừa cường tráng, không biết có bao nhiêu người thèm nhỏ dãi.

Hiện tại Hài gia vô cùng yêu thích phu nhân, nếu như phu nhân có thể mượn cơ hội này mang thai, vậy thì cùng tốt hơn.

Bọn nha hoàn trả lời canh giờ, Dung Hoa vén màn cửa lên nhìn ra ngoài, bọn họ đã vào kinh thành, sẽ nhanh chóng về đến Hài phủ.

- "Hài gia đâu?" - Nàng lại hỏi.

Hồng Vi và Hoàng Tường liếc nhìn nhau, nhãn thần có chút tinh xảo, Hồng Vi đáp:

- "Hài gia dặn dò chúng nô tỳ phải hầu hạ phu nhân thật chu đáo, sau đó đi trước rồi, không đi chung với xa đội (*)".

(*): đoàn xe.

Dung Hoa gạt đầu, đoán được Khương Dực sẽ đi chuyển khác vào thành.

Hắn từ biên thành trở về, không thể không mang theo một binh một tốt nào, hẳn là hắn muốn dẫn thân binh vào thành.

Nàng lười quản chuyện của Khương Dực, hẳn là người thích làm gì thì làm, không cần người khác quan tâm. Hiện tại nàng chỉ quan tâm một việc, tại sao bọn họ lại biến thành thế này, những ngày sau nàng phải biết làm sao?

Sau khi hồi phủ, liệu hắn có còn hứng thú với nàng không? Nếu như hắn quyết định thay đổi cách sống chung của hai người họ thì nàng phải làm sao?

Dung Hoa cảm thấy đầu như muốn nổ tung, rõ ràng cái gì cũng không muốn. Giữa bọn họ, người có thể quyết định tương lai hai người, là Khương Dực, không phải là nàng.

Sau khi hồi phủ, nàng thay xiêm y, rửa mặt chải đầu, rồi nấu một ấm trà thông huyệt, bận rộn một hồi mới được nghỉ ngơi một chút, lại nghe bên ngoài có tiếng kêu lớn.

-" Hài gia trở về, Hài gia trở về!!!" - Các nha hoàn lớn nhỏ đều mặt này hớn hở.

Dung Hoa đang chống tay lên trán buồn ngủ nghe thấy tiếng reo từ bên ngoài nàng đứng dậy, lấy lại tinh thần vượt thẳng xiêm y rồi ra ngoài nghênh đón.

Nữ nhân này vẫn còn muốn tiếp tục thể hiện mình là Chiêu Ninh Hầu phu nhân hiền lương thực đức đây mà.

Dung Hoa ra cổng anh đón, liếc mắt liền thấy Khương Dực sai bước đi đến. Hôm nay chính thức hồi kinh, hắn khoác lên người bộ chỉnh y dành cho quan võ tướng. Áo giáp mỏng màu bạc, tay áo bào màu xanh sẫm, trên đầu đội nón bạc, quả nhiên trông rất uy nghi lẫm liệt.

Dung Hoa hay mắng hắn là tên khốn kiếp nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ lúc này của hắn nàng không thể không thừa nhận đáng đáp hắn từ đầu đến chân đều rất hoàn mỹ, nàng vốn là một nữ tử coi có thể giả được cho phu quân như thế này quả thật là phần phúc của mình.

-" Hài gia "

Dung Hoa vừa cúi nửa người, Khương Dực đã đỡ tay nàng lên rồi. Lúc trước hắn đối với nàng tốt như vậy, ở trước mặt người khác luôn giữ thể diện cho nàng.

Nhưng lần này, hai mắt của Khương Dực lại nhìn thẳng vào mắt nàng, gương mặt mang theo một nụ cười nhẹ làm cho nàng run sợ.

-" Phu nhân, cực khổ cho nàng rồi! "

Nhất thời Dung Hoa có một ý nghĩ không hợp lúc một chút. Hắn nói cực khổ, rốt cuộc là nói công việc coi quản Chiêu Ninh Hầu phủ của nàng cực khổ, hay là nói nói tối qua...

Cho dù hắn có ý gì thì quả thật bây giờ nàng không thể đi đứng như bình thường được, hai chân nàng mỏi nhừ. Nàng dứt khoát thuận thể dựa vào Khương Dực phu quân của mình. Nếu không nàng biết dựa vào ai đây?

-" Thiếp nên làm vậy mà "

Hai người vừa đối thoại không mặn không nhạt, vừa bước vào nội viện, cũng không khác gì so với trước kia.

Ngoại trừ việc Khương Dực lợi dụng lúc đỡ Dung Hoa lên, thuận tiện cạo tay mình vào ngực nàng một phen.

Tên khốn kiếp, vào lúc nào rồi mà cũng không quên chiếm tiện nghi của nàng.

Ngày đầu tiên hồi kinh, gần như bọn họ không có thời khắc nào thanh tịnh. Khương Dực vừa đỡ xiêm y xong, bạn đồng liêu của hắn năm xưa đã tới phủ thăm hỏi.

Còn Dung Hoa bên này cũng phải tiếp một đám phu nhân đến cửa chúc mừng. Nàng cũng chỉ còn cách giữ tinh thần tốt để tiếp đãi bọn họ.

Không bao lâu, trong cung truyền ý chỉ đến Hầu phủ, nói ngày mai sẽ tổ chức tiệc tẩy trần cho Khương Dực.

Mãi đến tối, khi vị khách cuối cùng ra khỏi cửa, Dung Hoa ngay cả đứng cũng không đứng nổi nữa, bọn nha hoàn phải cùng nhau dìu nàng về chính viện, đặt nàng ngồi xuống.

Đám Thanh La hầu hạ tẩy trang, tắm rửa qua loa cho nàng, rồi đặt nàng lên giường ngủ. Dung Hoa biết đêm nay Khương Dực chắc chắn sẽ cùng các bạn đồng liêu của mình uống đến không say không về, theo thói quen hắn sẽ về thẳng thư phòng để ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, mơ mơ màng màng, dường như nàng nghe thấy tiếng của Hồng Vi, sau đó thấy bóng ai đó chập chờn bên ngoài. Dung Hoa vô cùng mệt mỏi, nàng trở mình ngủ tiếp.

Không biết qua bao lâu, dường như có ai đó đang cời xiêm y trên người nàng. Dung Hoa cứng đờ một hồi, đột nhiên giật mình tỉnh lại, vừa mở mắt, quả nhiên nàng nhìn thấy Khương Dực. Tâm tình nàng thả lỏng một chút, lại có chút sợ hãi.

"Hầu gia, hôm nay không được."

Khương Dực liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó tiếp tục cời:

"Tại sao không được?"

Dung Hoa nghĩ thầm nếu hôm nay lại để hắn tiếp tục ép lần nữa, liệu nàng còn có thể sống không? Nàng vội vã cầm lấy tay hắn nhỏ giọng cầu xin.

"Hầu gia, thiếp... hiện thiếp rất đau, không thể hầu hạ ngài rồi. Nếu ngài muốn thì tìm người khác đến hầu hạ đi, được không?"

Khương Dực neho mắt nhìn nàng chăm chăm. Dung Hoa bị hắn nhìn đến kinh hồn bạt vía. Khương Dực không cười tự nhiên sẽ có một loại khí thế áp người. Đó là loại khí thế của một người điều khiển Thiên Quân Vạn Mã.

Đừng nói chỉ Dung Hoa, cho dù là một đại hán (*) trong quân cũng không có mấy ai không khiếp sợ khí thế này của hắn.

(*): người đàn ông cao to, vạm vỡ.

"Tìm người? Tìm người nào?" - Hắn cúi đầu, lột sạch vải vóc trên người nàng, chỉ còn chiếc khố nhỏ.

Bầu ngực lộ ra tròn không khí đầu xuân lạnh lạnh khiến Dung Hoa run rẩy. Nàng không dám giãy giụa, chỉ còn cách đáp lời cẩn thận:

"Năm trước Nghi Quận Vương có dâng cho ngài vài vị ca cơ, đều là mỹ nhân sắc nghệ song toàn, đang sống ở Tích Hoa các. Nếu ngài đồng ý, thiếp..."

"À!" - Khương Dực nhếch khoé môi - "Phu nhân thật là hiền hậu, bản Hầu cảm động vô cùng".

Dung Hoa nhìn vẻ mặt của hắn, thầm nghĩ, cảm động mà như thế này thì chắc trên đời sẽ không có cái gọi là tức giận. Nàng thật không hiểu, tại sao Khương Dực lại tức giận? Hiện tại nàng không thể hầu hạ hắn, tìm mỹ nhân khác cho hắn có gì không tốt?

Tiểu khố của nàng bị tháo dây cột, kéo xuống, hai chân nàng bị hắn tách ra.

Việc này khiến Dung Hoa thật sự luống cuống, vội vàng nhô người dậy, vươn tay che u cốt của mình lại:

"Hầu gia, đau lắm, thật sự rất đau..."

Hôm qua thật sự đã làm nó tổn thương, hôm nay còn vất vả đi lại cả ngày. Nơi đó của nàng vừa nóng bùng vừa tê đau, lúc này tắm rửa nàng cũng không dám động vào nó.

"Vậy sao? Để bản Hầu nhìn xem"

Khương Dực bắt lấy tay nàng, dùng sức một chút là nàng không thể động dậy, sau đó hắn hạ tầm mắt, nhìn vào nơi giữa hai chân nàng.

U hoa quả thật sưng to, hoa môi tấy đỏ, nhụy hoa và cánh hoa cũng thế, không thể khép lại được. Hoa huyết nàng trông thật thê thảm, cửa huyết bị mở rộng, hôm qua bắt nó ngâm dï vật, giờ chỉ mới khép lại một nửa.

Khương Dực ánh mắt trở nên sâu thẳm.

"Hầu, Hầu gia..."

Dung Hoa cẩn thận gọi, sợ hắn lại thú tính quá, nàng không muốn trở thành Hầu phu nhân để chết trên giường đau.

Chợt, người nàng nhẹ tâng, Khương Dực bước xuống giường.

Dung Hoa nhẹ nhàng thở ra, vừa định mặc đồ lại thì lập tức nghe hắn nói:

"Đừng nhúc nhích!"

Nàng thật sự ngoan ngoãn không dám động dậy.

Một lát sau, hắn trở về, cầm trong tay chiếc khăn ướt, áp lên nơi đang sưng đỏ giữa hai chân nàng.

Dung Hoa hít vào một hơi, cảm thấy vừa đau vừa dễ chịu. Đau là vì chỗ kia sưng tấy lên, chạm vào phải thấy đau, dễ chịu là vì khăn ướt lạnh lạnh, làm cho cơn đau của nàng dịu đi không ít.

Thật không ngờ động tác của Khương Dực lại nhẹ nhàng như thế, hắn nghiêm túc săn sóc cho u hoa của nàng.

Đột nhiên Dung Hoa cảm thấy tình huống này có chút kỳ quặc.

Nàng nằm trên giường, hai chân dang rộng, còn Khương Dực lại lau lau uế vật ở giữa hai chân nàng.

Mặt nàng đỏ lên.

Lau rửa xong rồi, Khương Dực trở lại giường, tách hai chân của nàng ra như cũ.

Dung Hoa có phản gáp:

-" Hâu gia, không được, thật sự không được. Nếu không, nếu không thiếp lấy tay..."

Khương Dực dừng lại, chậm rãi nhướng mi. Hiển nhiên đây là nét mặt không hài lòng. Trong tình thế khẩn cấp thế này, Dung Hoa buộc miệng nói ra:

-" Hay là dùng miệng nhé! "

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng xấu hổ đến mặt đỏ bừng. Mama đã dạy nàng khi mang thai có thể dùng tay hoặc dùng miệng để hầu hạ phu quân, chỉ là nàng chưa từng nghĩ tới mình sẽ làm chuyện này...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Không thể làm hỏng

Dung Hoa cố nén sự xấu hổ ngồi dậy.

Lúc gà vào Chiều Ninh Hâu phủ, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng cho tư tưởng nữ tử xem phu như trời. Nàng vốn không có bản lĩnh trốn thoát số phận này, chỉ còn cách mặc cho nước chảy bèo trôi.

Trước kia, Khương Dực không có hứng thú với nàng, nàng cảm thấy nhẹ nhõm tự tại, nhưng bây giờ Khương Dực muốn thì nàng phải cho.

Ánh mắt Khương Dực sâu thẳm nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng tới gần, nàng thò tay đến bên eo hắn, cời nút thắt của tiết khó. Nàng vô cùng xấu hổ, trên mặt nổi lên lên một rặng mây hồng, lan sang xà tai và cổ. Nhưng động tác của nàng rất kiên định, hàng mi rậm rạp nhẹ nhàng run rẩy không thể che hết được cảnh vật bên dưới thân.

Khương Dực cảm thấy giống như có một con bướm bướm bay đến, nhẹ nhàng đậu trên mặt hồ phẳng lặng trong lòng hắn, khiến lòng hắn như dậy lên một con sóng nhỏ.

Lần đầu tiên nhìn thấy tiểu Khương Dực, Dung Hoa tròn tròn mắt. Trước kia nàng chỉ liếc sơ qua, chưa từng nhìn nó kỹ như thế này. Bây giờ quan sát ở góc độ gần nàng cảm thấy nó vô cùng to lớn, không khỏi hít sâu một hơi.

Thứ này nhìn cũng hung tàn quá nhỉ!

Phía dưới phần cơ bụng là khu rừng rậm rạp, tròn rùng có một cây gậy thịt ngẩng cao lên, thân nó tím hồng, quy đầu cực lớn, gân xanh quấn quanh, trông hung ác vô cùng.

Vật to thế này mà nhét vào trong người nàng khó trách tiểu huyết nàng sưng to thành thế này.

Lấy lại tinh thần, Dung Hoa có chút khó khăn, cái này to quá cỡ, làm sao nàng có thể ngâm vào đây?

Nhưng lời nàng đã nói ra, không thể không làm. Hơn nữa nàng sợ Khương Dực dùng sức mạnh ép nàng, nên chỉ còn cách cắn chặt răng mà làm. Nàng định thò tay cầm vật to lớn kia, miết dọc theo nó một chút, rồi cúi người ngâm nó vào miệng.

Bàn tay mềm mại nhỏ bé vừa đụng đến tiểu Khương Dực, còn chưa nắm chặt, bỗng bị bàn tay to của hắn bắt trọn.

-" Hâu gia? "- Dung Hoa khó hiểu, chẳng lẽ hắn không thích sao?

Còn chưa nghĩ ra phải làm gì, nàng đã bị hắn đẩy ngã trên giường, một lần nữa Khương Dực tách hai chân nàng ra hai bên.

Dung Hoa giật nảy mình, vội kêu lên:

-" Hâu gia, không được, thật sự không được, làm nữa sẽ chết người đó!"

Nàng không nói đùa đâu.

Khương Dực nhồm người về trước, đề cố định hai chân nàng lại, cất tiếng:

- " Ngược lại ta muốn làm chết nàng. Nhưng làm nàng hồng rồi, sau này còn ai cho ta chơi đây? "

Lời nói của hắn thẳng thừng thô lỗ như vậy, khiến nguyên mặt Dung Hoa đỏ bừng bừng.

Ngay sau đó, nàng cảm thấy tiểu huyết lạnh buốt, cúi đầu nhìn xuống, không biết Khương Dực lấy đâu ra một cái bình sứ nhỏ, móc một khối cao trắng trong suốt bên trong bình, bôi lên tiểu huyết của nàng. Trước tiên là xoa đều qua cánh hoa nàng một lần, sau đó ngón tay hắn đi vào trong huyết.

- " A..." - Dung Hoa ngửa đầu rên rỉ.

Nơi sưng đỏ bị hắn đụng vào, hơi đau một chút. Lốp cao bôi lên đó lạnh lạnh, lại cảm thấy dễ chịu hơn hẳn.

Khương Dực chỉ dứt một ngón tay vào, động tác nhẹ nhàng, nghe thấy tiếng nàng kêu, hắn cười cười liếc nhìn nàng một cái:

- " Kêu hay như thế, là muốn ta nhìn không được cấm vào hay sao? "

Dung Hoa vội vàng đưa tay che miệng, ánh mắt long lanh nhìn hắn, tựa như đang con hổ tha cho nàng.

Nhìn vẻ mặt của nàng, Khương Dực cảm thấy thật tức cười. Dung Hoa nhìn hắn ngờ ngẩn, nàng chưa từng thấy Khương Dực cười dịu dàng như thế. Nụ cười này không phải nụ cười ngang tàng, cũng không phải cười mỉa. Nhưng ngay cả khoé mắt và chân mày cũng cong lên giống như gió xuân phảng phất qua mặt hồ.

Nam nhân này thật sự rất đẹp.

Lại một lần nữa Dung Hoa mừng thầm cho vận khí của mình. So với những nam nhân khác trong kinh thành, thật sự Khương Dực tốt hơn rất nhiều. Hắn luôn đề ý giữ thể diện cho nàng, không có những sở thích xấu, dăng vẽ và gương mặt lại anh tuấn nữa. Dù tính cách của hắn có hơi xấu xa một chút, nhưng cũng không đến mức không thể nhìn được.

Đến nỗi nàng thật sự không quá đề ý những thị thiếp nơi biên thành cuồn cuộn. Chỉ có yêu mới muốn độc chiếm. Từ lúc nàng gả vào trogn Chiêu Ninh Hầu phủ đến giờ vẫn luôn tự nhủ không tham cầu phu quân sung ái. Khương Dực chịu giữ mặt mũi cho nàng, không đem nữ nhân bên ngoài về Hầu phủ, nàng có thể không cần phải quản những chuyện nhẹ thế đã là may lắm rồi.

Lúc trước khi Khương Dực được phong hầu, không biết kinh thành đã có bao nhiêu phú hào muốn hắn làm hiền tế nhà mình, trong đó có cả Dung gia. Nếu không phải Thái hậu và Hoàng thượng tứ hôn, làm gì có phần của nàng. Vì vậy tỷ muội Dung Hoa luôn ganh tỵ với nàng, mỗi lần gặp nàng đều châm chọc khiến khích.

Khương Dực rút ngón tay trong huyết nàng ra, cầm khăn lau tay mình, sau đó kheo chân nàng lại, kéo chân phủ lên.

Dung Hoa nhìn ngờ ngác. Hắn thật sự chỉ bôi thuốc cho nàng chứ không muốn?

Khương Dực để lọ thuốc trên đầu giường, dặn dò:

- " Sau này nhớ thường xuyên bôi thuốc vào, biết chưa? "

- " Thiếp có phương thuốc bí truyền trong cung, Hầu gia cứ giữ nó mà dùng đi.

- " Ta dùng nó? " - Chân mày Khương Dực nhướng lên nhìn nàng.

Dung Hoa vội sửa lời:

- " Ý thiếp là cho người khác dùng... "

- " Rốt cuộc trong lòng nàng ta hoang dâm vô độ đến mức nào vậy? " - Hắn tức giận. Nàng cho rằng với ai hắn cũng có hứng thú như thế sao?

Dung Hoa im lặng, nhưng nét mặt của nàng đã cho Khương Dực biết đáp án. Ở trong suối nước nóng nhìn thấy mỹ nhân, đã nghĩ rằng có thể là tỷ muội đồng tộc với thê tử mình mà còn dám ra tay cưỡng ép. Dung Hoa cảm thấy hắn còn tiết tháo gì mà dám nói.

- " Thuốc trong cung chưa chắc gì tốt bằng của ta. " - Khương Dực kiên nhẫn giải thích. - " Nó không chỉ có thể trị tổn thương, còn có..."

Còn có cái gì?

Dung Hoa còn chưa nghe được câu sau, hắn đã nằm xuống bên cạnh nàng, vươn tay ôm nàng vào lòng, dáng vẻ như chuẩn bị đi ngủ.

- " Hầu gia? "

- "Hửm? " - Hai mắt Khương Dực đã nhắm lại.

Dung Hoa rất không thích ứng được tình huống như bây giờ. Trước kia cho dù Khương Dực ngủ trên giường nàng, cũng là ai ngủ phần người nấy, chưa từng có chuyện nằm gần thế này.

Hiện tại, mặt nàng đối diện với lồng ngực trần trụi của hắn, xung quanh đều là hơi thở của hắn, gần đến mức khiến nàng không biết phải làm sao.

- "Không muốn ngủ ư? " - Khương Dực mở mắt.

Dung Hoa cắn môi, ánh mắt trượt xuống dưới:

- "Chỗ đó... có phải khó chịu lắm không? "

Tiểu Khương Dực kia vẫn còn đang ngẩng cao đầu, cứng cáp chìa vào trong bụng nàng.

Khương Dực ôm trán than:

- "Ta đã cố gắng không nghĩ đến, nàng cứ nhất định phải nhắc ta sao? "

Dung Hoa chỉ là nghĩ đến những lời ma ma dạy, nếu phu quân có nhu cầu thì phải cố gắng thoả mãn. Nàng còn muốn sau này trở thành Hầu phu lão thái thái, dù thế nào cũng không thể để mất đi thân phận này đâu.

Thấy nàng hoảng sợ, đột nhiên Khương Dực lại không biết nói gì, hắn cúi đầu hung hãn hôn nàng một cái, hôn đến khi nàng không thở nổi. Tay hắn luôn lên nắm ngực mềm của nàng nắn bóp cho đến khi nàng kêu ưm ưm kháng nghị.

Khương Dực buông môi nàng ra, ấn nàng vào lòng mình, vỗ vào mông nhỏ của nàng một cái:

- "Ngủ đi!"

Phải rất lâu Dung Hoa mới có thể điều hoà lại hơi thở, nàng không dám chọc hắn nữa, tựa vào người hắn, yên tâm ngủ thiếp đi.

Đây là lần đầu tiên, rõ ràng hai người toàn thân trần truồng, nhưng không có hoan ái kịch liệt, chỉ cùng nhau ngủ mà thôi.

Chờ Dung Hoa ngủ thiếp đi, Khương Dực lại mở to mắt ra.

Hắn lẳng lặng nhìn nàng ngủ, im lặng thở dài.

Phải thừa nhận, ngày hôm qua hắn rất tức giận, nên mới liều mạng làm nàng như thế.

Mặc dù nàng nói không cho tiết, nhưng Khương Dực là ai chứ, chỉ cần đảo mắt là có thể đoán ra nàng nghĩ gì trong đầu. Hoàng thượng thường thức hắn, nhưng lại cảm thấy hắn quá khồng chế, cho nên mới chọn một nữ nhi trong cung gả cho hắn.

Hắn biết Dung Hoa là đại diện cho cái gì. Nàng chính là ân sủng của Hoàng đế, cũng là uy nghiêm của hoàng tộc. Cho nên ngay từ đầu, hắn không có hứng thú gì với nữ nhân này. Cho dù nàng là Dung Hoa hay người khác cũng thế.

Mà Dung Hoa sau khi gả cho hắn, lại sắm vai một Chiêu Ninh Hầu phu nhân hoàn mỹ, coi sóc trong phủ, giao tế các quý phu nhân, không tranh cạnh, không âm ỉ, ăn cần kiệm tỉnh.

Khương Dực không nghĩ ra còn sự lựa chọn nào tốt hơn, ngoại trừ việc nàng không phải là người hắn muốn.

Nhưng mà, hắn chưa từng nghĩ tới việc Dung Hoa không thích hắn.

Khương Dực vốn thông minh tài giỏi, đương nhiên cũng kiêu ngạo. Đời này hầu như không có gì mà hắn không đạt được. Nữ nhân thích hắn không biết bao nhiêu cho kể, thế thử của hắn làm sao lại không thích hắn?

Nhưng hôm qua nghe những lời Dung Hoa nói ra, cuối cùng hắn cũng xác định được nàng thật sự không thích hắn.

Nàng không hề thích hắn, thậm chí còn xem thường hắn, cảm thấy hắn là nguy quân tử, có lẽ còn có chút khẩu phật tâm xà.

Đối với nàng hắn cũng chỉ là một công cụ giúp nàng thoát khỏi hoàng cung người chết không thấy xương đó, cho nàng một cuộc sống yên thân yên phận. Còn việc trở thành một Chiêu Ninh Hầu phu nhân không gì có thể bắt bẻ soi mói được chính là cách nàng báo ân cho hắn.

Trong lòng nàng, đây chính là một cuộc giao dịch theo nhu cầu. Nàng lấy tiêu chuẩn nghiêm khắc nhất của thế tục mà đối đãi với hắn, trở thành một thê tử hoàn mỹ, nhưng thật lòng nàng không hề bỏ hắn vào trong mắt. Thậm chí khi nàng nói muốn trở thành lão thái thái của Hầu phu cũng chỉ là cố ý tỏ ra yếu thế, cầu xin sự thương xót.

Còn nữa! Vừa rồi nàng còn muốn gọi mỹ nhân đến hầu hạ hắn. Trong mắt nàng không có một chút miễn cưỡng nào, đó không phải là lời nói khẩu thị tâm

phi (*), mà là thật sự cảm thấy việc hầu hạ hắn trên giường giống như chuyện khổ sai.

(*) miệng nói vậy nhưng lòng nghĩ khác.

Nữ nhân không thích hắn lại chính là thê tử của hắn. Mà nàng lại là người hiểu biết hắn nhất, có thể nhìn nhận tính cách của hắn, nói hắn coi trời bằng vung.

Thật thú vị.

Khương Dực nhìn nữ nhân đang ngủ yên ổn trong lòng. Trông nàng có vẻ nhu thuận, nhưng lại cao ngạo và tự tôn hơn bất kỳ nữ nhân nào. Rõ ràng là có thể lấy lòng hắn, nhưng nàng lại chọn bảo vệ sự tôn quý của mình.

Thật khiến cho người khác không nhìn được muốn bóp nát lòng tự tôn của nàng, nhìn nàng phủ phục dưới thân, đánh mất chính mình.

Khương Dực nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài đen nhánh của nữ nhân trong lòng, ánh mắt loé lên một tia nguy hiểm.

Spoil nhẹ, chương sau tiểu tam xuất hiện, kịch tính bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Muốn nhanh chóng mang thai

Nhìn một đồng xiêm y chất đầy trên giường, Dung Hoa cảm thấy đau đầu.

Thái Hậu có lệnh, tổ chức yến tiệc cho Khương Dực tẩy trần. Đích thân Thái Hậu hạ chỉ, còn nói rõ là Gia Yến, nghĩa là giống như một buổi tiệc họp mặt thân thích, cho nên không nhất định phải ăn mặc quá nghiêm trang.

Nàng vốn định diện chỉnh y theo thói quen thường ngày khi ra ngoài, lại không ngờ bốn đại nha hoàn đều đồng loạt phản đối, hơn nữa còn đem đến một đồng đồ khác cho nàng chọn.

Tất cả những y phục này đều là loại có màu sắc tươi sáng, kiểu dáng hoạt bát, chứ không phải loại cẩm y đỏ thắm, xanh ngọc sang trọng mà nàng hay mặc lúc xuất môn.

Thật không thể hiểu nổi trong đầu bọn họ đàn nghĩ gì. Làm thế này giống như là đang lấy lòng Khương Dực vậy đó.

Nhưng tham dự yến tiệc của hoàng thất, làm sao nàng có thể ăn mặc quá tùy tiện được. Những bộ đồ này màu sắc quá tươi sáng, lúc còn là cô nương chưa xuất giá mặc còn hợp, chứ bây giờ không phù hợp nữa rồi.

Bốn đại nha hoàn mỗi người một câu, người nói nàng nên mặc bộ này, kẻ khuyên nàng nên mặc bộ kia, ngay lúc đó thì Khương Dực bước vào phòng.

Các nha hoàn lập tức giảm giọng.

Tuy rằng Khương Dực rất ít khi ra vẻ nghiêm nghị, nhưng trước mặt hắn, bọn họ vẫn không dám làm càn.

"Các người đang làm gì vậy?"

Mấy nha hoàn liếc mắt nhìn nhau một cái, Thanh La lên tiếng trước:

"Bẩm Hầu gia, chúng nô tỳ đang chọn xiêm y cho phu nhân."

Hồng Vi xen vào một câu:

"Hầu gia, ngài cảm thấy bộ nào hợp với phu nhân?"

Khương Dực nhìn nhìn, chỉ vào một bộ váy lụa màu đỏ hồng:

"Bộ này đi."

Hồng Vi hoan hô một tiếng, bộ váy này là do nàng chọn.

Dung Hoa có vẻ ghét bỏ loại váy mỏng nhẹ là lượt này, nhưng Khương Dực đã lên tiếng, nàng không thể phản đối. Hơn nữa kiểu dáng cũng không quá cầu nệ, màu sắc cũng tạm được. Dù sao nàng cũng là một phu nhân trẻ tuổi, ăn mặc sáng sủa một chút chắc có lẽ không đến nỗi nào là không thể chấp nhận.

Bốn nha hoàn hầu hạ nàng thay xiêm y.

Có Khương Dực ngồi ở đó nhìn chăm chăm, Dung Hoa không dám trang điểm cũng như đeo trang sức như bình thường. Nàng chỉ thoa một lớp phấn mỏng và một chút son, cài trang sức đơn giản.

Dung mạo nàng vốn thanh thoát, làn da trắng mịn, kỳ thật không cần phải dùng nhiều son phấn, chỉ cần cài một chút trang sức đơn giản cũng đã rất đẹp rồi. Trang điểm quá nhiều ngược lại cảm thấy nàng rất già dặn.

Sau khi trang điểm xong, bốn nha hoàn đồng thời nhìn về phía Khương Dực.

Khương Dực nhìn nàng, hần hoi lòng mỉm cười, rồi cũng đi thay đồ.

Dung Hoa đã sớm chuẩn bị xong xiêm y cho Khương Dực, nàng giúp hắn mặc vào. Lúc này trông hai người đều chỉnh chu, sang trọng.

Khương Dực nâng mặt nàng lên thưởng thức một hồi, cảm thấy rất hài lòng.

- "Về sau cứ như thế này, không được trang điểm đậm như quý giống lúc trước nữa."

Dung Hoa ngoan ngoãn gật đầu, lòng thầm nghĩ, như trước có gì không tốt, lại còn nói giống quý nữa chứ!!!

Trước khi ra cửa, Khương Dực ghé sát tai Dung Hoa hỏi:

- "Phu nhân, chỗ đó đã tốt hơn chưa?"

Không cần phản hồi, gò má của Dung Hoa lập tức đỏ lên, nàng qua loa đáp một tiếng không nghe rõ.

Thuốc của Khương Dực đưa không biết lấy từ đâu. Hiệu quả không kém gì thuốc trong cung. Ngày hôm qua tiểu huyết nàng sưng tấy đau đớn, chỉ mới có một đêm đã không còn sưng nữa, chỗ bị trầy xước cũng đã phục hồi, quả thực rất thần kỳ.

- "Sau này mỗi ngày đều phải dùng nó, biết chưa?"

- "Tại sao?" - Dung Hoa hỏi. Thuốc tốt như thế dùng tùy tiện vậy không phải rất đáng tiếc sao?

- "Sau này nàng sẽ biết." - Nói xong, Khương Dực liền đi đến bên xe ngựa đã chuẩn bị sẵn.

Dung Hoa leo lên xe, Khương Dực cười trên lưng ngựa. Hai người vào trong cung. Khương Dực vào cung của hoàng thượng, Dung Hoa đến cung của Thái Hậu.

****

Thái Hậu vừa gặp nàng liền vẫy tay gọi nàng lại gần, mỉm cười nói:

- "Nha đầu này, đã lâu không gặp con rồi!"

Dung Hoa cười nói:

- "Thái Hậu cứ đùa! Trước khi đi Tây Sơn biệt viện, không phải con đã tới từ biệt người rồi sao. Tính ra chỉ mới có bốn năm ngày thôi mà."

Hoàng Hậu cũng mỉm cười:

- "Đó là vì Thái Hậu rất thương con, bốn năm ngày không gặp đã thấy như rất lâu rồi. "

Tất cả mọi người trong phòng đều nở nụ cười.

Dung Hoa từ nhỏ lớn lên trong cung, bởi vì Hoàng Thượng có ít công chúa, cho nên nàng rất được sủng ái. Hoàng Hậu cũng không có con gái, nên đối xử với nàng cũng không tệ. Nàng vừa vào cung lại giống như công chúa về nhà mẹ đẻ vậy.

Chỉ là khi thấy nàng được hoan nghênh như vậy, dường như có ai đó không được vui.

- "Chiêu Ninh Hầu mỗi năm về một lần, chắc hẳn Dung tỷ tỷ vì quá vui mừng rồi cho nên đã quên mất chúng ta rồi. Quên chúng ta thì không nói, còn Thái Hậu mà cũng dám quên thì rất là đáng đánh đó nha."

Người vừa lên tiếng là Khang Bình công chúa, con gái của Lệ Phi. Lệ Phi không được sủng ái, nên Hoàng Thượng đối với Khang Bình công chúa không mấy cưng chiều, ngược lại nàng ta phải nhờ thường lui tới cung của Thái Hậu mới có thể gần gũi với Dung Hoa, hưởng một chút ân sủng của Thái Hậu."

Khang Bình công chúa và Dung Hoa cùng tuổi. Trước kia, khi Khương Dực được phong Hầu, nàng vừa gặp hắn đã đem lòng ái mộ, muốn hắn làm phò mã của mình.

Nhưng mà người làm phò mã không được cầm binh, về việc này ngay cả Hoàng Thượng cũng không thể làm khác được, cho nên nàng không được lấy Khương Dực.

Sau này khi Hoàng Thượng tứ hôn cho Khương Dực và Dung Hoa, Khang Bình công chúa đã náo loạn một trận. Nhưng đây vốn là việc liên quan đến đại sự triều chính, đừng nói nàng vốn chỉ là một công chúa không được sủng ái, cho dù Hoàng Thượng có xem nàng như tâm can bảo bối cũng không thể tùy tiện chiều theo ý nàng được.

Sau khi Dung Hoa xuất giá, Khang Bình công chúa cũng nhanh chóng chiêu phò mã. Phò mã của nàng là Nhị công tử của Ý Quốc Công, được mọi người khen ngợi là anh tuấn tiêu sái, đáng tiếc lại không có tước vị. Văn võ cũng chỉ thuộc hàng bình thường, hoàn toàn không thể so sánh với Khương Dực.

Vì vậy Khương Dực công chúa rất hận Dung Hoa, hễ gặp là phải châm chọc vài câu.

Có điều nàng ta cũng không quá ngu xuẩn, ngược lại vừa nói vừa cười giống như đang nói đùa, chỉ là nghe có chút chói tai.

Dung Hoa liếc nàng ta một cái, cười đáp:

"Công chúa cứ đùa, Hầu gia nhà ta hồi phủ, tất nhiên ta phải cẩn thận hầu hạ chàng. Thái Hậu vẫn luôn dạy về đạo làm thê tử, nếu không làm tròn bổn phận thì sẽ phải xấu hổ với sự dạy dỗ của Thái Hậu."

Thái Hậu vỗ vỗ tay Dung Hoa.

"Đứa nhỏ này thật là hiểu chuyện. Chúng ta được gả cho người ta, phải hết sức làm tròn trách nhiệm thê mẫu. Nam nhân làm việc bên ngoài, nữ nhân chúng ta phải biết coi quản trong nhà thật tốt. Đây mới là âm dương hoà hợp."

"Thái Hậu nói phải. Chúng thần thiếp xin nghe lời chỉ dạy."

Hoàng Hậu theo lễ nghi đứng dậy đáp lời. Tất cả các mệnh phụ hoàng tộc ở trong phòng cũng đều đứng dậy theo.

Khang Bình công chúa thấy thế, thầm cắn răng uất hận.

Đây là lý do nàng rất ghét Dung Hoa. Nàng mới chính là công chúa cành vàng lá ngọc, tại sao Thái Hậu và Phụ Hoàng đều thiên vị Dung Hoa? Những chuyện khác đã vậy thì thôi đi. Ngay cả Khương Dực nàng yêu cũng trở thành phu quân của Dung Hoa, không có duyên với nàng.

Sau khi Thái Hậu nói một tràng về đạo làm hiền thê lương mẫu, yến tiệc đã được bắt đầu, mọi người đều tản ra.

Thái Hậu lôi kéo Dung Hoa vào bên trong thì thầm to nhỏ:

"Hôm nay con diện như vậy rất tốt. Nam nhân chỉ thích kiều thê, không thích nghiêm chỉnh đâu. Con đó, quá nghiêm chỉnh rồi!"

Sắc mặt Dung Hoa ửng hồng. Lúc này Thái Hậu còn ở trước mặt mọi người dạy làm thê thiếp phải đoan chính, giờ lại dạy nàng... Đây chẳng phải là trước mặt dạy một đằng, sau lưng nói một nẻo sao?

Nhưng nàng biết Thái Hậu thương nàng. Đoan chính thì đoan chính, nhưng nếu thật sự không có phu quân sủng ái, có đoan chính thế nào cũng không thoả đáng. Ngày qua ngày sớm cũng chẳng dễ chịu gì.

"Lần này Chiêu Ninh Hầu trở về, con không được bỏ qua cơ hội này nữa đó. Hai đứa thành hôn cũng đã ba năm rồi. Bây giờ việc quan trọng nhất là phải mang thai. Tuổi của Chiêu Ninh Hầu cũng không còn nhỏ nữa, con phải nhanh chóng sinh cho hắn một đứa con trai đi."

Sắc mặt Dung Hoa càng đỏ, nàng đáp:

"Thái Hậu, con cũng muốn, chỉ là việc này con có muốn thôi cũng vô ích."

Thật ra nàng không quá chú trọng việc sinh con trai trưởng nối dõi tông đường. Với Khương Dực, chỉ cần nàng không làm gì sai trật, cho dù người sinh con trai có là thê thiếp thì hắn vẫn giữ danh phận cho nàng. Tất nhiên đó là Khương Dực lúc trước mà nàng biết, còn hiện tại thì...

"Ta biết là con sẽ nói như thế" - Thái Hậu vỗ vỗ tay nàng, cười hiền từ. - "Cho nên, ai già đã chuẩn bị sẵn cho con rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Mỹ nhân tự sướng

Khương Dực đón lấy ly rượu của cung nữ đưa cho mình, hàng lông mày khẽ cau lại, nhưng khó ai có thể dễ nhận ra.

Rượu này có mùi của thuốc đông y. Nếu như hần đoán không lầm, hần là trong rượu đã có thêm ba phần thuốc tráng dương.

Hoàng thượng tuổi đã cao, uống quá ba chung đã bắt đầu say. Mấy vị lão thần hoàng thân quốc thích cũng đã ngà ngà. Còn lại mấy người trẻ tuổi cùng nhau uống rượu vui chơi. Các vị công tử kia không phải hoàng thân cũng là quốc thích, không chút kiêng kỵ nào ôm lấy những cung nữ hầu rượu mà trêu hoa ghẹo nguyệt.

- " Chẳng lẽ Chiêu Ninh Hầu không thích rượu của bốn Vương sao? "

Khương Dực quay đầu lại nhìn, thấy một chàng công tử mí mắt mở không lên, bộ dạng như tỉnh như say, vừa nhìn đã biết ham mê tửu sắc quá độ.

Đây chính là Nghị Quận vương, cháu ruột của Hoàng Thượng. Phụ thân của hần là huynh đệ cùng mẹ với Hoàng đế, con trai của Dung Thái Hậu.

Nghị Quận vương là người không có chí lớn, chỉ có hứng thú với tửu sắc. Thái Hậu thương xót hần mất cha từ nhỏ. Hoàng Thượng yên tâm hần không có dã tâm với ngôi vị, cho nên hơi dung túng hần một chút.

Nghị Quận vương nổi tiếng là ăn chơi trác táng. Cho nên hần cảm thấy Khương Dực chỉ là kẻ giả bộ đứng đắn cho người ta xem, vì vậy hần rất hay tặng mỹ nữ rượu ngon cho Khương Dực, xem Khương Dực phản ứng như thế nào.

Nhưng cho đến bây giờ, Khương Dực vẫn không làm gì để hần có thể nắm thóp. Tất cả những mỹ nữ kia đều được nuôi trong phủ, một người hần cũng không đụng vào.

Khương Dực cười cười, chậm rãi nói:

- " Rượu của Quận Vương tất nhiên là tốt rồi, nhưng chẳng qua thần thấy mình không cần uống loại này. "

- " Thật sự không cần ư? " - Nghị Quận vương lại gần nhìn hần ái muội. - " Nghe nói ngươi và biểu muội ta tương kính như băng. Ngươi đúng là không ngoan tí nào. Biểu muội của ta vốn là mỹ nhân, lạnh nhạt thế không đáng tiếc sao? "

Trong lòng Khương Dực dấy lên một sự khó chịu nhẹ. Hần phát hiện mình không thích người khác dùng giọng điệu tùy tiện như thế bàn về chuyện riêng tư giữa hần và Dung Hoa. Nhưng ngoài mặt, hần lại che giấu cảm xúc, cười trừ:

- " Quận vương đã đau lòng thay biểu muội như vậy, sao còn cứ tặng mỹ nhân cho thần? "

Nghị Quận vương cười ha ha:

- " Tặng mỹ nhân cho người mà ngươi có hưởng thụ đâu! Khương Dực à, đừng nói là ngươi... không được khoẻ nha... Nào, lại đây, đây chính là rượu Phi tiên quý báu của ta đó. Đảm bảo đêm nay ngươi sẽ sướng như tiên! "

Khương Dực trầm nghĩ, cho dù không uống rượu này, hần cũng có thể sướng như tiên rồi. Chỉ là thân thể Dung Hoa vẫn chưa bình phục hần, hần muốn để nàng nghỉ ngơi một hai ngày.

- " Uống nào! Hôm nay nếu ngươi không uống, ta sẽ không để ngươi đi. " - Nghị Quận vương hăng giọng nói.

Thấy không thể từ chối được, Khương Dực ngửa đầu uống một ngụm.

Nghị Quận vương hài lòng nở nụ cười:

- " Rượu Phi tiên của ta rất hiệu quả. Tối nay có cần ta đưa vài mỹ nhân đến cho ngươi không? "

- " Không cần. "

- " Thật không cần ư? Ta thấy biểu muội mềm mại yếu ớt, chỉ sợ là không chịu nổi ngươi... "

- " Quận vương " - Khương Dực mặt không đổi sắc, cắt ngang lời nói của hần. - " Nếu không còn việc gì, thần xin cáo lui. "

- " Haizz, ngươi làm người khác mất hứng quá. Đã chơi được bao lâu đâu? "

Đáng tiếc, Nghị Quận vương nói thế nào cũng không giữ được Khương Dực.

Hần vừa ra đến ngoài điện, đã có một tiểu thái giám đứng đó chờ ở đó:

- " Khương Hầu gia, nô tài phụng mệnh đứng đây đón Hầu gia. "

Khương Dực nhận ra hần là người trong cung Thái Hậu, liền nói:

- "Thái Hậu có gì cần dặn sao? "

- "Đúng vậy." - Tiểu thái giám nói. - "Chiêu Ninh Hầu phu nhân tử lượng kém, Thái Hậu quyết định cho phu nhân ở lại, sắp xếp trong Đông viên, Khương Hầu gia, mời đi theo nô tài."

Ấn đường Khương Dực chồng chéo lên nhau:

- "Phu nhân say? "

- "Tổ Cúc cô cô bảo như thế".

Tổ Cúc cô cô là người thân cận của Thái Hậu, cũng là tâm phúc được tin nhiệm nhất.

Khương Dực gật đầu:

- "Dẫn đường đi. "

Cho dù rốt cuộc Thái Hậu giữ Dung Hoa lại là có ý đồ gì, hần cũng không thể để Dung Hoa một mình ở nơi này.

Từ chính cung đến Đông viên cách một đoạn, ra khỏi nội viện hoàng cung. Nam tử trưởng thành không thể ngủ lại hậu cung, Thái Hậu giữ Dung Hoa lại, ngay cả Khương Dực cũng bị giữ, không thể để họ ở hậu cung, an bài ở Đông viên phù hợp nhất.

Khương Dực cảnh giác trong lòng, luôn cảm thấy việc này có chút kỳ lạ. Nếu Thái Hậu yêu thương Dung Hoa, thì chỉ cần giữ một mình nàng ở lại trong cung, làm gì phải đưa đến Đông viên, rồi kêu hần qua đó chứ?

Sắc trời tối om, tiểu thái giám giơ đèn lồng ra phía trước dẫn đường.

Khang Bình công chúa đang ngồi trong hoa việ chờ tỉnh rượu thì thấy hai người đi qua, nàng tò mò nhìn theo.

Vừa thấy người, tim nàng liền đập mạnh.

Khương Dực, đúng là Khương Dực!

Khang Bình công chúa không tự chủ được đứng dậy, vội vàng bước theo.

Nàng chăm chú nhìn người phía trước, ánh mắt si mê.

Sau khi Khương Dực thành hôn thì rời kinh trấn thủ biên cương, mỗi năm chỉ trở về một lần, mà nàng cũng trở thành thê tử người ta, sống trong phủ Quốc công, căn bản không thể gặp mặt. Bây giờ vô tình gặp lại, làm sao có thể cam lòng rời khỏi?

Con sóng tình trong lòng Khang Bình công chúa nổi dậy, kích động không thôi. Đây là ông trời rủ lòng thương xót! Bây giờ xung quanh đều không một bóng người, vừa đúng lúc để nàng bày tỏ lòng ái mộ.

Nàng không tin, nàng đường đường công chúa cao quý, thổ lộ yêu thầm hần mấy năm, hần lại không cảm động! Nàng cũng không cầu gì khác, hần đã cưới nàng đã gả, chỉ cần một lần yêu đương ngắn ngủi, cũng đã thỏa mãn.... (con tiện tỳ này ầm muốn tán sml ghê)

Đi một hồi, không biết lúc nào họ đã đến Đông viên.

Tiểu thái giám dẫn Khương Dực vào trong viên.

Đêm khuya yên tĩnh, thị vệ canh gác cũng được điều đi, cho nên Khang Bình công chúa có thể hoàn toàn thuận lợi vài trong viên.

Khương Dực đã sớm biết phía sau có người đi theo, nhưng hần không thèm để ý. Từ bước chân đến hơi thở, có thể nhận thấy đó chỉ là một nữ tử không hề biết võ công, có thể làm gì hần?

Vào đến nội viên, người canh giữ trước hoa lâu chính là Tổ Cúc cô cô.

Khương Dực nhìn thấy cô cô, trong lòng thầm thấy khác thường. Nếu Thái Hậu thật sự gây khó dễ cho hần, chắc chắn sẽ không phái Tổ Cúc cô cô đến đây.

- "Khương Hầu gia" - Tổ Cúc cô cô hành lễ, từ tốn nói - "Tam tiểu thư đã nghỉ ngơi, mời ngài vào trong."

Dung Hoa là con gái thứ ba trong nhà, Tổ Cúc cô cô nhìn nàng lớn lên, vẫn hay gọi nàng là Tam tiểu thư.

- "Phiền cô cô" - Khương Dực cảm ơn, cất bước vào nhà trong.

Hắn cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc Thái Hậu đang muốn làm trò gì!

Hắn băng xuyên qua trung đường, tiến vào hoa lâu.

Đông viên là một Đại Hoa viên, bên trong hoa lâu bày trí rất nhiều hoa cỏ quý báu, là nơi cho các quý nhân trong cung ngắm cảnh.

Vừa đến cửa, một mùi hương quen thuộc xông vào mũi. Cửa vừa đẩy ra, lông mày Khương Dực nhíu lại.

Hắn nghe thấy hơi thở yếu ớt, tiếng rên rỉ, đó là tiếng của nữ nhân mang theo âm điệu động tình.

Khương Dực cười lạnh, đã hiểu tại sao tối nay Nghị Quận vương nhất định bắt hắn phải uống Phi Tiên rượu gì đó.

Hắn không lùi mà tiến tới, tò mò muốn nhìn xem rốt cuộc Thái Hậu an bài mỹ nhân nào cho hắn.

Vén tầng tầng màn lụa lên, tiếng kêu càng lúc càng rõ ràng.

Trong lòng Khương Dực càng lúc càng khó tả, đến khi bức màn lụa cuối cùng được vén lên, nhìn thấy hình ảnh bên trong chiếc giường có bốn cột trụ và được phủ màn lụa mỏng kia, hắn chấn động.

-" Phu nhân?!"

Thái Hậu không có lừa hắn, đúng là Dung Hoa chờ ở chỗ này.

Chỉ là bộ dạng Dung Hoa bây giờ...

Lúc này Dung Hoa nửa dựa nửa nằm trên giường, chải tóc tai hỗn độn, váy kéo lên hơn nửa, son phấn trôi gần hết, nhưng vẫn không làm nàng kém xinh đẹp chút nào. Dưới ánh đèn mờ lung, ngược lại còn khiến nàng có một nét quyến rũ lạ thường, khắc hẳn vẻ đoan trang điềm lệ cứng nhắc ngày thường.

Chỉ như vậy thì đâu có gì để nói. Máu chốt là...

Đôi mắt nàng khéo hở, sắc mặt ửng hồng, bàn tay ôm lấy một bên đùi của mình, tay khác ở giữa hai chân lay động.

Ánh mắt Khương Dực sâu thẳm, không bước tới nữa.

Trong phút chốc, hắn đã hiểu ý đồ của Thái Hậu.

Bên cạnh Dung Hoa có ma ma trong cung hầu hạ, chuyện phu thê bọn họ không thể qua mặt được Thái Hậu và Hoàng Thượng.

Hắn kính trọng Dung Hoa, Thái Hậu và Hoàng Thượng đương nhiên là hài lòng. Nhưng lâu như thế Dung Hoa vẫn không mang thai, nên bọn họ có chút gấp gáp.

Một nữ nhân không đủ trời chật hắn, phải có thêm con của hắn, mới có thể khiến bọn họ an tâm hơn.

Trong mắt Khương Dực loé lên nét nghiêm nghị, hắn cực kì không thích loại cảm giác này, cả chuyện riêng nhà hắn cũng bị người ta tính toán dùm.

Nhưng hôm nay hắn sẽ không xoay người rời đi, bằng không, Hoàng Thượng biết được nhất định sẽ bắt hắn với hắn.

Hơn nữa, với một Dung Hoa hằng ngày đoan chính, hắn đâu dễ gì thấy được một màn ướt át như thế này.

Khương Dực nhìn không chớp mắt.

Toàn thân Dung Hoa khô nóng, yếm sớm đã bị nàng tự kéo xuống, lúc này lộ ra nửa bên bộ ngực trắng thanh tú xinh xắn căng phồng, bàn tay non mềm của nàng phủ lên trên đó, nhẹ nhàng xoa nắn. Nhưng cái bánh bao trắng kia quá lớn, bàn tay nhỏ bé căn bản không thể ôm hết được được, nụ mai hồng hồng xinh đẹp từ giữa các ngón tay của nàng lộ ra, như thể đang muốn được người thương yêu.

Lại nhìn xuống thân dưới, yết hầu Khương Dực trượt xuống, nhìn không được nuốt nước miếng cái ực.

Đại khái là... nàng bị dục vọng giày vò thể thâm, vừa khóc vừa rên rỉ, váy lụa mềm mại tung bay bị kéo lên, tiết khô cũng bị kéo xuống, hai cái đùi thon trắng đang ra, có thể nhìn thấy u hoa giữa hai chân.

Màu đỏ tươi của váy lụa làm nổi bật đôi chân thon dài trắng nõn sáng bóng như ngọc của nàng.

Nàng không khác chế được tham muốn của rượu thuốc, hai chân đang rộng, cánh hoa bị mở ra, ngón tay trắng trắng nhẹ nhàng ấn hiện ra vào nơi giữa hai chân, một bãi thủy dịch chảy xuống, khiến nơi giữa hai chân nàng biến thành một mảng lầy lội.

Nhưng mà, lúc này nàng đang ham muốn cuộn trào mãnh liệt, chỉ vịn vịn như vậy làm sao mà đủ?

Ngón tay Dung Hoa co rút hai cái, gãi không tới chỗ ngứa, bật khóc. Huhu, thật sự rất khó chịu, đành phải lại tiếp tục ra vào ngón tay, an ủi mình.

Nàng không biết rằng cảnh tượng nàng tự an ủi này đang in hoàn toàn vào trong mắt của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nói! Muốn cái gì ?!

Dung Hoa hồi hận cực kỳ.

Nàng thật sự không ngờ rằng Thái Hậu nói "chuẩn bị xong" lại là như thế này.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Tổ Cúc cô cô đem đến cho nàng một chén canh, nói là canh trợ thai.

Nàng không nghi ngờ gì, cứ thế uống vào.

Đừng nói đây là Thái Hậu ban cho, nàng không thể cự tuyệt. Mà thật lòng nàng cũng rất thích có con, đã gả cho Khương Dục, đời này nàng chỉ còn cách ở lại Chiêu Ninh Hầu phủ, dù không vì địa vị của mình, nhưng sinh một hài tử làm bạn cũng có thể giải tỏa được sự cô đơn ít nhiều.

Sau đó Thái Hậu nói muốn đêm nay nàng ở lại trong cung, không cho nàng về. Nàng cứ đến Đông viên nghỉ ngơi, Thái Hậu sẽ kêu người đến gọi Khương Dục về đó.

Dung Hoa từ chối không được, đành phải đến đây. Ai ngờ, nàng đến hoa lâu không bao lâu thì phát hiện cơ thể không được bình thường.

Toàn thân nàng nóng lên từng cơn, bất tri bất giác ngã nhào trên giường, khó chịu cọ cọ cơ thể.

Đến lúc này làm sao Khương Dục không biết canh trợ thai kia có vấn đề chứ! Tuy ở hoa lâu này toàn là hoa cô, rất ít người, cũng không lớn lắm, có thể trốn được. Nhưng ở đây đều là người của Thái Hậu, nàng có thể làm gì được đây?

Thân thể nàng càng ngày càng nóng, càng lúc càng hư không, mơ mơ màng màng tự an ủi mình, đáng tiếc không thoả mãn được bao nhiêu.

Lần đầu tiên nàng khát vọng Khương Dục đến thế. Nàng rất muốn cây gậy to của hắn có thể cắm vào trong cơ thể nàng một chút.

Nàng không biết, Khương Dục mà nàng khát vọng, lúc này đang nhìn nàng chằm chằm.

Hai chân nàng đang rộng đối diện tầm mắt Khương Dục, vừa tầm mắt hắn có thể nhìn rõ quanh cảnh giữa hai chân nàng.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, u hoa kia của nàng đã đỡ hơn không ít. Hoa môi mở ra, cánh thừa thốt, nhụy hoa bên trong hoàn toàn lộ ra ngoài, xinh đẹp xoáy vào trong đáy mắt người khác.

Sâu trong u hoa cất chứa hoa huyết non mềm, ướt át. Cửa huyết nhấp nháy, liên tục phun mật hoa ra.

Ngón tay của nàng thụt vào trong, bị huyết thịt gắt gao bao bọc, trần trọc nứt lầy. Nhưng những ngón tay của nàng quá nhỏ, hơn nữa ở góc độ này không thể thụt vào sâu bên trong, căn bản không an ủi được nàng.

Dung Hoa khóc nức lên.

Thật là đàn...

Khương Dục thờ dãi.

Nữ nhân này đúng là ngốc nghếch mà, ngay cả tự an ủi cũng không biết. Nàng cầm như thế chỉ vào được hai đốt tay, làm sao có thể thoả mãn được chứ? Chỉ bằng an ủi phần hoa châu ở giữa hoa môi như thế có tốt hơn không. Hoa châu của nàng cực kỳ mãn cảm, tuy rằng không thể cực khoái, nhưng vẫn có thể cho nàng nhiều khoái cảm hơn, không đến nỗi phải khó chịu như vậy.

-"Đồ ngốc!"

Dung Hoa nghe được tiếng của nam nhân, mơ màng mở mắt ra nhìn xem.

Khương Dục thấy nàng hai mắt nhắm lệt mông lung, đáng vẻ uất ức đáng thương, làm tim hắn như bị ai đó nhéo một cái.

Hắn đi đến bên giường ngồi xuống.

Một hồi lâu Dung Hoa mới phản ứng được.

"Khương Dực!" - Giọng nói nàng run rẩy, có chút kinh hãi, muốn bỏ nhào vào người hắn. Nàng không nằm mơ đấy chứ?

"Đừng nhúc nhích."

Khương Dực đè nàng xuống, một cánh tay kia cầm bàn tay lúc này tự an ủi của nàng. Giữa hai chân nàng đều là hoa dịch, trên tay cũng ướt đầm dề.

Khương Dực ngửi được mùi hoan ái, hơi thở có chút dồn dập, vật giữa hai chân hắn lập tức cứng cáp đứng thẳng.

Cho dù không có rượu kia, nhìn thấy một màn ướt át thế này cũng đủ khiến hắn động tình.

Khương Dực kiểm chế xúc động trong lòng, đặt tay nàng lên hoa châu, dùng sức ấn xuống một cái.

"A!" - Dung Hoa đón nhận kích thích, kêu một tiếng.

"Vân về nơi này hiểu không?" - Giọng nói Khương Dực như cố giữ vững tinh thần.

Tay Dung Hoa theo sự hướng dẫn của hắn nhẹ nhàng xoa nắn hoa châu, cuối cùng nàng cũng hiểu được nơi này là chỗ có thể giúp nàng được an ủi một chút, bắt đầu tự mình xoa nắn.

Hoa châu của nàng vô cùng mềm mại, hơn nữa tự nàng biết làm thế nào cho bản thân thoải mái, nàng xoa xoa, dần dần mê muội, khẽ rên "um... a... a", cứ tiếp tục tự chơi đùa mình.

Trông mắt Khương Dực nhìn nàng toé lửa. Nàng tự chà đạp hoa châu của mình, dâm dịch tiết ra càng dữ dội, cửa huyết co giật đóng mở, hé miệng ra như gấp gáp ham muốn ngậm gì đó vào.

Khương Dực nhìn một hồi, bỗng cỡi một bên khuyên tai bằng ngọc xuống.

Hôm nay khuyên tai hắn dùng là loại Khê Huyết Thạch (*) to bằng trứng bồ câu, được mài bóng loáng nhẵn mịn.

Hắn nhét Khê Huyết Thạch vào trong cửa huyết đang đóng mở của Dung Hoa, nhìn nó khẽ hút hút, rồi liền mút chặt lấy Khê Huyết Thạch không nhả.

(*) Khê Huyết Thạch (Bloodstone - Đá thạch anh máu): Là 1 trong 10 loại đá quý nổi tiếng ở Trung Quốc, được mệnh danh như vậy bởi có chu sa đỏ như tiết gà.

Hoa huyết ướt đầm nóng hổi của Dung Hoa bị Khê Huyết Thạch truyền đến cơn mát lạnh, nàng thoải mái run rẩy, động tác xoa hoa châu càng nhanh hơn.

Nàng càng vân vê hoa châu, cửa huyết càng nhận lấy kích thích, càng thêm đói khát, dĩ nhiên cũng hút Khê Huyết Thạch vài trong.

Khương Dực nhìn thấy liền tròn mắt.

Hoa huyết của phu nhân nhà hắn đúng là cực phẩm, lực hút mạnh đến mất hồn. Thật sự là một danh khí.

Mất thấy Khê Huyết Thạch bị miệng nhỏ bên dưới của nàng sắp ăn vào hoàn toàn, tiếp tục đang bị hút vào trong, Khương Dực lôi nó ra, Khê Huyết Thạch bị tách rời khỏi huyết thịt, mang theo một bãi dâm dịch.

Dung Hoa khóc nức lên, cực kì bất mãn. Nàng vừa mới cảm thấy thoải mái một chút, sao hắn lại rút đi nữa rồi.

"Cho ta, cho ta!" - Dung Hoa cũng không vân vê hoa châu kia nữa, một phát bắt được tay hắn. - "Khương Dực, nhanh cho ta! Ta muốn!"

"Nàng muốn cái gì?" - Khương Dực không chút dè dặt rút Khê Huyết Thạch ra, một bàn tay bị nàng cầm lấy, một bàn tay khác leo vào trong bắp đùi non mịn của nàng.

"Muốn... muốn người..." - Chính nàng vân vê hoa châu, sao lại không có thoải mái bằng Khương Dực làm cho nàng? Càng không bằng cảm giác được cơn thịt to của hắn cắm vào.

"Muốn ta thế nào? Nói!" - Mắt Khương Dực nhìn dâm huyết nhoe nhoét của nàng, giọng điệu lại tỉnh táo đến đáng sợ.

"Muốn người... Muốn người tiến vào." - Dung Hoa khóc thê thảm hơn.

"Tiến vào nơi nào?" - Khương Dực vẫn không buông tha nàng, lòng bàn tay mỗi khi vừa đụng đến đùi non liền rời đi, làm cho nàng hư không không thôi.

"Tiến vào... Tiến vào" - Tiêu cự trong mắt Dung Hoa đều đã tan rã.

Khương Dực chậm rãi nói:

- " Là tiến vào huyết của nàng sao?"

- " Phải... " - Dung Hoa lập tức theo tiếng.

- " Lặp lại lần nữa. "

Lúc này, bất luận hần nói cái gì, Dung Hoa đều nghe theo, dục vọng đã nuốt sạch lý trí của nàng.

Nàng vẫn là biết xấu hổ, nhưng nơi giữa hai chân hự không vô cùng, nàng tranh chiến một chút, rốt cuộc không chịu đựng nổi, chỉ còn cách vừa khóc vừa nói.

- " Muốn nguoi... Tiến vào huyết của ta. "

- " Muốn nơi nào của ta tiến vào huyết của nàng. "

- " Nơi... nơi "

Ánh mắt Khương Dực sâu hút, hần cũng sắp nhin không nổi nữa, hướng dẫn nàng:

- " Nói, muốn côn thịt ta cắm vào huyết của nàng. "

- " Ta... "

- " Nói mau! " - Khương Dực đã không nhin được đem bàn tay của nàng đặt lại vào hoa huyết, hần cảm thấy đùng quắn hần đã sắp nứt vỡ.

Trong cơ thể, hoả dục từng đợt rồi lại từng đợt cuộn trào, Dung Hoa thật sự nhin không được rồi, cam chịu kêu khóc nói:

- " Muốn côn thịt nguoi cắm vào huyết của ta. "

Ánh mắt Khương Dực càng sâu thăm thẳm, nặng nề nói:

- " Cầu xin ta chơi nàng! "

- " Xin... xin... " - Dung Hoa run rẩy, thật sự không kháng cự được hoả dục đang thiêu đốt cơ thể, hai mắt nhắm lại - " Xin nguoi chơi ta! "

Cơ mặt Khương Dực căng chặt, đưa tay tới eo mình, cời bỏ thắt lưng, miệng chậm rãi nói:

- " Nếu phu nhân đã yêu cầu, làm sao bản Hầu có thể từ chối nàng được? " - Lời vừa dứt, Khương Dực kéo khó của mình xuống, dục long thô to lập tức chia vào cửa huyết đang chảy nước ồ ạt của nàng, dùng sức cắm vào.

- " Aaaaaa!!! " - Dung Hoa kết to một tiếng.

Lần này, tiểu huyết của nàng không được mở rộng từ trước, bị vật to lớn của Khương Dực thô bạo đâm chọc, khiến tiểu huyết của nàng căng đến vừa trướng vừa nhức.

Khương Dực mặc kệ, huyết của nàng chảy nhiều nước như vậy, lại nút rất chặt, làm sao hần có thể bỏ qua. Hần lập tức động eo, hung hăng cắm vào.

Hần đứng bên giường, để hai chân Dung Hoa vòng trên eo hần, lại ôm lấy nàng. Thô lỗ kéo y phục trước ngực nàng, một bên hôn sâu ngăn chặn miệng nhỏ của nàng, một bên nắn bóp bầu ngực đầy đà đang lác lư bên dưới.

Dung Hoa vốn đã đến cực hạn, Khương Dực vừa vọt vào lại trực tiếp cắm xuống tới tận cùng, đâm thẳng vào hoa tâm của nàng, huyết thịt lập tức bắt đầu co thắt. Hần không ngừng rút ra cắm vào hoa huyết của nàng một giây nào, mỗi cái đều chọc thẳng vào hoa tâm của nàng, Dung Hoa vừa đau vừa tê dại, lập tức bị hần làm đến cao trào.

- " A... a... a... um... nhanh... sướng... a... ah... "

Huyết thịt điên cuồng co rút, hai mắt Dung Hoa mơ màng, toàn thân co quắp. Còn Khương Dực cũng thờ hồng hộc, ra sức không ngừng nghỉ trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nghe lén

Khang Bình công chúa từ xa xa theo vào Đông viên, vốn muốn tìm cơ hội bày tỏ với Khương Dực, không ngờ hấn vào thẳng hoa lâu, không cho nàng chút cơ hội nào.

Khang Bình công chúa đã tỉnh rượu, nhìn thấy Tổ Cúc cô cô canh bên ngoài lâu, liền di chuyển về phía cửa sau hoa lâu.

Hoa lâu này được xây vốn là để ngắm cảnh, tuy cũng dùng làm nơi nghỉ ngơi cho những thân quyến ở lại trong cung, nhưng vẫn làm hai cửa trước sau. Giờ này, cửa sau không có ai canh giữ.

Khang Bình công chúa đứng ở cửa sau, có thể nghe được âm thanh truyền tới từ hoa lâu.

- "Khương Dực nhanh cho ta, ta muốn..."

Giọng nói quen thuộc lại có phần không quen thuộc, không được nhã nhặn như bình thường, lại có chút kiêu mị, có thể nghe ra âm ngân như tiếng đàn du dương...

Khang Bình công chúa lập tức nép vào chậu cây ngay cửa sau.

Sau đó nàng nghe thấy tiếp đáp âm trầm của người nàng ngày nhớ đêm mong:

- "Nàng muốn gì?"

- "Muốn người... muốn người..."

***

- "Đồ dê tiện!" - Khuôn mặt xinh đẹp của Khang Bình công chúa bỗng trở nên dữ tợn.

Đang ở trong cung, vậy mà dám dẫn nam nhân tới đây hẹn hò. Còn dụ dỗ hấn như thế, quả thực dám đàng vô sỉ! Ngày thường ở trước mặt người khác giả bộ đoan trang hiền lương, sau lưng lại quần quít lấy nam nhân như một con dâm phụ. Đồ hồ ly tinh!

(cái gì z mẹ, bố con điên thần kinh ăn nhầm phân chó hay sao đầu óc ngu muội z má. Chồng ngta thì ngta quyến rũ, chồng ngta thì ngta ôm. Đm coi lại bản thân trước khi chửi ngta hồ ly tinh nha con khùng. Xin thứ lỗi vì đã chen ngang. Mị Quá nóng máu vs con tiểu tam này).

Khang Bình công chúa hung tợn trừng mắt nhìn ánh đèn trong hoa lâu, nghe những âm thanh dâm đãng vọng ra từ bên trong. Tiếng rên rỉ, tiếng kêu khóc cùng với tiếng da thịt va chạm vào nhau, giống như củi khô bốc lửa.

Khang Bình công chúa vừa cảm thấy hận thấu xương, lại vừa bị âm thanh bên trong làm cho toàn thân khô nóng.

Phò mã của nàng anh tuấn cao lớn, đáng tiếc chỉ được cái mã. Ba năm trước, Khang Bình công chúa nhìn trúng Khương Dực là bởi vì hấn tuấn lãng tiêu sái. Sau ba năm, nàng dần dần hiểu được loại nam nhân như Khương Dực mới đúng là cực phẩm.

Tuy rằng phò mã cao lớn, nhưng thân thể chẳng hề cường tráng. Khương Dực cũng cao lớn, nhưng võ công của hấn cao cường, tập luyện khiến toàn thân hấn lực lưỡng khí phách. Nhìn hình dáng cao ráo, lại mạnh mẽ, bắp thịt căng đầy. Nếu là có thể được nam nhân này ôm vào ngực, đặt ở dưới dạ...

(trời đui con khùng này, nó mới nói ngta hồ ly tinh đã bây giờ nó nghĩ như vậy, đúng là tiện nhân- chửi người ta mà không nhìn lại mình.)

Hơi thở của Khang Bình công chúa bắt đầu dồn dập.

***

- "Phu nhân, nàng kẹp như vậy là muốn cắn đứt bản Hắc sao?"

Giọng nói của Khương Dực rõ ràng là vô cùng tỉnh táo không hề giống với chất giọng đầy sắc tình như ngày thường.

- "Không, ta không phải..." - Dung Hoa yếu ớt nói, lại bị Khương Dực thúc mạnh vào một cái, sợ hãi cầu xin - "Nhẹ... nhẹ một chút... nơi đó không chịu được.. a... a... đau"

- "Chẳng lẽ không sướng sao?"

...

Không biết Khương Dực làm cái gì, tiếng kêu của Dung Hoa đột nhiên cao ngất trời, vừa khóc vừa cầu xin.

Rõ ràng Khang Bình công chúa muốn bỏ đi, nhưng hai chân lại bất động, dán chặt ở cửa sau hoa lâu, nghe lén suốt nửa canh giờ.

Trong vòng nửa canh giờ này, Khương Dực không dùng một khắc nào, đưa Dung Hoa lên cao trào mấy lần, cuối cùng sáng khoái phóng tinh hoa.

Động tĩnh trong hoa lâu tắt dần, Khang Bình công chúa thở ra một hơi, phát hiện lòng bàn tay mình đều là mồ hôi. Lòng ngực sớm đã phình to, đầu nhũ cứng rắn như đá, kéo kéo yếm lại bị vải dẹt cọ sát sinh đau. Hạ thân cũng tiết ra thủy dịch, đã sớm ướt đầm.

Gió đêm thổi tới, nàng cũng đã hoàn toàn tỉnh rượu. Đêm đã khuya, nàng cũng không thể ở lại đây, lỡ như để người ta phát hiện thì không hay.

Khang Bình công chúa loạng choạng rời khỏi Đông viên. Đi được nửa đường nàng quay đầu nhìn về phía đuốc sáng trong hoa lâu, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đáng lý những thứ này đều phải thuộc về nàng, là của nàng! Con tiện nhân Dung Hoa đoạt lấy đồ của nàng, còn dám kênh kiệu như thế, nàng nhất định phải...

***

Khương Dực ôm Dung Hoa nằm trên giường, liếc mắt nhìn cửa sau một cái.

Theo dõi hẳn chắc là một cung nữ tò mò chẳng? Thâm cung cô độc như vậy, thích nghe hẳn để cho nghe. Khương Dực không thích người khác nhúng tay vào chuyện phòng the của hắn, nhưng hắn cũng không quan tâm lắm nếu bị người nghe được. Tổ Cúc cô cô không phải cũng chưa đi sao? Đương nhiên, nếu như là nam nhân, có lẽ hẳn sẽ có ý kiến. Tiếng rên phụ nhân nhà hắn êm ái, dụ dỗ người như vậy, làm sao hắn có thể để cho nam nhân khác nghe thấy chứ!!!

Phù chấn lên thân thể trần truồng của hai người. Vừa rồi Dung Hoa bị hắn ôm, hai chân quăn quagang hông hắn, tay ôm cổ hắn, bị làm ỡ tư thế lơ lửng này thật lâu, cực kỳ hao tổn sức lực. Hơn nữa, hôm trước cũng giăng co suốt cả đêm, bây giờ đã mệt đến mức rã rời, mơ màng ngủ thiếp đi.

Mặc dù Khương Dực không hoàn toàn thỏa mãn, nhưng hắn cũng không muốn ép nàng nữa. Nơi giữa hai chân của Dung Hoa đang cần bôi thuốc, thể lực lại tiêu hao nhiều. Mấy ngày nay cứ phải giao thiệp yến tiệc, hắn không muốn lại giày vò nàng.

Có điều vuốt ve thân thể mềm mại trơn ướt trong lòng, vật hung mãnh giữa hai chân hắn lại nhanh chóng cứng lên, rục rịch ngóc đầu dậy.

Hắn quên mất đêm nay đã uống rượu trắng dương của Nghi Quận vương.

- "Không thể làm được nữa..." - Khương Dực tự lẩm bầm.

Hắn không thích phải khế chế mình. Hắn đối với Dung Hoa luôn có ham muốn mãnh liệt, ngày nào cũng muốn làm vài lần. Nhưng Dung Hoa vốn không có võ công, chỉ là một nữ tử yếu đuối. Mặc dù sức khỏe nàng không tệ, nhưng cũng không chịu nổi hắn gây sức ép như thế.

Muốn bản thân được thỏa mãn tận cùng thì...

Ừm, tốt nhất là phải cải thiện thể chất của nàng sao cho có thể thích nghi với loại chuyện tiêu hao nhiều thể lực này. Còn nữa, tiểu huyết nàng quá non, phải bảo dưỡng thật tốt, một lọ thuốc kia xem ra còn chưa đủ.

Khương Dực còn đang suy nghĩ, thân thể mềm mại trong lòng hắn lại vận vẹo, không nằm yên. Dung Hoa mơ mơ màng màng vươn tay, ôm lấy hắn cọ cọ.

Nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng lên, động tác không an phận của nàng cho hắn biết, thuốc nàng uống phải lại đang phát huy tác dụng.

Khương Dực xốc chân mông lên, tách hai chân của nàng ra, nhìn chăm chú vào giữa hai chân nàng.

Vừa rồi cảm rất mạnh, tiểu huyết hồng hồng, có chút sưng.

Hắn cúi người nhặt áo mình lên, lấy trong túi một cái bình nhỏ, dốc ra một chút bột phấn...

Dung Hoa uốn éo, chủ động mở ra hai chân, muốn hắn đưa dũa với nàng.

Khương Dực vừa bực mình vừa buồn cười, hắn đè hai chân của nàng lại, làm cho nàng an phận một chút, rồi đưa ngón tay vào trong hoa huyết, từng chút từng chút xoa bột phấn vào bên trong.

Bột phấn nhanh chóng hòa tan với hoa dịch nàng tiết ra. Dung Hoa thoải mái thờ dài.

Khương Dực lật hoa môi của nàng, tìm lấy hoa châu nhẹ nhàng vận về.

Lúc đầu, Dung Hoa còn thoải mái kêu hừ hừ, nhưng nàng nhanh chóng không thỏa mãn.

- "Không đủ, vẫn muốn..."

- "Muốn cái gì?" - Khương Dực thờ ơ hỏi.

- "Muốn... Dùng sức một chút."

Ánh mắt Khương Dực thay đổi, hai ngón tay bóp chặt hoa châu của nàng, dùng sức vãn về cho nó cứng lên:

- "Như vậy phải không? "

- "A..."

Dung Hoa thấy đau nhói nhói, con đau này lại mang theo một cơn khoái cảm kì lạ, làm cho nàng lưu luyến.

- "Khương Dực, Khương Dực..." - Nàng không biết phải kêu làm sao.

Trước mắt hân nàng luôn giữ lễ nghĩa gọi hân là Hầu gia. Ngay cả tiếng phu quân cho thân mật một chút nàng cũng chưa từng gọi qua, huống hồ gì là kêu tên hân.

Nhưng lúc này, Khương Dực nghe thấy tên của mình từ đôi môi hồng mềm mại của nàng, sống lưng như có luồng điện chạy qua, cực kì dễ chịu.

Yêu tinh này! Chỉ kêu tên của hân thôi đã có thể khiến hân có phản ứng rồi.

Khương Dực vừa mạnh mẽ chơi đùa hoa châu của nàng, vừa dùng một ngón tay khác đụng đến hoa huyết, cắm vào.

- "A... a... a" - Trong huyết thịt trào ra một đợt hoa dịch, thấm ướt tay hân, khiến cho ngón tay ra vào phát ra tiếng "chụt, chụt".

Cắm một hồi, không biết đến khi nào, Khương Dực đột nhiên dừng lại. Hân nhìn chăm chăm u hoa của nàng, nhìn eo nàng uốn éo, chủ động mót vào nhả ra ngón tay của hân.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tự mình chuyển động

- "A... a... um... um..."

Tiếng rên rỉ mềm mại đáng yêu của nữ tử từ từ trong hoa lâu truyền ra, tung bay trong gió.

Tổ Cúc cô cô nghe một hồi, trên mặt nở một nụ cười nhẹ, nói với tiểu thái giám:

- "Người ở lại đây trông coi, đừng để cho người khác lại gần."

Tiểu thái giám đáp một tiếng:

- "Đã rõ, thưa cô cô."

Tổ Cúc cô cô cảm đèn lồng, chậm rãi trở lại cung Thái Hậu.

Tiệc rượu đã tan, cung nữ đang hầu hạ Thái Hậu rửa mặt chải đầu.

Tổ Cúc cô cô cầm lấy lược gỗ từ tay cung nữ, ánh mắt ra hiệu cho nàng lui ra ngoài, tự mình cẩn thận chải tóc cho Thái Hậu.

Thái Hậu tựa tại trên giường, nhắm mắt dưỡng thần, rõ ràng không nhìn thấy, nhưng vẫn biết Tổ Cúc cô cô trở về.

- "Thế nào rồi?"

Tổ Cúc cô cô vừa chải đầu vừa trả lời:

- "Cùi khô bóc lửa."

- "Khương Dực đối với tam nha đầu thế nào? "

Tổ Cúc cô cô suy nghĩ một chút, đáp:

- "Khương Hầu gia không giống như không thích Tam tiểu thư, ngược lại có vẻ như rất sủng ái nàng."

Thái Hậu hơi cong môi:

- "Nam nhân mà, đâu có ai thích thê tử mình ở trên giường đứng đắn cứng nhắc. Luận chung mạo luận đáng người, Tam nha đầu cũng đây kém ai, chỉ cần bớt làm cao một chút, làm gì có chuyện Khương Dực lại không thích?"

- "Thái Hậu nói rất đúng. " - Tổ Cúc cô cô nói - " Khương Hầu gia huyết khí sôi trào, lại xuất thân võ tướng, đang trong thời kì cường thịnh. Tam tiểu thư lại tốt như vậy, cô phụ thật đáng tiếc. "

- " Haizzz, là ta sơ sót, ngày xưa chỉ dạy nó việc quản gia, lại quên điều căn bản nhất. " - Thái Hậu chậm rãi nói - " Thu phục nam nhân, phương pháp đơn giản nhất chính là đút hán ăn no. "

Thái Hậu nghĩ đến lúc mình còn trẻ, tiền hoàng cực kì sủng ái nàng, không phải vốn là vì chuyện này sao. Dung Hoa này lại lúc nào cũng nghiêm chỉnh đoan trang

Thôi nghĩ nữa, Thái Hậu lại nói:

- " Chỉ mong tối nay, Khương Dực biết được cái hay ở Tam nha đầu, sau này sủng ái nó nhiều hơn, để nó còn sớm mang thai con trai. Khương Dực này không cha không mẹ, thân tộc lại không có lui tới, nếu Tam nha đầu có thể sinh cho hắn một trai một gái, nhất định hắn sẽ rất vui mừng. "

Tổ Cúc đáp:

- " Khương Hầu gia long tinh hồ mãnh, chỉ cần chuyện phòng the không có gì bất thường, Tam tiểu thư mang thai chỉ là chuyện sớm muộn. "

Nghe nàng nói như thế, Thái Hậu rất yên tâm. Bà chỉ sợ Khương Dực không bình thường, mới không chịu hành phòng. Tổ Cúc nói nhu cầu hán cường thịnh, long tinh hồ mãnh, xem ra Khương Dực chẳng những không có vấn đề, còn thật sự khoẻ mạnh.

- " Được rồi, đi nghỉ sớm đi. "

- " Dạ. " - Tổ Cúc hầu hạ Thái Hậu đi ngủ, nghĩ đến hai người trong Đông viên kia. Đối với bọn họ mà nói, đêm nay sẽ là một đêm kích tình không ngủ.

Trong Đông viên quả thật kích tình không ngủ.

Cộng dụng của thuốc trợ thai quá mạnh, lần đầu tiên Khương Dực thấy Dung Hoa chủ động đến vậy.

Ngón tay hán bắt động, Dung Hoa không nhẫn nại được, bèn phải chủ động nâng hạ thân lên, nhẹ nhàng khuấy động.

Trên ngón tay hán dính đầy mật dịch của Dung Hoa, mắt hán nhìn nàng nhún nhún cặp mông, ngập ngừng nuốt lấy ngón tay hán từng chút.

Nhún lên nhún xuống thật sự rất mệt mỏi, Dung Hoa khẩn thiết cầu xin:

- " Khương Dực... ta... khó chịu lắm... "

- " Khó chịu?" - Giọng nói Khương Dực có chút khàn khàn, trêu đùa - " Bản Hầu thấy nàng rất vui vẻ mà! "

Dung Hoa khó chịu, uốn éo.

Khương Dực đưa bốn nàng một chút, chà sát hạt châu:

- " Thế nào? Ngón tay không đủ sao? "

Dung Hoa chủ động nâng bộ ngực trắng ngọc lên, ôm cổ hán, chà ngực mình vào người hán:

- " Rất khó chịu mà..."

Chưa từng thấy dáng vẻ quyến rũ mê hoặc như thế này của nàng, chất giọng Khương Dực trầm hán:

- " Vẫn muốn ta cầm nàng đứng không? "

Dung Hoa thờ hừ hừ, cặp nhũ tròn nhẵn mềm mại đè ép vào da thịt hán. Chúng căng đầy, đầy đà khiến bắp thịt hán căng thẳng. Khi luồng thịt mềm đó lướt qua điểm đỏ trước ngực hán, Khương Dực neho mắt lại, cảm thấy sau lưng có một luồng điện chạy qua, côn thịt lập tức nhảy dựng lên, khí thể ngất ngao đầu.

Khương Dực vuốt ve tấm lưng bóng loáng của nàng, trầm giọng nói:

- " Muốn ta làm thì xoay người lại đi, nâng mông lên!"

Bây giờ Dung Hoa làm gì còn lý trí mà biết xấu hổ nữa chứ! Nàng ngoan ngoãn xoay người nằm quỳ xuống. Khương Dực vỗ mông tròn của nàng mấy phát, khiến toàn thân nàng run lên.

- "Đã bảo nâng mông lên không nghe sao? Hạ thấp eo xuống!!! "

Dung Hoa chỉ còn cách làm theo lời hấn.

- "Tách tiểu huyết kia ra, nó chặt như vậy làm sao ta vào trong được? "

Dung Hoa lằm bằm mấy tiếng, làm cách nào cũng không đúng. Cuối cùng đành phải nhờ Khương Dực "tốt bụng" dạy nàng, đặt đầu nàng ghé vào gối mềm, hai tay vươn ra sau, tách hai phần mông thịt ra.

Khương Dực hít sâu một hơi.

Đúng là yêu tinh đoạt mạng hấn mà!!!

Mông thịt trắng muốt bị chính tay nàng tách ra, huyết mềm đỏ tươi ẩn bên trong dần xuất hiện, ướt át và mềm mại, cửa huyết co thắt giống như cái miệng nhỏ ham ăn. Chất dịch vừa rời hấn bắn vào vẫn còn chưa chảy ra hết, thỉnh thoảng nhỏ xuống, trông dâm đãng vô cùng.

Khương Dực vươn tay, ánh mắt vô tình lướt qua đoá hoa cúc của nàng. Màu sắc của nó hồng phấn, chặt chẽ vô cùng, nhìn là biết chưa từng được ai khai phá.

Hấn dán phân thân của mình lên cúc huyết của nàng. Dung Hoa a lên một tiếng, có chút bối rối.

- "Đừng nhúc nhích! " - Khương Dực quát khẽ, ngăn động tác thối lui của nàng.

Dung Hoa không dám động đậy, từ từ cảm nhận sự xoan nắn nhẹ nhàng của hấn ở phía sau.

Khương Dực không dùng nhiều sức, thậm chí có thể nói là dịu dàng xoa nắn, Dung Hoa liền mất cảnh giác, bắt đầu rên rỉ theo tần suất rung động của hấn.

Thật là kì quặc! Rõ ràng tiểu huyết bị ngửa ngáy không phải là tiểu huyết này, nhưng khi Khương Dực xoa xoa, nàng lại cảm thấy thoải mái cách kì lạ.

Chờ đến khi Dung Hoa hoàn toàn thả lỏng, Khương Dực xoay người phủ trên lưng nàng, quy đầu ở trước cửa huyết của nàng dùng sức một chút chui vào trong.

- "A... Aaaaaa... ư... " - Dung Hoa ngửa đầu kêu ra tiếng, bị cấm đến vừa đau vừa sáng khoái.

Lúc đầu Khương Dực vào một cách chậm rãi, sau đó dần dần gia tăng tốc độ. Mỗi lần hấn cắm vào, Dung Hoa lại kêu một tiếng.

Khương Dực cắm càng lúc càng nhanh, đến mức va thật mạnh vào mông nàng như cưỡi ngựa. Hấn cảm thấy mình có phần mất khống chế. Nghi Quận vương kia ăn chơi rất có nghề, rượu Phi Tiên của hấn quả nhiên có công hiệu rất mạnh.

Hơn nữa, mỹ nhân dưới thân hấn lại là một báu vật cực phẩm, mỗi lần hấn chạm vào hoa tâm nàng, miệng huyết lại hút mạnh xuống, khiến hấn sướng muốn bay lên trời.

Ngoài hoa lâu, tiểu thái giám đứng canh nghiêm chỉnh. Bên trong càng làm càng kịch liệt, âm thanh truyền đến ngày một rõ. Tiểu thái giám sờ qua nơi trống rỗng dưới hạ thân, hấn thờ dài. May mà hấn đã sớm diệt mầm mống tai hoạ này rồi, nếu không cứ nghe loại âm thanh này, hấn sẽ bị dục hoả đốt cháy mắt.

Âm thanh dâm đãng trong hoa lâu cứ vang vọng cho đến nửa đêm.

Lúc đầu, Dung Hoa còn chủ động, đến khi rượu Phi Tiên mà Khương Dực uống phát huy công dụng, hấn liền dính lấy nàng không rời.

Cho đến khi trời phía Đông dần sáng, những tiếng động khuê phòng bên trong mới dừng hấn.

Dung Hoa ngủ mê mang cả ngày, mãi đến hoàng hôn mới tỉnh.

Nàng mở mắt ra, vừa nhúc nhích tay chân, lại tê mõi đến phải kêu lên. Mà vừa kêu lại bị âm thanh khàn đặc của mình làm hoảng sợ.

Bên ngoài có tiếng rèm châu va chạm, Khương Dực mặt mày sáng láng bước vào:

- "Nàng tỉnh rồi? "

Đầu óc Dung Hoa mụ mị, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Khương Dực sờ sờ đầu nàng, nói:

- "Ta biết nàng rất mệt. Có điều lúc này nên trở về trước đã. Ta gọi người đến giúp nàng rửa mặt chải đầu, lát nữa xuất cung ngay. "

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tên gọi .

Thần trí Dung Hoa còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, "hả" một tiếng.

Khương Dực nhìn vẻ mặt mơ mơ màng màng của nàng, không khỏi cảm thấy đáng yêu, hân hân lên mỗi nàng một cái:

"Sao thế? Vẫn chưa hoàn hồn hả?"

Dung Hoa đứng hình một lát, hình ảnh kích tình tối hôm qua tràn về não, gò má nàng nhanh chóng đỏ ửng.

Nàng... nàng... nàng... Tối hôm qua...

Dung Hoa đột nhiên che mặt.

Cho dù trước đó chuyện khuê phòng của bọn họ còn phóng túng hơn, nhưng nàng lại không thấy lúng túng đến thế. Bởi vì trước đây đều là Khương Dực cưỡng ép nàng. Nhưng tối qua... là nàng quyến rũ Khương Dực, thậm chí chủ động làm những động tác phóng đảng, nói ra những lời lẽ dâm đẳng..

Khương Dực nhìn bộ dạng lúc này của nàng, hân cười khê, tâm tình khoái trá, ngay cả chuyện bị Thái Hậu tính kế cũng không còn cảm thấy tức giận nữa.

"Ta đi kêu cung nữ vào đây."

"Đừng.."

Dung Hoa níu ống tay áo của hắn. Nếu như để cung nữ nhìn thấy mảng hỗn độn như thế này, nàng biết sống tiếp sao đây?! Trên người nàng đầy những vết xanh xanh tím tím, tất cả đều là dấu hôn và dấu tay của ai đó. Thậm chí trên giường cũng là một mảng hỗn độn, khắp nơi đều là vết bẩn.

Khương Dực như có mây.

"Nàng dậy nổi không?"

Dung Hoa muốn ngồi dậy, ai ngờ chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã trở về, lại may mắn được Khương Dực đỡ được.

"Dậy không nổi thì ngoan ngoãn một chút!" - Khương Dực dè nàng xuống. - "Vợ chồng làm tình, có gì đâu mà mất mặt? Chỉ sợ Thái Hậu rất cao hứng."

Dung Hoa luôn cảm thấy mỗi khi hắn nhắc đến Thái Hậu, giọng điệu có phần bất thường. Nhưng nhìn sắc mặt của hắn lại không tìm ra vấn đề gì, đành mơ hồ đáp một tiếng.

Thấy nàng biết điều, Khương Dực hài lòng hôn một cái lên môi nàng, đứng dậy gọi người vào trong.

Dung Hoa cố nén xấu hổ. Cả người nàng mỗi như vô lực, ngoan ngoãn để cung nữ hầu hạ tắm gội rửa mặt chải đầu.

Chờ nàng thay xong xiêm y, Khương Dực bước vào, trực tiếp ôm nàng lên.

"Aaaaaa...!" - Dung Hoa kinh hô một tiếng, bắt lấy cổ áo của hắn. - "Hầu gia!"

"Đừng nhúc nhích." - Khương Dực vỗ cái mông của nàng, cứ thế ôm nàng ra khỏi hoa lâu, tiến đến xe ngựa đã sớm đứng chờ trong Đông viên.

Xe ngựa lái ra khỏi Đông viên, Dung Hoa vội hỏi:

"Hầu gia, chúng ta còn chưa từ biệt Thái Hậu."

"Không cần đâu" - Khương Dực nói - "Lúc này Thái Hậu đã phái Tô Cúc cô cô tới, ta đã nhờ cô cô thay chúng ta từ biệt Thái Hậu rồi."

Nói đến Tô Cúc cô cô, sắc mặt Khương Dực trầm xuống.

Hắn thức dậy không lâu, Tô Cúc cô cô đã đến. Lời nói vô cùng khách khí, có vẻ như áy náy lắm. Nói là Thái Hậu lo lắng Dung Hoa đến nay vẫn chưa mang thai, dặn dò Ngự Thiện phòng chuẩn bị canh trợ thai. Lại không nghĩ rằng lần đầu tiên Dung Hoa dùng, được lực quá mạnh, bất đắc dĩ, đành phải an trí nàng tại Đông viên.

Đã chặn họng trước thế này rồi, Khương Dực còn có thể nói gì?! Đừng nói Thái Hậu cho người đến giải thích với hần, cho dù không giải thích, hần cũng không thể nói gì hơn.

"... Hài gia? "

Khương Dực hoàn hồn, liếc nhìn nàng:

" Thế nào, không gọi tên ta nữa à? "

Dung Hoa chớp mắt mấy cái, chậm rãi nhớ lại. Tối hôm qua nàng vẫn kêu thẳng tên hần, không có gọi Hài gia như bình thường. Dung Hoa chán nản, quả nhiên tài diễn xuất của nàng vẫn chưa được hoàn thiện, nàng luôn gọi thẳng tên hần trong lòng, tối qua lại bị bản năng làm chủ, đánh mất sự nguy trang của mình.

Nghĩ đến tối hôm qua, nàng lại đỏ mặt một trận. Nhưng mà càng không muốn hồi tưởng, hình ảnh đó lại càng hiện ra rõ ràng.

" Phu nhân đang nghĩ gì đó? " - Chẳng biết lúc nào, Khương Dực áp sát bên tai nàng, khẽ nói.

Hơi thở nóng hôi phốt qua lại tại mang tai Dung Hoa lại đỏ lên.

" Thiếp... thiếp..."

" Đang nhớ hôm qua nàng khấn cầu ta chơi nàng thế nào sao! " - Khương Dực liếm vành tai của nàng một cái.

Thân thể Dung Hoa run lên, hơi thở dồn dập, vừa gấp vừa thẹn:

" Hài gia, sao có thể ă nói... thô lỗ như vậy... "

" Vậy nàng muốn nói thế nào mới là tao nhã? " - Khương Dực cười cười, nhẹ nhàng liếm cắn cổ trơn bóng của nàng, giọng nói như nỉ non. - " Lời này là chính miệng nàng nói tối qua mà, hôm nay sao lại trở mặt nhanh vậy? "

Bộ ngực Dung Hoa nhấp nhô, cảm thấy từ môi hần truyền luồng điện tê tê vào da thịt nàng, miệng lắp bắp nói:

" Cái đó... là thiếp... do canh thuốc kia... mới không giữ miệng..."

" Vậ à?" - Cánh tay Khương Dực vòng qua eo nàng, ôm nàng ngồi lên chân mình. - " Phu nhân muốn thử lại không?"

Dung Hoa nhảy bén nghe được sự uy hiếp trong giọng nói của hần, lại nhớ đến thù đoạn của Khương Dực...

" Hài gia, thiếp vừa mới thay xiêm y... " - Ý nàng muốn nói bây giờ chớ có làm loạn.

Khương Dực thờ ơ như không nghe thấy, lòng bàn tay qua lại trên eo nàng. Eo nhỏ không đủ một nắm tay, xúc cảm vô cùng tốt.

" Không sao, khi xe đi ra khỏi cổng thành, sẽ không có ai nghe thấy... "

Thấy hần càng sờ càng đi xuống, Dung Hoa luống cuống, vội nói:

" Hài gia, thiếp sai rồi, đừng mà... "

Động tác Khương Dực dừng lại, hai mắt nhìn nàng:

" Phu nhân sai chỗ nào?!"

Dung Hoa cắn cắn môi:

" Thiếp không nên nói Hài gia thô lỗ..."

Khương Dực cười nhẹ:

" Không đúng, câu sau đó..."

Câu sau đó...? Là câu nàng nói do canh thuốc??? Câu đó sai chỗ nào chứ?

Thấy nàng khó xử, Khương Dực tốt bụng nhắc nhở một câu:

" Là phu nhân muốn bản Hài cắm vào trong, không liên quan đến chuyện thuốc thang ở đây. "

"..." - Dung Hoa sao có thể nói những lời này. Xấu hổ chết mất.

- "Nói không?"

Bàn tay của hắn đã leo lên trước ngực nàng, xoa bóp uy hiếp.

Dung Hoa cực kỳ khó xử, môi mấp máy, rõ ràng đây là lời nói vô lại:

- "Hầu gia! Loại lời nói này kêu thiếp làm sao có thể mở miệng được?! "

Vốn tưởng rằng Khương Dực sẽ lại uy hiếp, không ngờ rằng hắn nghe xong, lại cười haha một tiếng, không lộn xộn nữa.

Hắn dễ nói chuyện như thế, ngược lại Dung Hoa cảm thấy bất an:

- "Hầu gia..."

- "Kêu tên."

Dung Hoa sửng sốt.

Cánh tay Khương Dực vòng qua eo nàng, nắm lấy tay nhỏ bé non mịn của nàng:

- "Tôi hôm qua không phải đã gọi rất thoải mái sao?"

Dung Hoa dò xét hắn một chút, không biết hắn nói thật hay là nói đùa.

Vừa thấy ánh mắt của nàng, Khương Dực liền biết nàng suy nghĩ gì trong đầu. Hắn từ tốn:

- "Sau này khi riêng tư cứ gọi tên của ta, không được kêu Hầu gia nữa. "

- "... " - Dung Hoa cẩn thận từng chút gọi một tiếng - "Khương Dực ".

Khương Dực nhẹ nhàng mỉm cười, khẽ hôn lên tai nàng một cái:

- "Nhũ danh của nàng là gì? "

Hắn thật sự không có tức giận. Dung Hoa bình tĩnh lại, nói:

- "Thiếp... không nhớ rõ nữa, cha mẹ, Thái Hậu vẫn gọi thiếp là Tam nha đầu. "

- "Nhũ danh gì kì vậy? " - Nghĩ đến nàng cũng sớm mất cha mẹ giống mình, tim Khương Dực mềm ra - "Sau này ta gọi nàng là Dung Dung đi".

Dung Hoa cảnh giác nhìn hắn một cái:

- "Hầu gia... Thiếp họ Dung, tên một chữ Hoa. "

- "Ta biết. Nàng cho rằng ngay cả tên phụ nhân của mình ta cũng không nhớ sao? " - Khương Dực nhéo cái mũi của Dung Hoa, cảm thấy gương mặt này nhìn thế nào cũng rất đáng yêu. - "Dung Dung nghe rất êm tai, mềm mềm giống như nàng.. "

- "... " - Dung Hoa cảm thấy nổi da gà, trong lòng buồn bực. Cái tên đáng ghét này uống lộn thuốc rồi hả? Sao đột nhiên trở nên tình ý triền miên thế này?

Đang nói chuyện thì đã đến Hầu phủ, Khương Dực kêu xe ngựa nhích đến gần cổng phủ, hạ thấp một chút. Quả nhiên, Khương Dực bế Dung Hoa xuống xe, đi thẳng về phòng riêng.

- "Nàng nghỉ ngơi cho khỏe. Lọ thuốc ta đưa còn giữ không, bôi thêm một chút vào đi. "

Dung Hoa cúi đầu thưa một tiếng, Khương Dực xoa đầu nàng, xoay người dặn dò com tối.

Hai người ăn cơm, rửa mặt chải đầu, liền đi nghỉ.

Đêm nay phòng ốc yên ổn, không có phát sinh bất cứ chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: "Săn sóc"; nó một lần đi

Trong phòng riêng, Dung Hoa vừa xem sổ sách, vừa giao phó công việc cho người hầu.

Hầu phu nhân làm việc nói năng mạch lạc, đầu óc lanh lợi, chừng nửa canh giờ đã giải quyết toàn bộ công việc tồn đọng một tháng nay của Hầu phu.

Dung Hoa vừa định xoa bóp vai mình, bỗng đâu có một bàn tay vươn đến không nặng không nhẹ đám bóp vai cho nàng.

Dung Hoa cứ nghĩ rằng là Thanh La hoặc Tử Đằng đang giúp nàng. Nhưng nàng chợt nhận ra không phải, lực tay của bọn họ không mạnh như vậy. Vừa quay đầu, phát hiện người phía sau là Khương Dực, nàng vội vàng bỏ sổ sách xuống:

"Hầu gia..."

"Xem nàng kìa" - Khương Dực ấn nàng về chỗ. - "Chẳng phải đã nói với nàng rồi sao? Gọi tên ta!"

Dung Hoa nhìn quanh phòng, ngoài họ ra đúng là không còn người nào khác.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, vừa hồn dỗi vừa nghi hoặc.

"Hầu gia làm gì vậy. Hù chết người đó."

Khương Dực kéo nàng dậy, ngồi vào chỗ của nàng, rồi lại đặt nàng ngồi lên đùi mình, tay ôm eo nàng, cúi đầu cười nói:

"Gi mà hù dọa chứ. Chúng ta là phu thê, cần gì phải xưng hô xa lạ như vậy."

Dung Hoa mấp má môi, muốn nói lại thôi.

"Có gì cứ nói, ta sẽ không tức giận."

Dung Hoa nhìn sắc mặt của hắn, giống như đang xác định câu nói vừa rồi là thiệt hay giả. Thấy hắn mỉm cười, tâm tình xem ra rất tốt, nàng hạ quyết tâm nói thẳng:

"Hầu gia, không phải ngài cảm thấy thiếp rất thú vị?"

Nụ cười trên gương mặt Khương Dực ngưng lại.

Dung Hoa cúi đầu nói tiếp:

"Với tính cách của Hầu gia, nếu nói là không có chút hứng thú nào, thiếp... thật không dám tin. Chính là lần này Hầu gia trở về, phát hiện ra thiếp không phải nhàm chán như ngài đã nghĩ, nên mới... nên mới..."

"Nói tiếp đi." - Giọng nói của Khương Dực không nghe ra cảm xúc gì.

Từ trong cung trở về, nghi vấn này tồn tại trong lòng Dung Hoa rất nhiều ngày.

Ngày ấy bọn họ điên cuồng một đêm, chỗ riêng tư nơi hạ thân nàng quả nhiên sưng đỏ vô cùng. Không những Khương Dực ko ép buộc nàng, trái lại ngày ngày bôi thuốc cho nàng, kiểm chế dục vọng bản thân cho nàng nghỉ ngơi.

Đến khi vết thương tốt hơn, không biết hắn lấy đâu ra một phương thuốc cho nàng nấu tắm. Kì quái nhất là hắn lấy cơ thể nàng quá yếu, dạy nàng vận công hành khí, nói có thể cường thân kiện thể.

Quan tâm quá mức quả thực làm cho người ta sờn tóc gáy.

Đó căn bản không phải Khương Dực mà Dung Hoa biết. Hắn vốn tự phụ, lại cao ngạo, ngoại trừ bản thân chưa từng để ý đến điều gì khác, sao có thể quan tâm người khác đến như vậy?

Nhưng bốn đại nha hoàn nhà nàng lại cao hứng, cảm thấy Hầu gia đối với phu nhân rất chăm sóc, nhưng Dung Hoa không có một chút vui mừng nào, ngược lại rất bất an.

Nàng cũng sẽ không cho rằng Khương Dực như vậy là vì yêu thương nàng. Nàng thấy bản thân không đủ sức quyến rũ để khiến hắn yêu thích. Cho dù ở trên giường bọn họ rất hợp nhau thì đã sao? Khương Dực vốn không thiếu mỹ nữ, có mỹ nhân nào hắn muốn mà không được, không thể chỉ có mình nàng.

Dung Hoa nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy việc này chỉ có một đáp án...

"Hầu gia... chẳng lẽ ngài xem thiếp như một thử thách mới, muốn thuần phục cả thân thể lẫn tâm tư của thiếp?"

Dung Hoa không biết mình nói ra những lời này, Khương Dực có tức giận hay không, nhưng nàng lo lắng mấy ngày nay, cảm thấy vẫn nên nói ra thì tốt hơn.

Trong mắt người đời, hắn là phu, là bầu trời của nàng. Xét về thân phận, nàng chỉ là một nữ nhân yếu ớt không cha không mẹ, còn hắn lại là Chiêu Ninh Hầu quyền thế hiển hách, Thái Hậu lại thích nàng, một khi nàng khiến Khương Dực bất mãn, kết quả vứt bỏ nàng không thể không nhận. Còn xét về tâm kế, tuy rằng nàng thấy mình không phải là kẻ ngu xuẩn, nhưng thế nào cũng không thể là đối thủ của Khương Dực, thay vì cố đánh một trận tâm chiến không ngang tài ngang sức, chi bằng đầu hàng trước thì tốt hơn.

Cho dù Khương Dực tức giận với những lời này, cùng lắm là nàng trở lại cuộc sống như trước, bị ném lại kinh thành Hầu phủ làm một phu nhân bù nhìn, tiếp tục sống yên ổn cho đến ngày thành lão thái thái. Chứ nếu nàng vọng tưởng tranh hơn thua với Khương Dực, kết quả cuối cùng nàng chỉ có thể thảm bại.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve eo nàng ngừng lại.

Dung Hoa không dám ngẩng đầu nhìn xem sắc mặt Khương Dực giờ thế nào...

Không nghĩ cũng biết hắn se không vui. Người như Khương Dực ghét nhất là bị người khác đoán trúng tâm tư.

Dung Hoa hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tâm lý thật tốt, đón nhận cơn giận của hắn... Khương Dực cũng không phải là kẻ thô lỗ với nữ nhân, chắc sẽ không đánh nàng đâu nhỉ?

Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng Dung Hoa nghe được từ đỉnh đầu mình truyền tới giọng nói của ai đó:

- " Ừm... Nói như thế phu nhân cũng biết là mình không hề thuần phục phu quân nhỉ?! "

Lại giọng nói không nghe ra cảm xúc gì, Dung Hoa cảm thấy hoảng sợ.

Đã rất nhiều ngày Khương Dực không có gọi nàng là phu nhân. Ngày đó sau khi hỏi nữ danh của nàng, hắn vẫn luôn gọi nàng là Dung Dung. Lúc đầu Dung Hoa thẹn đến buồn nôn, hắn vẫn cứ kêu như thế riết thành quen. Bây giờ đột nhiên nghe hắn gọi phu nhân, phản ứng đầu tiên của nàng chính là sợ hãi.

- " Phu nhân sợ cái gì? " - Khương Dực cúi người, hơi thở ấm áp phả trên lỗ tai nàng, nhìn mang tai nàng nhanh chóng đỏ lên, toàn thân run nhè nhẹ, hắn nói khẽ - " Bản Hầu đâu có ăn nàng?! "

- " Hầu, Hầu gia... " - Dung Hoa muốn nói chuyện đang hoang vớ với hắn, nhưng lại phát hiện ra, đối mặt với Khương Dực căn bản nàng không nên nói những lời này.

Khương Dực bỗng nhiên nở nụ cười, lồng ngực rung động, ôm nàng ở trong ngực mình.

- " Dung Dung, nàng sợ nàng sẽ yêu ta sao? " - Hắn nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào ánh mắt sợ hãi của nàng, giọng nói lại trở nên ngả ngớn.

Đột nhiên hắn thay đổi sắc mặt, khiến Dung Hoa hoang mang. Nam nhân này bị gì vậy? Không phải đầu hắn có bệnh đấy chứ?

Khương Dực thu hồi nụ cười trên mặt, tay sờ trán gương mặt của nàng, giọng điệu có chút bất đắc dĩ:

- " Đúng vậy, là ta muốn thuần phục nàng từ thân đến tâm, nhưng mà... " - Tay phải của hắn trượt xuống phần ngực trái của nàng. - " Tâm nàng cứng cỏi quá. Là nàng sợ sẽ yêu ta, thậm chí sợ ta khuấy rối cuộc sống yên tĩnh của nàng? "

Dung Hoa cắn môi, không nói lời nào.

- " Sao hả? Bình thường không phải nàng vẫn nói sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao? Bây giờ phu quân muốn nàng moi tim mình ra, nàng không làm được ư? " - Giọng điệu của Khương Dực có vài phần châm chọc.

Dung Hoa bình tĩnh lại, cười gượng nói:

- " Hầu gia nói gì vậy? Không phải đó giờ thiếp vẫn luôn xem phu như chủ sao? "

Khương Dực nhìn nàng từ trên cao, ánh mắt loé lên một tia cảm xúc khó nhận ra.

- " Cho tới giờ nàng vẫn muốn còn diễn kịch trước mặt ta ư? Nói ta trước mặt thế này sau lưng thế khác, phu nhân, nàng cũng đâu kém! Nàng nguy trang còn đĩnh hơn cả ta, khiến ta suýt chút nữa là đã bị lừa rồi. Ta nghĩ trong lòng nàng nhất định rất hả hê, vì dù lúc trước mặt ta nàng khom lưng cúi đầu, nhưng lòng nàng vẫn hoàn toàn tự do khỏi ta, có đúng hay không?! "

Bàn tay của hắn di chuyển lên cổ nàng, ở tại nơi này, chỉ cần hắn dùng sức một chút, mạng của nàng coi như xong.

- " Phu nhân, có phải nàng nghĩ nếu như ta chết đi, nàng sẽ có thể nhanh chóng thích ứng, sau đó đi tìm niềm vui mới? "

Dung Hoa bị ép ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt của hắn, gương mặt của Khương Dực lúc này không có lấy nửa cái nhếch môi, ánh mắt sâu thẳm

khó lòng.

Nhưng nàng tình ý cảm nhận được hần không hề tức giận. Nhận ra trong lòng thể từ của mình không hề có mình, đối với người như Khương Dực thật sự là chuyện rất khó chấp nhận.

- "Hầu... Hầu gia"

Đột nhiên Dung Hoa hoài nghi quyết định vừa rồi của mình. Nàng bị ám đầu rồi hay sao mà lại thẳng thắn nói những chuyện này với hần vậy?! Chẳng lẽ được hần sủng ái vài ngày, đã bắt đầu không biết trời cao đất rộng rồi sao?

Khương Dực dán lên môi của nàng, tại khe hở giữa răng và môi nàng, nói:

- "Vậy để ta xem, vì giữ trái tim nàng được tự do, nàng có thể buông thả thân thể mình đến mức nào."

Dứt lời, hần đẩy nàng ra, ấn nàng xuống giữa hai chân mình.

- "Phu nhân, nàng dùng cái miệng nhỏ này " săn sóc" bản Hầu một lần đi! "

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Dị Đĩ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ăn ngon không?

Vừa cưỡi bỏ đai ngọc, đã thấy vật cứng cáp hung tợn kia ngẩng cao đầu từ giữa hai chân.

Dung Hoa bị Khương Dực đè khuy gối xuống, tầm mắt đối diện với vật nam tính.

Dù không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng lúc này ở cự ly gần vẫn khiến Dung Hoa hít sâu một hơi.

Giữa khu rừng rậm rạp, một cây nấm đỏ tím to lớn mọc lên, quán quanh thân nó là gân xanh, nóng hằm hạp, như thể đang phả hơi thở nam tính vào mặt nàng.

- "Hầu gia?" - Dung Hoa không tự chủ ngửa đầu về sau, muốn cách xa nó một chút.

- "Sao? Không muốn ư?"

Dung Hoa khó khăn nuốt nước bọt:

- "Không phải. Chỉ là thiếp sợ nơi này sẽ bị người khác quấy rầy, hay là về phòng..."

- "Bản Hầu ở đây, ai dám quấy rầy?" - Khương Dực lo thêm đêm xía, hát cảm lên - "Huống hồ không phải còn có bình phong sao?"

Dung Hoa thăm nghĩ, cái bình phong này theo bằng tơ lụa, từ ngoài nhìn vào đều có thể nhìn thấy dáng người cử động, có thể che được cái gì chứ? Hơn nữa, cửa phòng đàn mở toang, lỡ phát ra âm thanh gì thì bức bình phong mỏng dính này sao có thể ngăn lại được.

Giờ thì nàng voi cùng hối hận vì vừa rồi đã nhất thời xúc động. Biết trước Khương Dực là người tâm cao khí ngạo đáng lý nàng phải nguy trang kỹ hơn mới đúng, bây giờ để hần nhìn thấy được sơ hở, nhất định hần sẽ không để cho nàng được như ý.

- "Hầu gia..."

- "Còn không nhanh đi!"

Giọng nói Khương Dực có chút căng thẳng. Lúc đầu hần chỉ là tâm tình không thoải mái, muốn trừng phạt nàng một chút thôi, nhưng khi tiểu Khương Dực chui ra ngoài, rơi vào tầm mắt của nàng, dục vọng trong hần lại bị thức tỉnh.

Mấy ngày nay hần vẫn luôn để nàng nghỉ ngơi dưỡng thương. Lúc này nhìn nàng quỳ gối giữa hai chân hần, cổ ngọc trắng muốt, môi đỏ căng mọng, hơi thở phả trên vật nam tính của hần, khiến hần không thể không nuốt nước bọt, hơi thở nặng nề dần.

Gậy thịt lắc lư, long đầu nhướng cao lên, trông càng hung ác hơn.

Khương Dực thật sự khó chịu, đẩy eo một cái đưa côn thịt đến trước môi nàng, bàn tay to bóp quai hàm của nàng, buộc nàng há miệng ngậm lấy hần.

- "Ừm..."

Dung Hoa không ngờ rằng hân sẽ dùng sức mạnh ép nàng, nàng còn chưa chuẩn bị tinh thần, vật to lớn kia đã xông vào khoang miệng nàng.

Long đầu quá lớn, chỉ vừa chui vào đã khiến miệng nhỏ của nàng bị nhét đầy tràn. Nàng kinh hãi mở to mắt, hai tay chống trên đùi hân, muốn đẩy hân ra.

Nhưng Khương Dực sao có thể để nàng trốn thoát? Nàng vừa có động tác kháng cự, hân đã dùng thêm sức ở tay, bóp chặt cầm nàng.

Dung Hoa bị hân bóp đến đau nhức, hai hàm không thể khép lại, nước miếng không thể nuốt xuống, chỉ cảm thấy khoang miệng phải chứa vật to dài vừa cứng vừa nóng kia, lại có mùi hương nhàn nhạt, cực kì khó chịu.

Còn Khương Dực thì cực kì hưởng thụ cảm giác ở trong khoang miệng nàng. Long đầu được miệng nhỏ ngậm chặt, dù không được mềm mại như huyết thịt kia nhưng cảm giác mới mẻ này lập tức khiến hân say mê.

Hân đẩy vài lần cũng không thể vào sâu hơn, lại thấy bộ dạng nước mắt lưng tròng của Dung Hoa, Khương Dực đành phải ép mình nhìn xuống một chút.

- " Không được chống cự, thả lỏng!!! " - Hân trầm giọng - " Không muốn khó chịu thì nàng hãy ngoan ngoãn nghe lời đi! "

Dung Hoa cố gắng bình tĩnh, nước mắt không ngừng lăn xuống. Nàng biết Khương Dực đã thực sự nổi giận, nếu như bây giờ nàng không nghe lời là tự mình tìm chết.

Nàng thở sâu, nỗ lực buông lỏng. Đầu lưỡi chặn không cho hân thâm nhập sâu hơn bây giờ thả lỏng không ngăn cản nữa.

Khương Dực đẩy eo một cái, côn thịt liền đi thẳng vào cổ họng. Nhưng dù vậy vẫn còn một nửa ở bên ngoài.

Dung Hoa bị động tác của hân làm muốn nôn ra, nước mắt càng chảy nhiều hơn. Khương Dực dừng một chút, không vào sâu nữa, nhỏ giọng ôn ôn nói:

- " Ăn thế nào còn cần ta dạy nàng ư? "

Sau khi bàn tay của hân buông cầm nàng ra, Dung Hoa cảm thấy dễ thở hơn, nàng thích ứng dần với côn thịt của hân, rồi vờn tay cầm lấy nó, từ từ phun ra nuốt vào.

Kỹ xảo của nàng rất trúc trắc, một chút lý thuyết nàng học được làm sao có thể khiến cho Khương Dực dục tiên dục tử. Nhưng mà nhìn thấy nàng quý gối dưới chân mình, miệng nhỏ " săn sóc " mình như vậy, bộ dạng thuần phục tuyệt đối này khiến tâm tình Khương Dực hết sức thoải mái.

- " Ngậm chặt một chút, đừng dùng răng, dùng lưỡi liếm... Ahhh "

Khương Dực hưởng thụ sự săn sóc của nàng, hai tay tìm đến hai quả đào căng mọng nhẹ nhàng xoa bóp, đồng thời hướng dẫn nàng.

Dần dần Dung Hoa nắm được cách thức, khiến hơi thở Khương Dực ngày càng nặng nề, bất giác thò tay cố định đầu nàng lại, đóng đưa hông mình.

Càng về sau, không phải là nàng phun nuốt gây thịt kia, mà là hân thẳng lưng ra vào kịch liệt trong miệng nàng.

Miệng nhỏ chỉ có thể ngậm được một nửa côn thịt, cuối cùng khiến hân không thoải mái. Dung Hoa chỉ cảm thấy miệng mình đau rát, nước bọt chảy lai láng, nàng muốn nuốt xuống, quy đầu ở cổ họng đột nhiên bị hút một cái.

Khương Dực bạo phát, thừa lúc Dung Hoa mất cảnh giác dùng sức thúc vào, phá vỡ rào cản, thâm nhập vào cổ họng.

- " Ừm... ừm... " - Dung Hoa bị dị vật chui vào khiến nàng muốn ói ra, nhưng miệng bị nhét đầy, không thể kêu được tiếng nào.

Không biết từ lúc nào, Khương Dực đã đứng lên, ghì chặt đầu nàng, cứ thế cắm thẳng vào miệng nàng.

- " Đúng, chính là như vậy, nuốt xuống cho ta!!! "

Nàng nuốt xuống, cổ họng siết lại, bọc chặt lấy gậy thịt của hân, khiến hân sướng khoái vô cùng.

Dung Hoa không có cách nào nói được, dưới sự cường thế áp bức của hân, nàng không thể phản kháng dù chỉ một chút, chỉ xôn cách nắm chặt vật áo của hân, cố gắng ổn định bản thân.

Dung Hoa không ngừng chảy nước mắt, không biết là cảm thấy kích thích hay là uất ức, miệng nhỏ của nàng không khép lại được, đã tê đến mức không còn cảm giác. Nàng chỉ hy vọng khô hình này mau chóng kết thúc sớm một chút.

Hân đóng đưa bờ mông rắn chắc, cắm rút càng nhanh vào miệng nhỏ của nàng, hai quả nhục cầu đánh thẳng vào cầm nàng, phát ra tiếng kêu " bạch bạch".

Phối hợp với động tác nuốt quy đầu của nàng, hân càng lúc càng bạo phát, gia tăng tốc độ tìm lấy cực khoái, cuối cùng hân thúc mạnh vào tròn cuộn họng nàng, mạnh mẽ bắn tinh hoa.

- " Ahhh " - Dịch trắng nóng hồi trực tiếp bắn vào thực quản, thậm chí bởi vì quá nhiều tràn ra ngoài, chảy xuống khoé miệng.

Dung Hoa bị hấn làm đến đầu óc choáng váng, mãi đến khi cơn thịnh của hấn nửa mềm trong miệng nàng, nàng mới xụi lơ trên mặt đất, nôn khan.

Tinh dịch bị nàng ói ra hết, nhưng vẫn còn trong cuốn huyệt. Dung Hoa nghe thấy miệng mình đều là mùi đặc trưng của tinh dịch.

Dục vọng tích lũy nhiều ngày cuối cùng cũng được giải phóng. Lừa gạt trong lòng Khương Dục không biết bay đâu mất từ lúc nào.

Hắn rút khăn tay, lau miệng, mặc quần áo cho nàng.

Yêu tinh này! Miệng nhỏ nào cũng đều mất hồn cả!

Nhìn Dung Hoa đầu tóc tán loạn, trâm cài cũng lệch, nước mắt lưng tròng, trong lòng hấn thoải mái vô cùng.

Nữ nhân này là của hấn, cho dù nội tâm nàng có mạnh mẽ cỡ nào, hấn đã muốn thì nàng phải bị hấn làm.

Hắn nâng mặt nàng lên, nhìn khoé miệng nàng dính dương tinh của hấn, thấp giọng trêu chọc:

-"Tinh dịch của bản Hầu ăn ngon không? Sau này mỗi ngày đều cho nàng ăn chịu chứ? "

Thấy vẻ mặt Dung Hoa hoảng sợ, Khương Dục cười ha ha, dùng áo choàng quấn quanh người nàng, ôm nàng về phòng ngủ.

Tuy rằng làm ban ngày cũng rất thú vị, nhưng hấn không muốn tiếng rên rỉ yêu mị của nàng bị người khác nghe thấy.

Sau khi trở về phòng, Khương Dục vô cùng hào hứng bắt đầu thử đủ loại tư thế mới với nàng.

Hắn thật là hồ đồ. Đoán được lòng của nàng, sau đó bắt đầu chinh phục từ thân thể của nàng là được rồi. Ân cần với nàng như vậy không phải sẽ càng khiến nữ nhân này cảnh giác hơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thay đổi đáng sợ

Sau đợt tranh cãi hôm ấy, Khương Dục thay đổi phương pháp. Hắn không còn cố gắng giả bộ dịu dàng săn sóc nàng nữa, nhưng cũng không phải không đặt nàng trong lòng như trước.

Hắn giống như phát hiện một trò chơi mới hứng thú bưng bưng muốn dạy dỗ Dung Hoa ra bộ dáng mình muốn.

Khương Dục vốn định lấy lòng nàng, làm cho nàng yêu mình hết thuốc chữa, trong mắt chỉ toàn là hình ảnh đẹp đẽ của hấn. Rốt cuộc sự kiêu ngạo của hấn không có cách nào duy trì hình ảnh ôn nhu này.

Hắn phát hiện ra mình sai rồi, loại phương pháp nàng không thể chinh phục được nữ nhân của hấn, nàng quá cảnh giác, khoá thật chặt lòng mình, bảo vệ nó nghiêm ngặt, vừa phát hiện ra ý đồ của hấn, nàng lập tức phản kích, thậm chí còn không ngại đắc tội với hấn.

Đường này đã đi không được thì hấn sẽ đổi lối khác. Không muốn hấn rào đón lấy lòng? Được thôi! Không thể thay đổi được suy nghĩ của nàng thì thay đổi chính nàng vậy.

Khương Dục thật sự nôn nóng muốn nhìn xem, khi nàng phát hiện hấn đã biến nàng thành nữ nhân như thế nào thì nàng sẽ có phản ứng gì?!

Thế là hấn bắt buộc nàng học hành khí tâm pháp, mỗi ngày sau khi tắm thuốc, hấn dùng cao ngọc lộ bôi vào hoa huyệt giữa hai chân nàng.

Thuốc tắm và cao ngọc lộ là phương thuốc lúc còn trẻ hấn lấy được từ hộp hoan môn. Trong chốn giang hồ có một môn phái nhỏ chuyên nghiên cứu chuyện nam nữ hoan, dù võ công của họ không đáng nhắc đến, nhưng phương thuốc dưỡng sinh thì thuộc hàng đệ nhất.

Đương nhiên Khương Dục không phải muốn dạy phu nhân mình thành một tính nô, cho nên tự tay hấn dạy hành khí tâm pháp cho nàng, chỉ để nàng kiên nhẫn tĩnh tâm.

-"A... a... a... Hầu gia, không được, thật sự không được..."

Trước gương trang điểm, nữ nhâ không mảnh vải che thân, bị nam nhân phía sau ôm lấy, hai cánh tay cường tráng vòng qua đùi, ôm nữ nhân với tư thế xi tiểu cho em bé.

Hình ảnh hai người quấn lấy nhau trong kính Tây Dương càng thêm rõ ràng. Hai chân thon dài của nữ nhân bị tách ra, cánh hoa hồng đỏ, nhụy hoa hương

thăng ra ngoài, cửa huyết đồ bùng bị một cây gậy thịt tím hồng cắm vào, kéo ra lại cắm vào, đâm thủy không ngừng nhỏ giọt xuống, khiến bàn trang điểm ướt nhẹp.

- "Nàng gọi cái gì? Hửm???"

Khương Dực nhẹ nhàng ôm nàng, gậy thịt thô to càng không ngừng chọc mở hoa huyết chặt chẽ, liên tục biến hoá gốc độ đâm vào hoa tâm của nàng, một khi tìm được chỗ mẫn cảm của nàng sẽ nhắm ngay vào đó, liều mình nghiền nát.

Dung Hoa cảm thấy mình sắp bị éo đến điên rồi, tầm mắt nàng tan rã:

- "Khương... Khương Dực."

Khương Dực vừa lòng liếm liếm vành tai hồng hồng của nàng, cường quyền ra lệnh bên tai nàng:

- "Không được nhắm mắt, nhìn thật kỹ cho ta!"

- "Ừm..." - Dung Hoa bị ép tập trung tinh thần, nhìn trận hoan ái dâm loạn trong kính.

Cánh tay cường tráng của nam nhân vừa nâng nữ nhân lên liền hạ xuống, côn thịt theo dâm dịch tron ướt đâm vào liên tục chọc mở hoa huyết mềm mại.

"Bóp! Bóp! Bóp!"

"Chặc! Chặc!"

Tiếng da thịt va vào nhau, cùng với âm thanh chen vào của gậy thịt, văng vẳng bên tai. Mỗi lần vật to lớn kia đâm vào trong một cái, bụng bằng phẳng của nàng sẽ hơi hơi gò lên, nhỏ thành một khối. Hai quả đào trắng bồng bênh nhấp nhô, tạo thành từng đợt sóng nhũ nhọn nhọn.

Nàng nhìn thấy trong gương hình ảnh chính mình bị làm đến run rẩy, liên tục co quắp bị ép lên cao trào, kêu khóc cầu xin hân tha cho nàng.

Đáng tiếc lòng lang như sắt đá, hân chẳng hề rung động chút nào, làm cho đến khi nàng không chịu nổi cao trào nổi sóng cuốn đến, ngất xỉu trong lòng hân mới thôi.

***

Lúc tỉnh dậy, bên cạnh đã không còn bóng người. Dung Hoa xoa xoa vùng hông tê mõi của mình, không gọi nha hoàn mà tự mình đứng dậy rửa mặt chải đầu.

Súc miệng rửa mặt xong, liếc mắt qua gương, nàng bỗng ngỡ ngác.

Trong gương phản chiếu hình ảnh một gương mặt xinh đẹp, đôi mắt long lanh như nước hồ thu, đôi môi đỏ mọng, gò má hồng hào, chân mày có nét mỹ lệ như những cô gái phong trần.

Đây là... nàng?

Dung Hoa cảm thấy lạnh sống lưng. Chưa được hai tháng, nàng đã bị Khương Dực dạy dỗ thành như vậy rồi sao?

Dung Hoa đột nhiên hiểu được Khương Dực muốn làm cái gì.

Bị buộc phải vận công, mỗi ngày tắm thuốc, thân thể nàng đã khoẻ hơn rất nhiều. Cho dù có bị hân làm cả đêm cũng không đến mức không thể xuống giường vào ngày hôm sau.

Hơn nữa, cao ngọc lộ kia còn được chính tay Khương Dực bôi vào người nàng mỗi ngày sau khi tắm. Kể từ đó, cho dù bọn họ có làm kịch liệt đến đâu, tiểu huyết nàng cũng không bị sung tẩy lên. Thậm chí nàng trở nên càng mẫn cảm hơn, huyết thịt co giãn càng tốt, lần nào cũng đều bao bọc lấy hân chặt chẽ, liều mình mót vào trong. Cho dù hân có thô bạo, chỉ cần chọc mấy lần, chất dịch sẽ chảy róc rách như nước xuân.

- "Đáng chết! Tên khốn kiếp này!" - Dung Hoa hung hăng đập bàn.

Bị hân dạy dỗ thành như thế này sau này làm sao nàng có thể rời khỏi hân được đây?

Lại nói lần này hân hồi kinh đã ở lại hơn một tháng, lâu hơn so với mọi năm. Vì thế không bao lâu nữa hân sẽ phải trở về biên thành rồi. Dung Hoa cảm mỗi, sắc mặt biến hoá bất ổn. Tên khốn kiếp này, không lẽ hân không sợ nàng không chịu nổi phòng không chiếc bóng hay sao chứ?

- "Phu nhân." - Bên ngoài truyền đến giọng nói của Hồng Vi.

Dung Hoa dè dặt nổi lòng, nhàn nhạt đáp:

- "Có chuyện gì?" - Hồng Vi bước vào trong, trên tay cầm một tấm thiệp tinh xảo.

- "Phủ Ý Quốc công cho người đưa thiệp đến nói nhị công tử nhà họ thiết yến mời Hầu gia đến dự." - Dung Hoa cảm tấm thiệp, nhìn thấy trong thiệp mời cả hai người Khương Dực và nàng. Dung Hoa ngạc nhiên hỏi:

- "Khang Bình công chúa? Nàng ta muốn làm trò gì? "

Dung Hoa và Khang Bình công chúa không thường xuyên lui tới, sao nàng ta và phò mã cho mời Khương Dực vậy? Hơn nữa, đã sắp xếp sẵn tiệc tiến đưa như vậy, Khương Dực nhất định không thể không đi. Tên đáng chết này, sao lại không nói với nàng vậy chứ?

Trong lòng Dung Hoa ngổn ngang trăm điều, suy nghĩ thật lâu mới để tấm thiệp lên bàn.

- "Đề đó đi. Chờ Hầu gia về rồi hãy quyết định. "

Trời tối Khương Dực trở về nhìn thấy tấm thiệp liền mỉm cười:

- "Tin tức của bọn họ nhanh thật. "

Dung Hoa nhìn hẩn hỏi:

- "Khi nào thì Hầu gia đi? "

- "Thế nào, không nhớ sao?" - Khương Dực nhéo nhéo má nàng nói. - " Bảy ngày sau đi, đã mấy ngày rồi không xã giao, phen này phải đi rồi. "

- "Vậy để thiệp chuẩn bị cho Hầu gia" - Dung Hoa cúi đầu, né tránh tay hắn, vào trong chuẩn bị.

Khương Dực nhìn bóng lưng của nàng, có vẻ đắm chiều.

Tiệc tiến đưa của phủ Ý Quốc công tổ chức vào ba ngày sau.

Ba ngày này, Dung Hoa viện cớ chuẩn bị cho Khương Dực, bận rộn không thấy bóng người. Mà Khương Dực cũng luôn xã giao bên ngoài, hai người gần như không ở cùng một chỗ.

Dung Hoa vừa cảm thấy an tâm, lại cảm thấy hụt hẫng. Phát hiện biến hoá trên cơ thể mình, nàng không biết phải đối mặt với Khương Dực thế nào. Thân thể đã bị dạy dỗ thành như vậy, bị hấn khê đụng thôi đã ướt. Nàng chán ghét loại cảm giác ý lại này, bởi vì nàng biết, đối với Khương Dực mà nói, nàng mãi mãi chỉ là món đồ chơi thú vị.

Nếu như trong lòng xem trọng hắn, nàng sẽ mất đi sự bình tĩnh. Giống như bây giờ vậy, nghĩ đến chuyện hắn đến biến thành trái ôm phải áp, nàng liền cảm thấy mình không thể bình tĩnh như trước đây được nữa.

Mà nàng hiểu rõ, nàng không quan trọng đến mức để Khương Dực có thể vì nàng mà thay đổi.

Cho nên nàng chỉ còn cách cố gắng loại bỏ cảm xúc đang trôi dạt trong lòng mình, để bản thân có thể bình tĩnh một chút.

Mãi đến ngày tham dự yến tiệc của phủ Ý Quốc công, hai người mới cùng nhau xuất môn.

Yến tiệc hôm nay không tổ chức ở phủ Ý Quốc công, mà được tổ chức ở Tĩnh viên.

Tĩnh viên là hoa viên hồi môn của Khang Bình công chúa, trước khi thành thân, hoàng thượng đã đích thân đề hai chữ này, ngụ ý muốn khuyên răn Khang Bình công chúa an phận một chút.

Dung Hoa cảm thấy Hoàng Thượng đối xử với Khang Bình công chúa rất tốt, như việc chọn chồng cho nàng cũng vậy. Tổ tiên của Ý Quốc công là công thần khai quốc, từ trước đến nay trung thành bảo vệ Hoàng thất, đức cao vọng trọng.

Có nhà chồng như vậy, Khang Bình công chúa thật sự chẳng cần làm gì cả cũng có thể yên tâm mà sống một cuộc đời phú quý.

Còn Nhị công tử Ý Quốc công, tuy rằng không thể thừa tước, tính tình cũng hơi mềm yếu, nhưng ít nhiều cũng là người có học, bộ dạng cũng rất tuấn tú lịch sự.

Đây cũng là bất đắc dĩ, phò mã không thể cầm quyền, bất cứ nam nhân có dã tâm nào cũng không được kết thân với hoàng thất. Nhị công tử nhà Ý Quốc công thật sự là một lựa chọn rất tốt.

Phu thê Hầu phủ đến Tĩnh viên, phò mã đón Khương Dực vào trong, còn Dung Hoa thì được dẫn ra hậu viện.

Hôm này, Khang Bình công chúa diện bộ trang phục lộng lẫy, trang điểm cho bản thân vừa cao quý mà lại không mất đi sự xinh đẹp.

Nhìn thấy Dung Hoa, dù ngoài mặt tỏ ra không có gì, nhưng trong lòng cảm hận. Có nhiều người ở đây, Khang Bình công chúa nhẫn nhịn, trò chuyện không mặn không nhạt.

Không bao lâu, Khang Bình công chúa ra hiệu cho nhóm nữ nhân làm khách vào tiệc.

Hiện tại, hoa đào nở rực, hoa gian cũng toả ngát hương, cùng nhau đua nở như tranh vẽ.

Dung Hoa không thể không thừa nhận, yến tiệc hôm nay được sắp xếp rất tốt, xem ra là Lệ phi đã chỉ dạy cho Khang Bình công chúa rất nhiều.

Thôi được, chỉ cần Khang Bình công chúa không làm khó, nàng cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền, nể mặt người một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cạm bẫy dịu dàng

Rượu quá ba tuần, nhạc cảnh tùy ý.

Bên cạnh Dung Hoa có vài vị phu nhân vây quanh nói chuyện. Phía chủ tọa, Khang Bình công chúa đứng dậy thay xiêm y, để mọi người tự do tiêu khiển.

Trong tĩnh thất, Khang Bình công chúa tẩy sạch lớp trang điểm cũ, đánh phấn bôi son một lần nữa.

Nàng thay hoa phục sang trọng trên người thành bộ sa y mỏng tanh, làm lộ áo yếm duyên ương hí thủy bên trong, kiều diễm động lòng người.

Nàng soi đi soi lại chính mình trong gương, cuối cùng hài lòng, từ cửa sau ra ngoài, lên nhuyển kiệu đã chờ sẵn ở đó.

Nhuyển kiệu đi một đường đến chỗ sâu nhất trong hoa lâm, dần dần nhìn thấy Thủy các ẩn hiện nơi đó.

Thủy các được xây bên trong hồ, tao nhã thanh tĩnh. Khang Bình công chúa bước xuống kiệu, phát tay một cái, đám nha hoàn và những kẻ khiêng kiệu đều lui ra ngoài.

Bên trong Thủy các phủ những màn tơ tung bay, trông đẹp đẽ và lãng mạn.

Khang Bình công chúa đợi ở trong Thủy các, không bao lâu liền nghe thấy tiếng nói.

"- Khương Hầu gia, hay là ngài cứ nghỉ ngơi ở Thủy các này đi. Nơi này an tĩnh, không có người quấy rầy. " - Đây là giọng nói của phò mã nàng.

Hơi thở của Khang Bình công chúa bắt đầu dồn dập, ngay sau đó nàng nghe thấy tiếng nói của người nàng ngày nhớ đêm mong:

"- Tốt!"

Hai tiếng bước chân đến gần Thủy các. Gần đến nơi, phò mã đột nhiên dừng lại, cười cười nói với Khương Dục:

"- Suýt nữa đã quên, gia huynh còn đang chờ ta báo lại. Khương Hầu gia đi trước, ta sẽ trở lại sau. "

"- Phiên phò mã. "

Phò mã bước nhanh rời khỏi, tiếng bước chân đi xa.

Khang Bình công chúa cúi đầu nhìn nhìn, tranh thủ kéo sa y trên người xuống xuống nửa vai. Rót một chén rượu uống vào.

Đây là rượu trợ tình nàng đã chuẩn bị sẵn, rượu ngon vào cổ họng, sắc mặt của Khang Bình công chúa nhanh chóng đỏ lên.

Khương Dục bước vào liền nhìn thấy một màn này.

Màn tơ tung bay, từng tầng được xóc lên, một mỹ nhân mặc hồng y dựa trên giường. Sa y trên người bị cởi xuống một nửa, để lộ áo yếm đỏ bên trong cùng với cánh thon trắng. Mỹ nhân xinh đẹp kiều diễm, sắc mặt phớt hồng, như say như tỉnh tựa vào gối mình, đôi mắt đưa tình.

"- Ôiiiiii... ai vậy? "

Mỹ nhân kinh ngạc ngồi dậy, sa y bị vướng lại trượt xuống một đoạn, càng làm bộ ngực căng đầy thêm lộ liễu.

Ánh mắt mỹ nhân vừa kinh hi vừa thẹn thùng e lệ liếc nhìn Khương Dục:

"- Ngươi... là Khương Dục? "

Khương Dục dừng lại, ánh mắt nặng trĩu nhìn nàng:

- "Tại sao ngươi lại ở đây? "

Gặp được hấn, Khang Bình công chúa thậm chí đã quên mất mình đang diễn, giống như nàng thật sự là ngoài ý muốn mới gặp hấn nơi này.

Khurong Dục thân nhiên:

- " Xin lỗi, không biết phu nhân nghỉ ngơi ở đây, mạo phạm rồi! "

Nói xong, hấn xoay người định rời khỏi.

Làm sao Khang Bình công chúa để cho hấn đi? Hơn một tháng nay, hầu như đêm nào nàng cũng nhớ đến âm thanh nàng nghe được đêm đó, không biết bao nhiêu lần tự tưởng tượng mình chính là nữ nhân đêm đó cùng hấn giao hoan.

Nửa đêm thức giấc, ham muốn mãnh liệt cùng phò mã ân ái, nhưng giống như không gặp đúng chỗ ngựa, càng làm cho nàng tức giận.

Nghĩ đi nghĩ lại, đời này nếu không thể thỏa mãn mong muốn một lần, có chết cũng không cam lòng.

- " Khurong Dục! "

Làn gió thơm mát thổi đến, Khurong Dục bị Khang Bình ôm chặt từ phía sau. Gương mặt nàng dán sát vào tấm lưng rộng của hấn, lẩm bẩm nói:

- " Ta không phải nằm mơ chứ? Thật là chàng sao? Chàng biết hay không, ta... "

Nghe mỹ nhân nói hết lời ái mộ đối với hấn, khoe mẽ Khurong Dục nhếch nhếch. Đây đâu phải lần đầu hấn nằm trong tình huống thế này. Nghĩ kỹ lại thì cũng đủ biết mỹ nhân này là người thế nào. Hơn nữa hành vi trước đó của phò mã cũng có thể giải thích hợp lý.

Vị phò mã này thật sự là có tâm lớn, đích thân sắp đặt mưu kế, đưa nam nhân đến giường thê tử mình.

Nếu là trước kia, món ngon đưa đến miệng, hấn không hưởng thụ không phải là rất ngu sao? Nhưng mà hôm nay hấn thật sự không có tâm tình cho chuyện này.

Dung Hoa trốn tránh hấn ba ngày. Lúc đầu hấn còn bình tĩnh, thậm chí còn có chút vui mừng. Nàng càng trốn tránh, càng chứng tỏ trong lòng không bình tĩnh, khoảng thời gian này hấn ra sức dạy dỗ đã có chút kết quả.

Hiếm có nữ nhân nào có thể tách rời tâm và thân của mình hoàn toàn. Chính phục được thân thể của nàng, lòng nàng không thể không rung động.

Khurong Dục chắc chắn trò chơi này, hấn nhất định sẽ là người thắng cuộc.

Nhưng từ sau ngày bắt đầu cuộc chơi, hấn cũng phát hiện mình có gì đó không ổn.

Những lần xã giao có mỹ tửu bên cạnh hầu hạ, hấn bị người ta nói một câu nà bưng tỉnh:

- " Không lẽ Khurong huynh tu tâm dưỡng tính rồi? Mỹ nhân như thế mà không liếc mắt nhìn một cái sao? "

Khurong Dục chợt phát hiện, lần này hấn hồi kinh, ngoại trừ Dung Hoa ra, hấn không coi trọng nữ nhân nào khác.

Trước kia vì giữ thể diện cho Dung Hoa, hấn sẽ không ở kinh thành làm càn, nhưng trong yến tiệc, gặp dịp thì chơi là chuyện khó tránh khỏi.

Nhưng lần này, hấn đã đặt toàn bộ tâm tư trên người Dung Hoa, ngay từ đầu đã quên mất chuyện này.

Ý thức được điểm này, tâm tình Khurong Dục rối loạn, ngay cả việc Dung Hoa trốn tránh hấn, hấn cũng không có tâm tư để quản.

Hiện tại Khang Bình công chúa sắp đặt quyền rũ hấn, lòng hấn thật sự không kiên nhẫn nổi.

Khang Bình công chúa càng nói càng động tình, kể từ lúc nhìn thấy hấn tim đã rung động, đến ba ngàn ngày tương tư, thật sự là từng chữ thâm tình.

- " Khurong Dục... " - Khang Bình công chúa vòng ra phía trước, sắc mặt ửng hồng, vai thon hé lộ, dán bán thân vào lòng hấn - " Ba năm tương tư, ta không cầu gì hơn, nếu có thể vui vẻ cùng chàng một đêm, kiếp này xem như không uống... "

Khurong Dục đã sớm ngửi được mùi thơm ngọt dị thường, nhìn thấy rượu và thức ăn trên bàn, chợt hấn nhe răng cười.

- " Khurong Dục... "

- " Khắp người công chúa đều là mỹ hương, nếu uống cùng với rượu kia sẽ nảy sinh ham muốn như uống phải xuân dược. Ai cùng người mây mưa lật sóng sau này sẽ bị nghiện, muốn cai cũng không được, có đúng không? "

Khang Bình công chúa biến sắc. Làm thế nào hấn nhìn ra được? Thuốc này nàng phải âm thầm phái người đi lấy mới có được, nghe nói là bí quyết của

hợp hoan môn, trước giờ không có truyền ra ngoài.

Khương Dực xoa gương mặt nàng, khiến cho hơi thở của nàng cứng lại. Ngón tay của hắn chậm rãi trượt trên làn da nàng, ngữ điệu nghe như dịu dàng nhưng âm thanh lại tàn khốc:

"Bất quá, công chúa quá nóng nảy, sao lại tự mình uống trước vậy? Nếu là ta không cùng công chúa hoan hảo, thì biết phải làm sao đây? "

Không đợi Khang Bình công chúa lên tiếng, Khương Dực đã nhanh tay điểm huyệt của nàng.

"Công chúa..." - Khương Dực còn chưa nói hết, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện và tiếng bước chân. Hắn quay đầu nhìn ra, xuyên qua tấm màn lụa mỏng ngoài cửa sổ là hình ảnh của hai nữ tử đang chậm rãi đi về hướng này, mà một tròn số họ là người mà hắn nhìn cực kì quen mắt.

Khương Dực nở nụ cười:

"Thì ra mưu kế thực sự của công chúa là thế này. "

Khang Bình công chúa hoảng loạn không thôi. Tại sao người kia lại đến sớm như vậy? Đúng rồi, vừa rồi nàng tỏ rõ nỗi lòng mất quá nhiều thời gian...

Chết tiệt, tại sao Khương Dực không mắc câu? Rõ ràng nàng đã bôi mị hương trên thân thể mình, sao hắn vẫn có thể bình tĩnh được.

- "Bản Hầu ghét nhất là bị người khác bày mưu tính kế!" - Khương Dực cười rộ, nhưng ánh mắt lại hiện rõ tia lạnh lẽo. - "Có điều được công chúa ưu ái như vậy, làm sao có thể để công chúa về tay không được?... "

Khang Bình công chúa mở to mắt, ngằm vui vẻ, chẳng lẽ hắn chịu...

"Nếu công chúa đã muốn nhìn thấy năng lực của bản Hầu, vậy thì ta sẽ để công chúa nhìn cho thật kỹ! "

Những chữ "nhìn cho thật kỹ" bị hắn gằng từng tiếng nặng nề.

Khang Bình công chúa còn chưa phản ứng kịp, bỗng nhiên thân thể nàng nhẹ bẫng, bay lên trời.

Xà nhà Thủy các trang trí hai bên vách ngăn, điêu khắc hoa văn. Khương Dực đặt nàng ở chính giữa vách ngăn, cười khê:

"Tâm nhìn nơi này rộng rãi, công chúa nhớ chú ý xem cho kĩ nhé! "

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Cùng nhau ăn

Dung Hoa đi theo nha hoàn đến Thủy các, cảm thấy có gì đó không ổn.

Lúc ở yến tiệc, nàng đột nhiên bị dội cho toàn thân đều là nước trà, rồi có nha hoàn mời nàng ra ngoài nói đi thay xiêm y.

Dung Hoa vốn không nghĩ ngợi nhiều, nhưng khi đi đến đây liền cảm thấy hồ nghi.

Bọn họ đi đến một nơi bốn bề vắng lặng, nếu như ở đây có phát sinh chuyện gì hẳn là gọi trời không thấy gọi đất không nghe rồi.

Nàng dừng trước Thủy các, nói:

"Đi lâu như vậy rồi, váy ướt cũng đã khô mất, thôi không cần thay nữa, trở về đi. "

"Phu nhân! " - Nha hoàn kia vội vàng ngăn nàng. - "Tuy rằng đã khô nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết bẩn, mặc như vậy tham gia yến tiệc rất bất nhã..."

Dung Hoa đang định cự tuyệt, chợt thấy trong Thủy các có bóng người xuất hiện, y phục kia là...

Nàng không khỏi bước chân về phía Thủy Các.

Thấy nàng vào Thủy Các, nha hoàn nhẹ nhàng thở ra, vội vàng xoay người rời khỏi.

Thấy bóng người kia, trong lòng Dung Hoa nói lên. Khương Dực! Đó là Khương Dực! Hắn mặc y phục do chính nàng chuẩn bị, không thể sai được!

Hắn ở chỗ này làm cái gì? Ở một nơi vắng vẻ như Thủy Các này...

Dung Hoa dường như không suy nghĩ nhiều, cứ thế đi vào.

Chính nàng cũng không phát hiện, mình bị sự tức giận làm chủ, quên mất lý trí. Nàng thậm chí còn chưa nghĩ đến chuyện nếu như hấn đang làm đúng chuyện nàng đoán trong đầu, nàng sẽ phản ứng làm sao.

Dung Hoa vén màn lụa lên, từng bước đi vào trong.

Thoang thoang hương thơm lạ lẫm, màn lụa mỏng tung bay, tạo nên bầu không khí triền miên.

Nhưng ở trong bầu không khí này, Dung Hoa lại cảm thấy như có một ngọn lửa thiếu đốt nàng.

Tên Khương Dực khốn kiếp này ở trước mặt nàng giả bộ đáng hoàng, nhưng ra cửa lại làm xằng làm bậy. Tấm màn cuối cùng được kéo lên, thân ảnh quen thuộc hiện ra.

Chỉ có một người?

Lửa giận trong lòng Dung Hoa đột nhiên bị một chậu nước lạnh dập tắt, không biết phải làm sao. Chuyện này là thế nào? Sao chỉ có một mình Khương Dực?

Khương Dực đang dựa trên giường tự rót rượu uống, dửng dưng như tự mình hưởng thụ, nhìn thấy nàng đến thì giả vờ kinh ngạc nhíu mày:

- "Sao nàng lại đến đây? "

- "Thiếp... " - Dung Hoa run lên vì sợ, Dung Hoa vừa thấy bóng dáng của Khương Dực, liền cho rằng hấn và Khang Bình công chúa lén lút hẹn hò ở đây, chưa kịp suy xét kỹ đã bước vào.

Không đợi Dung Hoa trả lời, Khương Dực vươn tay kéo nàng lại gần, hít lấy mùi thơm ngọt ở trong Thủy các, hấn đã có chút động tình.

- "Phu nhân tới rất đúng lúc. " - Không đợi Dung Hoa trả lời, Khương Dực khẽ vươn tay lôi nàng tới gần hơn. - "Bản Hầu đang cảm thấy một mình không thú vị chút nào đây. "

Người mùi thơm ngọt ở nơi này khiến Khương Dực đã sớm động tình. Hôm nay Dung Hoa rất xinh đẹp, hơn nữa gương mặt giận dữ của nàng lúc vừa xuất hiện khiến tâm tình Khương Dực ngứa ngáy khó chịu.

Rõ ràng là một gương mặt sinh động như thế, cần gì lúc nào cũng phải đeo mặt nạ.

- "Hầu gia, chàng, um... "

Lời còn chưa nói hết, Dung Hoa đã bị Khương Dực ép uống cạn một ly rượu lớn, khiến nàng suýt chút nữa bị sặc.

- "Uống với bản Hầu một chén đi. "

- "Khụ khụ... " - Dung Hoa rất ít khi uống rượu, đột nhiên bị rót vào miệng một lượng lớn như vậy, gương mặt nàng lập tức đỏ bừng. - "Chàng... "

Hấn ngẩng cổ lên uống tất cả chỗ rượu kia, sau đó kéo đầu Dung Hoa qua mồm hết vào trong miệng nàng.

- "Rượu ngon không? " - Khương Dực rút lại ly rượu. - "Bản Hầu dứt nàng uống. "

Dung Hoa còn chưa nói được câu nào, bụng đã bị hấn rót đầy rượu, được tính của rượu phát tán cực nhanh.

Ngay lập tức, hai mắt nàng trở nên mờ mịt lung.

Đút xong rượu rồi, Khương Dực găm một đường cổ nàng, cánh tay cứng cáp bóp chặt eo của nàng, chặt chẽ ép sát vào người, một bàn tay khác lần mò trên ngọc thể của nàng xoa nắn.

- "Xoẹt!"

Bộ ngực của Dung Hoa bị lộ ra phân nửa vì ai kia xé mở vạt áo. Hấn lấy dây lưng trói hai tay nàng ra phía sau. Tư thế này khiến nàng phải ưỡn cao ngực.

- "Hầu gia, nơi này là... không được..."

Lý trí còn sót lại của Dung Hoa phát ra những tiếng yếu ớt.

Nàng không hiểu chuyện rốt cuộc là thế nào nữa. Vốn định đến đây để bắt gian, cuối cùng còn chưa kịp làm gì đã bị bắt lên giường là sao? Còn nữa, sao đầu óc nàng mơ mơ màng màng thế này? Trong cơ thể lại nóng lên từng cơn, cảm giác quen thuộc này khiến cho nàng nhớ lại đến đêm vào cung hôm đó...

- "Dung Dung, nơi này của nàng rất đẹp. " - Khương Dực lưu lại một chuỗi dấu hôn từ cổ xuống ngực nàng.

Hắn ôm nàng trước ngực, ngồi mặt đối mặt với hắn. Vạt áo trước ngực bị xé mở, áo yếm cũng bị kéo xuống, nhưng không tháo hẳn ra, ngực lại trở thành đồ nâng ngực, đỡ bầu ngực lớn của nàng căng tròn đứng thẳng.

Một tay Khương Dực xoa xoa một bên anh đào ro tròn, bên còn lại được hắn cúi đầu há miệng ngậm lấy.

Nụ hoa đỏ bừng bị hắn cắn cắn, đầu lưỡi thô ráp nóng ẩm cắn thật liếm láp đỉnh điểm nhô cao, gặm gặm mút mút.

- " Ahhh... " - Dung Hoa không nhịn được kêu lên.

Qua hai tháng dạy dỗ, nàng đã có phản xạ có điều kiện với sự âu yếm của Khương Dực, từng cơn khoái cảm truyền đến qua sự cắn mút của Khương Dực, lan khắp toàn thân, khiến nàng lập tức uốn cong thân thể, giống như chủ động dâng cặp đào hồng vào trong miệng Khương Dực vậy.

Mà giữa hai chân nàng cũng bắt đầu có cảm giác tê dại, lập tức ướt át, Khương Dực còn cố tình nói lời trêu chọc:

- " Nhìn xem, bóp một cái là hiện dấu đỏ liền, non đến mức có thể nặn ra nước... um. còn cứng nữa. "

Hai núm mai hồng đã cứng rắn như đá, màu sắc cũng biến từ đỏ hồng sang đỏ thẫm, Khương Dực bóp đến hai gò bồng đảo của nàng biến dạng, hai đỉnh hồng sẫm nhô ra từ những khe hở của các ngón tay, chĩa thẳng ra ngoài, giống như đang cầu xin được yêu thương.

- " Hầu gia, chẳng đúng... "

Dung Hoa thờ hồng học, nàng cảm thấy chuyện này không ổn.

Nơi này không phải là Hầu phủ, bọn họ đến đây làm khách, sao có thể ở trong Thủy các nhà người ta mà...

- " Gọi ta là gì? " - Khương Dực ngẩng đầu, liếm liếm vành tai của nàng.

Toàn thân Dung Hoa giật bắn, đầu óc càng mơ hồ.

- " Khương, Khương Dực... "

Khương Dực hài lòng cười một tiếng, ngẩng đầu liếc mắt nhìn xà nhà, thò tay đến eo kéo thắt lưng ra.

Quần áo hắn rơi lộn xộn xuống, cơ thể nam tính cường tráng xuất hiện.

Khuôn ngực vạm vỡ, bắp thịt cuộn cuộn, nhấp nhô căng phồng.

Hắn đẩy ngã Dung Hoa ra giường, quỳ gối giữa hai chân nàng. Không có cời váy của nàng, mà chỉ cời tiểu khó bên trong của nàng ra, để lộ hai cái chân dài trắng muốt.

Khương Dực ôm chân của nàng, liếm liếm hôn hôn từ dưới lên.

Cảm giác tê liệt từ bắp chân truyền đến, Dung Hoa hừ nhẹ ra tiếng.

Rượu hỗ trợ được tính, thần trí của nàng đã mơ hồ.

Từng điểm Khương Dực hôn lên lưu lại bằng chuỗi vết ướt. Da nàng non như đậu phụ, giống như có thể mút nước vào trong miệng.

Từ bắp chân một đường hôn đi lên, lần vào bắp đùi trong, để lại những vết tích ái muội của nụ hôn. Cuối cùng, Khương Dực chạm đến chỗ kín giữa hai chân nàng, thổi vào một luồng khí.

Cảm giác chỗ kín của mình man mát, Dung Hoa rên một tiếng, run rẩy tiết thủy dịch.

Khương Dực cười nhẹ, hôn lên hoa cốt giữa hai chân nàng.

- " Aaaaaa, Khương Dực... đừng... "

Không phải lần đầu tiên nàng bị hắn hôn nơi này, nhưng đây là lần đầu tiên hắn hôn cuồng dã và càn rỡ đến như thế.

Khương Dực xem hoa huyết của nàng như cái miệng nhỏ phía trên, liếm hôn cắn mút. Đầu lưỡi hắn tiến vào chỗ sâu trong cánh hoa, mỗi một vị trí trong hoa huyết đều được hắn liếm qua. Chiếc lưỡi thô ráp lướt qua nhụy hoa mềm mại, răng cắn nhẹ nhẹ, khiến Dung Hoa vừa đau vừa tê dại.

Hoa dịch chảy đầm đìa, giữa hai chân nàng là một mảng lầy lội.

- " Mới không đụng đến nàng vài ngày đã mất cảm như vậy rồi sao? " - Khương Dực cười nhẹ một tiếng, cắn cắn nhụy hoa nói.

Dung Hoa đầu còn nghe được hần đang nói cái gì, đã sớm không còn biết mình đang ở chỗ nào.

Nhìn cửa huyết ko ngừng mấp máy khép mở, Khương Dực tách hai chân nàng căng ra, dùng sức kéo mở cánh hoa thật rộng, khiến u hoa giữa hai chân không còn chỗ ẩn nấp.

Khương Dực thưởng thức một hồi, hai tay bóp chặt chân nàng, ngón cái thăm dò vào cửa huyết, dùng sức tách ra.

Dung Hoa kêu lên một tiếng ngắn ngủi, dâm dịch chảy càng dữ dội hơn. Hoa huyết đón nhận kích thích, giống cái miệng nhỏ, đóng đóng mở mở giống như đang rất muốn ngậm chặt cái gì đó.

Khương Dực thoả mãn nàng, cúi đầu, đầu lưỡi dùng sức đỉnh đầu chen vào.

- " Á... " - Dung Hoa uốn éo, đón nhận khoái cảm liên tục ập đến.

Đầu lưỡi mềm mại dán vào hoa huyết khiến nàng có cảm giác khác hoàn toàn so với côn thật. Nó giống như một con rắn nhỏ linh hoạt, chui qua chui lại trong huyết nàng, gây sóng gió. Ngay sau đó, xuân thủy mở cổng, Dung Hoa tiết thân ướt đầm phần nệm bên dưới.

- " Như vậy không được. Vì phu còn chưa được thoả mãn mà! "

Khương Dực ôm nàng dậy, cõi trối cho nàng, đổi hướng của nàng đưa lưng về phía mình.

- " Lại đây, cùng nhau ăn đi. "

Hơi thở gấp gấp của Dung Hoa còn không kịp ổn định, đột nhiên đổi tư thế, ghé sát vào người hần, đầu bị đè xuống, một cây gậy thịt chia thẳng vào mặt nàng. Đầu nó ngẩng cao lên, lỗ nhỏ vì hưng phấn mà chảy nước, trông ác liệt vô cùng.

Nàng sợ hãi né nó. Nhưng đầu lại bị Khương Dực ấn xuống, miệng đối diện với thứ hung tợn kia.

- " Ngoan, há miệng " - Khương Dực một tay đè đầu nàng, một tay xoa bóp ngực nàng. - " Dung Dung, ta rất khó chịu, giúp ta ngậm một chút thôi. "

Giọng nói của hần dịu dàng, dụ dỗ bên tai nàng. Ý chí Dung Hoa vốn đầu có mạnh mẽ, hơn nữa mị hương bà rượu phát huy tác dụng trong cơ thể nàng, khiến đầu óc nàng giờ chỉ còn lại màn sương dày. Nàng bất tri bất giác làm theo lời hần, há miệng ngậm chặt vật kia.

- " Ngoan lắm, từ từ ăn vào trong... "

Gậy thịt bị miệng nhỏ của nàng từ từ nuốt vào, đáy mắt Khương Dực ngày càng sâu, trong mắt dấy lên dục hoả đã mấy ngày không đụng vào nàng, hần thật sự cũng muốn lắm rồi.

Đến khi nàng nuốt được hơn phân nửa, Khương Dực mới nằm xuống, nâng bờ mông của nàng lên, để hai chân nàng sang hai bên mình, rồi hôn lên u hoa đang ướt đầm dề giữa hai chân kia.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Dị Đĩ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Yêu và dục

Trên xà nhà, Khang Bình công chúa cắn chặt môi đến mức gần như ra máu.

Trong Thuý các đầy mị hương, mà trước đó nàng đã uống chút rượu, hai hỗn hợp hoà quyện khiến nàng ham muốn mãnh liệt đến mức toàn thân run rẩy.

Vậy mà bây giờ nàng lại bị điểm huyết, toàn thân không có thể cử động, cho nên không thể tự an ủi bản thân được.

Vách ngăn trên xà nhà không điều khắc gì nhiều, giường ở ngay bên dưới, nhìn xuống là thấy không sót một thứ gì.

Người nàng yêu nhất và người nàng hận nhất đang lật mây đồ mưa bên dưới.

Nàng thấy Khương Dực kéo Dung Hoa đến giường, nhìn hần mớm rượu cho nàng ta, họ hôn nhau, rồi hần xé rách đồ của Dung Hoa, cắn cắn bóp bầu ngực của nàng ta, lại chui vào giữa hai chân nàng ta, liếm liếm hôn hôn hoa huyết giữa hai chân, khiến cho nàng ta co giật đến cao trào.

Và bây giờ, nhìn bọn họ chồng lên nhau, dùng môi lưỡi mình mà thoả mãn cho nhau... một màn dâm đảng này khiến Khang Bình cảm thấy lửa dục cháy bùng bùng, hận đến tận xương tủy.

Khương Dực sao có thể đối xử với nàng như vậy? Hắn cự tuyệt tình cảm của nàng đã đành, còn điểm huyết muốn nàng tro mắt ra nhìn hắn và Dung Hoa giao hoan dâm dăng với nhau. Nàng hận vô cùng, lại bị điểm huyết không thể cử động, không muốn nhìn cũng không được.

Khương Dực nửa nằm nửa ngồi, khoe thân thể chắc khỏe, vai rộng eo hẹp, bắp thịt cuộn cuộn.

Đầu Dung Hoa hướng xuống, nằm trên người hắn, váy đã bị cởi sạch, trên người không một mảnh vải.

Nàng chống tay trên đùi Khương Dực, vùi đầu giữa hai chân hắn, miệng nhỏ bị dục long nhét tràn đầy, khó khăn phun ra nuốt vào.

Hạ thân nàng bị Khương Dực tách ra, hoàn toàn lộ diện trước mắt hắn. Hắn vừa dùng tay đùa bỡn hoa châu của nàng, vừa dùng lưỡi khuấy đảo hoa huyết nàng, khiến tiếng nước va chạm vang lên không ngừng.

Tiếng thờ dóc, tiếng nuốt nước bọt, tiếng dâm thủy, hoà quyện như một khúc nhạc dâm mị.

Nơi giữa hai chân từng đột ủa đến những khoái cảm, Dung Hoa nào có thể chịu được? Nhưng chỉ cần nàng chậm lại, Khương Dực sẽ vỗ mông nàng một tiếng:

- "Đừng có biếng nhác!!!" - Cái vỗ vừa Khương Dực khiến Dung Hoa càng mẫn cảm hơn, bị làm đến đầu óc trống rỗng.

Lý trí đã sớm bay đến nơi nào, bây giờ nàng giống như con búp bê tình dục, Khương Dực nói làm cái gì thì làm cái đó.

Lúc Khương Dực cắn cắn hoa châu ẩn sâu bên trong của nàng, khoái cảm đạt tới cực hạn, rốt cuộc Dung Hoa không chịu nổi, trong cổ họng phát ra âm thanh "ực ực", nàng không thể không được nuốt mạnh một cái, co quắp đạt tới cực khoái.

- " Yêu tinh!"

Khương Dực nghiêng răng nghiêng lợi, phía trên mặt hắn dính đầy dâm dịch của nàng, phía dưới gậy thịt lại bị cổ họng nàng buộc chặt, kích thích đến run lên, nào có thể khác chế được nữa? Hắn buông lỏng tinh quan, dương tinh phun trào, bắn thẳng vào thực quản của nàng.

Khương Dực ôm Dung Hoa nhuyển thành cộng bún từa vào trong ngực mình, rót chén rượu cho nàng súc miệng, sau đó triển miên hôn hít nuốt rượu cho nàng.

Hôn sâu, dục niệm lại trỗi dậy. Hắn lại tách hai chân Dung Hoa ra, gậy thịt tìm được cửa huyết, thúc vào trong.

Vừa mới bị hắn chơi đến cao trào, tiểu huyết đã mềm nhuyển ra, làm gì còn chống cự được, vì thế hắn dễ dàng sáp nhập.

Huyết mềm vốn chặt chẽ, dục long vừa tiến vào đã bị nó giữ chặt, sóng chết mút vào trong.

Khương Dực sáng khoái vô cùng, hai tay nâng cặp mông tròn của nàng dùng sức ép xuống.

- " Áaaaaa".

Dung Hoa hét lên một tiếng, không ngờ hắn lại hung hãn đến thế, dâm thẳng vào trong. Hoa tâm non mềm của nàng bị long đầu cứng rắn của hắn đâm ngay chóc, thốn đến co siết lại, mà hắn còn thừa cơ chọc mở hoa tâm.

Khương Dực sao có thể bỏ qua cơ hội này, hắn cầm lấy mông mềm của nàng, trên dưới điên cuồng cầm chọc.

- " Khương Dực, đừng, đừng... "

Toàn thân Dung Hoa hư nhuyển, vừa mới qua hai lần cao trào, nàng không chịu được hắn chơi đùa nàng ác liệt như thế. Tư thế này vào vô cùng sâu, huyết thịt căng cực hạn, bụng cũng đều trướng cứng.

Nhưng nàng càng cầu xin, Khương Dực lại càng hưng phấn.

Hắn đúng là đang trong độ tuổi nhu cầu cường thịnh, lại có thêm mị hương và rượu kích thích, hắn có muốn dừng cũng không dừng được.

" Phì, phì, học, học. "

" Chụt chụt chụt "

- " Chơi đến nàng... "

- " A! A! Aaa... "

Hắn thúc vào càng lúc càng nhanh, hỗn hợp tiếng dâm dịch kêu càng lúc càng vang.

Mà mỗi lần cắm xuống như vậy, Dung Hoa đều kêu một tiếng, lọt vào tai Khương Dực có công dụng không khác nào xuân dược.

Hắn bắt chấp tất cả đâm sâu vào trong, mỗi lần cắm vào đều dùng toàn bộ sức lực, giống như muốn nhét luôn hai quả cầu thịt vào trong huyết nang.

Dục căn thô ráp phá vỡ huyết mềm chặt chẽ, chọc mở nơi sâu nhất trong hoa tâm, nhắm vào nơi yếu ớt nhất, dùng sức nghiền nát.

Những lúc như vậy, hoa tâm đón nhận kích thích, đột nhiên co siết lại, gắt gao mút chặt long đầu của hắn, cọ sát đầu nầm của hắn, khiến hắn sáng khoái như bị điện giật.

Còn Dung Hoa bị đâm đến vừa tê dại vừa đau, dâm dịch không ngừng chảy ra, khiến hạ bộ hai người sáng bóng.

Nàng không rõ là đau hay là sung sướng, rõ ràng bị hắn cắm mạnh như vậy, khiến hoa huyết nhỏ bé của nàng bị mài đến sưng đỏ, hoa tâm cũng bị đâm đến đau thốn. Nhưng loại cảm giác này lại đem đến cho nàng một trận khoái cảm cuồng nhiệt, bụng nàng vừa ê ẩm, lại vừa chổng chất khoái cảm.

Không được... nàng sẽ bị hắn làm đến chết khô mất...

"- Khương Dục... huhu... cầu chàng, không được... đừng mà... huhu, muốn hư... aa.. aa "

Dung Hoa kêu lung tung, không biết mình đang nói cái gì. Thân thể bị hắn cắm điên cuồng, chỉ còn cách gắt gao ôm cổ của hắn, duy trì thăng bằng.

"- Nàng kêu ta là gì? "

Trong mắt Khương Dục đỏ ngầu, các bắp thịt căng cứng, hắn cắn răng dùng hết sức chọc cắm nàng.

"- Khương, Khương Dục... " - Dung Hoa không biết mình nói sai ở đâu.

"- Kêu phu quân. Mau!!! "

Dung Hoa khóc ròng, gương mặt đỏ bừng, lý trí đâu còn nữa, hắn bảo gì thì làm đó.

"- Phu... phu quân. "

"- Ngoan."

Nhìn hai hàng nước mắt của Dung Hoa, tâm tình Khương Dục xúc động, vừa đẩy mạnh dục long của mình, hung hăng đâm vào người này, vừa buộc miệng nói:

"- Ta yêu nàng... "

Dung Hoa không hề phát hiện, thân thể nàng đang ôm chặt cứng ngực một chút, sau đó nàng bị đặt xuống giường.

Khương Dục cúi người, phủ trên thân thể nàng, hất phần tóc dính mồ hôi trên mặt nàng ra.

Hắn hồi tưởng lại quá khứ. Hai tháng trước, gương mặt này vẫn còn là hình ảnh mơ hồ trong mắt hắn. Nhưng bây giờ, cho dù là có không nhìn nàng, hắn vẫn có thể nhớ như in từng chi tiết. Gương mặt cười tươi của nàng, bộ dạng tức giận, đáng vẻ hờn dỗi, cả hình dáng lúc nàng và hắn cùng nhau mây mưa...

Thì ra là vì yêu đúng không? Cho nên dù biết rõ hỗn hợp mị hương và rượu có hiệu quả gây nghiện, nhưng hắn không chút do dự tóm lấy nàng ở đây điên loạn đảo phượng.

Nghiện thân thể nàng cũng không phải là chuyện gì to tát, bởi vì lòng hắn thật sự đã nghiện nàng rồi.

Khương Dục cúi đầu xuống, hôn nàng.

"- Ừm... " - Sự dịu dàng hiếm thấy khiến cho Dung Hoa mềm nhũn, hừ một tiếng.

Khương Dục bị âm thanh này giật bắn người, đốt sống lưng tê rần, hành động nhanh hơn lý trí, hạ thân cực kỳ nhanh chóng thúc vào trong người Dung Hoa, phun tinh hoa của mình vào trong người nàng, tạo thành một mảnh bọt mép xung quanh nơi hai người giao hợp.

***

Trên xà nhà, Khang Bình công chúa trở mắt nhìn nam nhân nàng thích ôm một nữ nhân không phải là nàng mà điên cuồng giao hoan, hưởng thụ sự khoái lạc của tình dục.

Phẫn nộ! Căm hận! Nhưng nàng không biết làm sao.

Cho đến lúc Khương Dục nói ra câu "Ta yêu nàng", tuy Dung Hoa không nghe được, nhưng Khang Bình lại nghe rất rõ ràng.

Nàng trừng mắt thật to, giống như muốn rót hai tròng mắt ra ngoài luôn vậy.

Khương Dực nói cái gì? Sao hắn lại nói thế? Tiệm nữ Dung Hoa kia có cái gì tốt? Sao hắn có thể yêu nàng ta? Gạt người, nhất định là gạt người!!!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đâu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chỉ có nàng

Lúc Dung Hoa tỉnh lại đã phát hiện mình đang ngủ trên giường của mình ở Hầu phủ.

Nàng mơ hồ ngồi dậy, từ từ hồi tưởng lại.

Kì lạ, không phải nàng đang tham dự yến tiệc ở Tĩnh viên sao? Sau đó thì thế nào? Làm sao lại...

Từng dòng kí ức ồa về khiến Dung Hoa hít sâu một hơi, bất giác lấy tay che mặt.

Trời ạ, nàng làm sao có thể cùng Khương Dực tại Tĩnh viên làm chuyện... Không đúng, tình huống lúc đó không đúng, là bị hạ được sao?

Dung Hoa hồi tưởng lại tình hình lúc đó, cảm thấy rất kì lạ.

Theo lý mà nói, lúc ấy người bị hạ được hẳn là Khương Dực mới đúng.

Nàng biết Khang Bình công chúa đối với Khương Dực nhớ mãi không quên, làm ra loại chuyện này tuyệt không có gì là lạ. Nhưng tại sao, nàng bị nha hoàn dẫn tới Thủy các, lại chỉ thấy một mình Khương Dực?

Rèm châu bị vén lên, Khương Dực bước vào.

"Nàng tỉnh rồi?? "

Dung Hoa há miệng thở dốc:

"Hầu gia..." - Lại phát hiện giọng nói của mình nghe ồ ồ kinh khủng, nhớ đến bộ dáng phóng đảng của mình trong Thủy các, mặt nàng đỏ bừng lên.

Về mặt Khương Dực lại tỉnh bơ như mọi ngày:

"Được hiệu của thuốc kia khá nặng, nàng đã ngủ hơn một ngày. "

Dung Hoa kinh hãi:

"Hạ được? Chẳng có bị hay không? Là Khang Bình công chúa làm sao? "

"Ta có bị hạ được hay không, không phải nàng cũng đến đúng lúc rồi sao? " - Khương Dực mỉm cười.

Nói đến đây, Dung Hoa có phản hồ đồ:

"Chuyện là thế nào? Nếu là bị hạ được, tại sao ở đó chỉ có mình Hầu gia? Khang Bình công chúa..." "

Khương Dực nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm:

"Trong lòng nàng, ta là loại người nữ nhân nào cũng có thể lên giường ư? "

Ngữ khí của hắn rất bình thản, nhưng Dung Hoa lại cảm thấy hắn đang tức giận. Kì quặc, hắn giận cái gì chứ?

"Đồ đặc đều đã chuẩn bị xong, ba ngày sau bản Hầu lên đường." - Về mặt Khương Dực nhàn nhạt.

Dung Hoa sửng sốt hồi lâu:

- "Dạ..." "

"Việc của Khang Bình công chúa nàng không cần quản, ta đã xử lý xong" - Nói hết câu, Khương Dực đứng dậy ra ngoài

Dung Hoa ngơ ngác nhìn hắn rời đi, đứng tiền hơn nửa ngày, tâm tình phức tạp ngồi xuống.

Ngày hắn rời khỏi cuối cùng đã đến.

Hai tháng vừa qua giống như một giấc mộng.

Sau khi hấn đi, nàng vẫn là một Chiêu Ninh Hầu phu nhân tôn quý không được phu quân sủng ái.

Tất cả đều trở về với nguyên trạng mà nó vốn có.

Chẳng phải đây là điều nàng mong chờ sao? Khương Dực đi biên thành, nàng ở lại kinh thành tự do tự tại, muốn tiền có tiền, muốn người có người, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn làm cái gì thì làm cái đó...

"Tách"

Một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay của Dung Hoa, nàng sùng sốt một hồi vẫn chưa lấy lại tinh thần. Nàng đưa tay nhìn giọt nước rơi trên đó, bỗng nhiên nở nụ cười, tự nhủ:

"Đồ ngốc, chuyện vui như thế có gì phải khóc? Hấn đi không phải rất tốt sao? Không còn ai quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của ngươi, ngươi có thể bình yên chờ ngày trở thành lão thái Hầu phủ..."

"Tách! Tách! "

Dung Hoa nhắm mắt lại, nước mắt càng không ngừng chảy xuống.

Bức rèm châu thoáng lay động, giống như có ai đó vừa rời đi.

Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua.

Dưới sự chỉ thị của Dung Hoa, hạ nhân Hầu phủ khiêng từng tấm rương đồ lên xe.

Những thứ này đều là do nàng dụng tâm chuẩn bị, nào là dược liệu, vải vóc, trà tươi... đều là những thứ khó kiếm ở biên thành.

Quay đầu nhìn lại, nàng thấy Thanh La và Từ Đăng cũng đang khuôn mặt đặc lên xe ngựa.

"Các ngươi mang thứ này ra làm gì?" - Dung Hoa cảm thấy kì lạ, sao đồ đạc nhiều đến mức phải chất vải xe thê này.

"Thưa phu nhân." - Thanh La cúi người hành lễ. - "Đây là đồ Hầu gia dặn dò."

"Ừ... biết rồi."

Trong lòng Dung Hoa nhói lên từng cái. Thứ mà Thanh La và Từ Đăng mang lên xe đều là hương liệu và gấm vóc thượng hạng, vừa nhìn thấy là biết cho phái nữ dùng. Khương Dực đem những thứ này ra đó cho các thị thiếp sao? Lúc trước nàng cũng thường chuẩn bị một ít cho họ, chỉ là năm nay không có tâm trạng, không ngờ rằng Khương Dực lại tự mình lo việc này.

Toàn bộ hành lý mang lên xe, nhiều hơn gấp đôi so với năm ngoái.

Khương Dực mặc áo giáp mỏng đi đến, đám binh sĩ cũng len lên ngựa.

"Hầu gia, đi thuận buồm xuôi gió." - Dung Hoa che giấu suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, cúi đầu hành lễ.

"Ừm" - Khương Dực lãnh đạm đáp một tiếng, cầm dây cương nhảy lên ngựa.

Dung Hoa không có ngăn đầu, gất gao nhìn chằm chằm mũi chân của mình. Nàng không muốn tại thời khắc cuối cùng, phải nhìn nhìn ra đi.

"Còn chờ cái gì nữa? Đỡ phu nhân lên xe đi."

"Dạ." - Thanh La và Từ Đăng thưa một tiếng, vội vàng đỡ Dung Hoa lên xe ngựa.

Dung Hoa ngẩng người ra, đột nhiên ngẩng đầu, lập tức đón lấy ánh mắt Khương Dực từ trên cao nhìn nàng, có chút ý cười:

"Hoàng Thượng đã đáp ứng thỉnh cầu bản Hầu, đồng ý cho phu nhân theo ta ra biên thành."

Cái, cái gì?

Dung Hoa tròn mắt há mồm, bị Thanh La, Từ Đăng thúc giục đỡ nàng lập tức lên xe.

***

Hai tháng sau, tại biên thành.

Trong Hàu phủ ở biên thành có xây một đài quan sát riêng cho Chiêu Ninh Hàu, chuyên dùng để quan sát bốn phía xung quanh, giống như lỗ châu mai. (*)

(*) Một lỗ châu mai (thường được gọi là một mũi tên vòng, kẻ hở hoặc lỗ vòng lặp) là một khẩu độ dọc mỏng trong một pháo đài mà qua đó một cung thủ có thể khởi chạy các mũi tên.

Lúc này, trong liễu vọng vang ra âm thanh bất xứng với khí thế uy nghiêm của nó.

- " Phu quân, không được... Aaaa, quá sâu rồi... " - Tiếng nữ nhân trầm thấp khẽ ngâm.

Nam tử cười khê:

- " Một thế đã không chịu được? Phu nhân, bản Hàu còn chưa ăn no đâu! "

- " Aaaa... um... đừng... " - Tiếng nữ nhân rên rỉ bỗng nhiên dồn dập hẳn, còn có tiếng nước chặc chặc vang lên.

Dung Hoa tựa người vào ô cửa liễu vọng trên bệ cửa sổ, cửa sổ mở rộng ra, cách lỗ châu mai chỉ khoảng một thước, quang cảnh nơi biên thành ập vào trong đáy mắt.

Từ bên ngoài nhìn vào, nàng vẫn ăn mặc chỉnh tề, chỉ là sắc mặt có chút ửng hồng, thân thể không ngừng dao động, khiến hoa trâm trên tóc cũng lung lay theo.

Từ bên trong nhìn ra thì khung cảnh lại hoàn toàn khác.

Thắt lưng bị cởi bỏ, tùy tiện ném trên mặt đất, vạt áo bị mở rộng ra, áo yếm bị kéo xuống để lộ bầu ngực căng đầy. Theo động tác thúc vào, bầu ngực nảy lên một cái, dao động lên xuống. Còn hạ thân nàng đã không còn một mảnh vải, váy bị dẫm nát dưới chân, khiến đôi chân thon dài trắng ngần lộ hẳn ra ngoài không khí.

Khương Dực đứng ở phía sau nàng, quần áo trên người hoàn chỉnh, chỉ có thắt lưng bị cởi bỏ, hung vật nào đó nhô ra ngoài.

Bàn tay hần đề hông của Dung Hoa, khiến mông nàng nhô cao, nghênh hợp với vật to lớn đang cắm rút ra ra vào vào. Tay còn lại quẩn lấy một bên ngực nàng, tận tình xoa bóp quả đào lớn.

"Bốp! " Khương Dực đánh vào mông nàng một cái, Dung Hoa bị đánh run bắn lên.

- "Phu nhân, vì phu còn lâu lắm, có còn sức hút nữa không? "

Dung Hoa cắn môi, chịu đựng sự thẹn thùng, hoa huyết mấp máy siết chặt dục long của hần.

Khương Dực hít sâu một hơi, cắn răng:

- "Yêu tình, còn có thể mút chặt đến thế!!! "

Hần nâng cao một chân của nàng, sau đó thẳng lưng, không khách khí chút nào đút toàn bộ dục long vào giữa hai chân nàng.

- " Aa..."

Dung Hoa cắn chặt tay áo của mình, nuốt từng tiếng rên vào trong. Tuy rằng không ai dám đến gần đài quan sát, nhưng tiếng kêu của nàng chưa chắc sẽ không bị người khác nghe được... Nếu thế nàng không còn mặt mũi nào nữa.

- " Ừm! Ừm! Ừm! "

Miệng cắn chặt, mũi lại không thể ngăn được âm thanh phát ra. Khương Dực đi vào quá sâu, cắm đến cuống dãi, Dung Hoa không khống chế được, cứ kêu a a không ngừng.

Hai tháng trước, đến phút cuối cùng nàng mới biết được Khương Dực quyết định mang nàng đi biên thành chung với hần.

Trong lòng nàng vừa vui vừa buồn, buồn là vì ở ngoài biên thành kia, hần có đến năm thị thiếp hầu hạ, vui là vì... nàng thừa nhận mình có một chút tình cảm khác lạ với Khương Dực.

Một đường tâm sự nặng nề, đến biên thành, quả nhiên nàng gặp được những nữ nhân kia.

Ca cơ vùng Giang Nam, giai lệ phương Bắc, mỹ nhân ngoại tộc... mỗi người mỗi vẻ, hương sắc đa dạng.

Vốn tưởng rằng nàng phải chịu đựng cảnh hần trái ôm phải ấp sống qua ngày, nhưng không ngờ Khương Dực nhìn ra ghen tuông trong lòng nàng. Hần nói:

- " Muốn ta đưa những nữ nhân kia rời khỏi đây cũng được. Nhưng từ nay về sau, nàng phải chịu trách nhiệm đút ta ăn no."

Dung Hoa âm thầm kêu khổ.

Dục vọng của Khương Dực mãnh liệt như vậy, bất cứ lúc nào, bất cứ chỗ nào cũng có thể động dục. Những nữ nhân kia đi rồi, trừ khi hắn ra quân doanh, nếu không nàng hầu như lúc nào cũng bị trói chặt bên người hắn.

Cho dù là ban ngày hay ban đêm, chỉ cần hắn hưng phấn, liền sẽ đè nàng xuống ân ái một lần.

Giống như bây giờ, hắn chỉ đi nhìn qua quân tình theo thường lệ. Sau khi xem xong, liền trở về đặt nàng lên bệ cửa sổ làm.

Được rồi, trải qua nhiều ngày điều dưỡng, thân thể và thể lực của Dung Hoa đã khá lên rất nhiều, không đến nỗi là không chịu được hắn giày vò.

Mà làm chuyện này thường xuyên khiến thân thể Dung Hoa càng lúc càng mất cảm, chỉ cần hắn chạm nhẹ cũng khiến nàng "xuân thủy chảy róc rách" rồi.

- "A... Aaaa... um..."

Một đợt tấn công cuồng dã ập đến, Dung Hoa bị đưa đến cao trào, "xèo" một tiếng hoa dịch bắn văng đầy trên đất, nàng hôn mê bất tỉnh.

- "Thật vô dụng." - Khương Dực cười nhẹ, gia tăng tốc độ tiến công, làm cho hoa tâm của nàng càng tiết.

Khương Dực vừa nhìn nữ nhân dưới thân bằng ánh mắt dịu dàng, vừa sáng khoái bắn tinh hoa vào bụng nàng.

Hắn chưa từng nghĩ tới, nữ nhân cứng ngắt quy củ này lại có thể trở thành người mà lòng hắn yêu thương. Hắn càng không ngờ rằng, mình yêu nữ nhân này còn nhiều hơn cả nàng yêu hắn.

Đúng vậy, hắn rất xác định, Dung Hoa không yêu hắn nhiều như hắn yêu nàng. Nữ nhân này, ngoài mặt thì ngoan ngoãn thuận theo, nhưng nội tâm lại rất kiên cường. Tình cảm nàng dành cho hắn xen lẫn lý trí rất nhiều.

Nhưng Khương Dực không có ý định để bụng vấn đề này. Dù sao nữ nhân này cả đời cũng đừng hòng rời khỏi hắn. Cho dù là nàng giả vờ yêu hắn, hay đối với hắn chỉ là thói quen, rồi sẽ có một ngày hắn nhất định khiến cho nàng từ việc không hiểu rõ nội tâm mình, trở thành toàn tâm toàn ý yêu hắn.

Hắn thật sự rất mong chờ ngày đó.

À phải, bọn họ sinh hoạt thường xuyên như vậy mà nàng vẫn chưa mang thai, khiến cho đạo gần đây nàng lo lắng bản thân có phải vô sinh hay không?

Hắn có nên nói cho nàng biết không phải là do nàng vô sinh, mà là do hắn sau khi hành phòng đều dùng nội công tổng hết tinh thủy trong bụng nàng ra ngoài hay không đây?

Thôi, để cho nàng lo lắng một chút cũng được, nàng sẽ vì thế là cố gắng ăn hết dương tinh của hắn, khi hoan ái cũng sẽ chủ động hơn.

Vài năm nữa khi nàng hành khí thành thạo rồi, đến lúc đó có cũng chưa muộn. Hiện tại hai người họ đang trong giai đoạn nồng nhiệt, hắn không muốn có một đứa nhóc lòi ra quấy rầy chuyện tốt của bọn họ đâu!

----- HOÀN TOÀN VẤN -----

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gia, Đợi Đã!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.